IAN FLEMING

JAMES BOND

007

DOAR PENTRU OCHII TĂI

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

IAN FLEMING

1908 – 1964

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenția de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forțelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experiența căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştințe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vîrsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale,* primul din romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Pînă în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vînduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No,* primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes international.

Este de asemenea autorul fermecătoarei cărți pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang.*

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficțiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND

007

Doar pentru ochii tăi

Roman

Traducere din limba engleză de
Natima Mîndrilă
BIBLIOTECA UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010
Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Partea întâi
De la o privire la ucidere

Ochii din spatele ochelarilor laţi şi negri, cu ramă din cauciuc, erau reci precum cremenea. în iureşul motocicletei BSA M20[1], ce rula cu o sută zece la oră, cu motorul mugind, erau singurele elemente calme din goana proiectilului om-maşină. Apărați de sticla ochelarilor, priveau fix în față deasupra ghidonului, chiar între coarne, şi concentrarea lor sumbră, neclintită, amintea de gura unei țevi de pistol. Mai jos de ochelari, vântul pătrunsese prin gură şi trăsese de colțurile buzelor, formând un rânjet dreptunghiular ce lăsa să se vadă nişte dinți mari şi laţi şi fâşii de gingie albicioasă. De o parte şi de alta a rânjetului, obrajii fuseseră turtiți de vânt şi transformați în două pungi ce fluturau uşor. Flancând fața acoperită de casca de protecție, mâinile cu mănuşi negre ce ghidau vehiculul arătau ca labele unui animal mare, gata să atace.

Bărbatul purta uniforma de curier motociclist al Corpului regal de semnalizări, iar motocicleta, vopsită în verde-oliv, cu anumite modificări aduse valvelor şi carburatorului şi îndepărtarea câtorva filtre sonice ale țevilor de eşapament, era identică cu motocicletele standard ale armatei britanice. Nici omul şi nici echipamentul său n-aveau nimic care să sugereze că nu era ceea ce părea să fie - excepție făcând pistolul Luger cu magazia plină, fixat cu o clemă pe rezervorul de benzină.

Era ora şapte, într-o dimineață de mai, şi pe drumul absolut drept prin pădure licăreau micile fuioare luminoase de ceață primăvăratică. De o parte şi de alta a drumului, solul pădurii dese de stejari groşi, acoperit cu covoare de muşchi şi flori sălbatice, emana vraja teatrală a pădurilor regale Versailles şi St. Germain. Şoseaua era D98, un drum secundar ce deservea traficul local din zona St. Germain, iar motociclistul tocmai trecuse pe sub autostrada Paris - Mantes, pe care uruia deja traficul navetiştilor cu serviciu în Paris. Se îndrepta spre nord, către St. Germain, şi pe drum nu se vedea nimeni altcineva, nici într-o direcție, nici în cealaltă - cu excepția unei siluete aproape identice: alt curier motociclist al Corpului regal, la vreo opt sute de metri în față. Acesta era un bărbat mai tânăr şi mai zvelt; aşezat comod pe motocicleta sa, se bucura de farmecul dimineții şi-şi menținea viteza în jur de şaizeci şi cinci la oră. Ştia că n-are cum să întârzie, iar ziua era frumoasă. Se întreba dacă să mănânce ouă ochiuri sau ouă jumări când se întorcea în unitate, înjur de ora opt.

Cinci sute de metri, patru sute, trei, două, o sută. Omul care se apropia din spate reduse viteza la optzeci; prinse mănuşa dreaptă între dinți, trase de ea şi o scoase. Băgă mănuşa pe jumătate sub tunică, printre nasturi, întinse mâna şi desprinse pistolul din clemă.

Pesemne că de-acum tânărul din față îl vedea bine în oglinda retrovizoare, fiindcă întoarse dintr-o dată capul cu o mişcare rapidă, surprins să dea peste alt curier pe ruta lui, la ora aceea a dimineții.

---

[1] Motocicletă militară britanică fabricată de Birmingham Small Arms Company. (Compania de arme mici Birmingham) (n. trad.)

Se aştepta să fie un american sau, poate, cineva din poliția militară franceză. Ar fi putut fi oricare membru al personalului SHAPE[2], alcătuit din oameni din opt țări NATO. Recunoscu însă, uluit şi încântat, uniforma Corpului regal. Cine naiba putea să fie? Ridică vesel degetul mare, în semn de recunoaştere, şi-şi reduse viteza la cincizeci, aşteptându-l pe celălalt să ajungă în paralel cu el. Cu un ochi la drumul din fața sa şi cu celălalt la silueta din oglindă, care se apropia, tânărul inventarie numele curierilor britanici din unitatea Serviciului special de transport a cartierului general. Albert, Sid, Wally - putea să fie Wally, avea aceeaşi constituție robustă. Distractiv! Va putea să-l ia la băşcălie pe tema micii broscărițe de la cantină - Louise, Elise, Lise, cum naiba o chema.

Bărbatul cu pistolul încetini. Ajunsese la cincizeci de metri de cel din față Chipul lui, pe care acum nu-l mai deforma vântul, căpătase nişte trăsături grosolane, dure, poate slave. în fundul ochilor negri ca două guri de pistol îndreptate spre țintă ardea o scânteie roşie. Patruzeci de metri, treizeci. O coțofană solitară ieşi din pădure, în fața tânărului curier, şi zbură stângace de-a curmezişul drumului, intrând în tufele din spatele unui indicator Michelin care spunea că mai e un kilometru până la St. Germain. Tânărul zâmbi larg şi ridică ironic un deget, în semn de salut şi de autoprotecție - „O coțofană înseamnă suferință".

La douăzeci de metri în spatele lui, bărbatul înarmat îşi luă ambele mâini de pe ghidon, ridică pistolul Luger, îl sprijini cu grijă de antebrațul stâng şi trase o dată.

Mâinile tânărului zburară de pe comenzi şi se întâlniră în mijlocul coloanei vertebrale arcuite spre spate. Motocicleta lui se răsuci pe drum, sări peste un şanț îngust şi intră vijelios pe un petic de iarbă presărat cu lăcrămioare. Acolo se ridică pe roata din spate, care se învârtea mugind, şi se prăbuşi încet peste motociclistul mort. O vreme continuă să tuşească, să se mişte şi să rupă hainele tânărului şi florile, după care rămase locului, tăcută.

Ucigaşul execută o întoarcere la o sută optzeci de grade şi-şi opri vehiculul cu fața spre direcția din care venise. Coborî brutal pedala de sprijin, propti motocicleta de ea, după care porni printre florile sălbatice de sub copaci. îngenunchind lângă tânăr, îi ridică o pleoapă cu un gest brutal; la fel de brutal, smulse de pe umărul cadavrului geanta de curier din piele neagră, descheie tunica făcând nasturii să zboare şi luă portmoneul uzat din piele. Scoase ceasul ieftin de la încheietura mâinii stângi a tânărului cu o smucitură atât de bruscă, încât brățara cromată elastică se rupse în două. Se ridică şi-şi agăță pe umăr geanta de curier. în timp ce strecura portmoneul şi ceasul sub tunică, ascultă cu atenție. Nu se auzeau decât sunetele normale ale pădurii şi ticăitul metalului încins al motocicletei BSA prăbuşite. Ucigaşul făcu cale întoarsă spre drum. Mergea încet, împrăştiind frunze peste urmele de pneuri întipărite în pământul moale şi în stratul de muşchi. îşi dădu şi mai multă osteneală cu cicatricele adânci de pe marginile şanțului şi de pe porțiunea de iarbă de la marginea drumului. Se opri lângă propria motocicletă şi se uită în urmă, la pâlcul de lăcrămioare. Nu era rău

[2] Acronim pentru Supreme Headquarters Allied Forces Europe - Cartierul general suprem al forțelor aliate în Europa.

deloc! Probabil că doar câinii polițiști vor da de urma cadavrului şi, dat fiind faptul că aveau de cercetat cincisprezece kilometri de şosea, vor avea nevoie de ore întregi, poate chiar de câteva zile - mai mult decât suficient pentru el. în misiunile de felul acesta, principalul era să ai suficientă marjă de siguranță. L-ar fi putut împuşca pe curier de la patruzeci de metri, dar preferase să se apropie la douăzeci. Iar luarea ceasului şi a portmoneului fuseseră tuşe elegante - tuşe de profesionist.

Mulțumit de sine, omul îşi ridică motocicleta de pe sprijinitoare, urcă pe ea cu o mişcare elegantă şi apăsă starterul cu piciorul. Acceleră încet, ca să nu lase urme de cauciucuri, îndreptându-se în direcția din care venise, şi peste vreun minut mergea iarăşi cu o sută zece la oră şi vântul îi desenase iarăşi pe față rânjetul gol.

În jurul scenei omorului, pădurea, care-şi ținuse respirația în timpul comiterii lui, reîncepu încet să respire.

James Bond bău primul pahar al serii aceleia la *Fouquet*. Nu era o băutură ca lumea - în cafenelele franceze nu poți bea serios. Afară, pe un trotuar, în Iminwi Hourelui n-au ce să caute votca sau whisky-ul. E o băutură destul de serioasă, dar te îmbată fără să aibă gust prea bun. O sticlă de şampanie de un litru sau o *champagne à l'orange*[3] în regulă înainte de prânz, dar seara, un litru de şampanie duce la încă un litru, iar o sticlă de şampanie indiferentă constituie o temelie proastă pentru seara respectivă. *Pernod*[4] e permis, însă trebuie băut cu tovarăşi şi oricum, lui Bond nu-i plăcea, fiindcă gustul de lemn-dulce îi amintea de copilărie. Nu, în cafenele trebuia să consumi cele mai puțin ofensatoare dintre băuturile de comedie muzicală ce li se asortau, iar Bond bea mereu acelaşi lucru: un cocteil Americano - Campari amar, Cinzano, o felie mare de coajă de lămâie şi sifon. La capitolul sifon cerea întotdeauna Perrier, fiindcă, după părerea lui, o apă minerală scumpă reprezenta cea mai ieftină cale de a îmbunătăți o băutură proastă.

Când se afla în Paris, Bond frecventa invariabil aceleaşi locuri. îşi lua cameră la Terminus Nord, fiindcă-i plăceau hotelurile gărilor şi fiindcă acesta era cel mai puțin pretențios şi mai anonim dintre ele. La prânz mânca la Café de la Paix, la Rotonde sau la Dome, pentru că mâncarea era destul de bună şi-i amuza să privească oamenii. Dacă voia o băutură zdravănă, se ducea în barul Harry's, atât pentru că băuturile erau într-adevăr zdravene, cât şi pentru că, la prima sa vizită ignorantă la Paris, la vârsta de şaisprezece ani, făcuse cum îl sfătuia reclama barului Harry's din ziarul *Continental Daily Mail* şi-i dăduse şoferului de taxi adresa „Sene Ru De Nu". Aşa începuse una dintre serile memorabile din viața sa, care culminase cu pierderea aproape simultană a virginității şi a portofelului. La cină mergea într-unui din marile restaurante - Vefour, Caneton, Lucas-Carton sau Cochon d'Or. Despre acestea considera - indiferent ce spunea ghidul Michelin despre Tour d'Argent, Maxim şi altele similare - că au evitat cumva să se păteze cu influența turiştilor avuți şi a dolarului. Şi oricum, le prefera bucătăria. După cină mergea în general la Place Pigalle ca să vadă ce i se va

[3] Cocteil conținând două treimi şampanie şi o treime vin roşu de aperitiv Lillet şi garnisit cu o felie de portocală.

[4] Băutură spirtoasă aromată cu anason.

întâmpla. Când constata că nu i s-a întâmplat nimic, ca de obicei, traversa pe jos Parisul până la Gara de Nord şi se ducea la culcare.

Pentru seara aceea, Bond hotărî să rupă în bucăţi acest carnet cu adrese prăfuit şi să-şi facă rost de o distracţie demodată. Se afla în Paris în trecere, întorcându-se dintr-o misiune la graniţa Austriei cu Ungaria, eşuată în mod urât. Misiunea constase în extragerea unui anumit maghiar. Bond fusese trimis de Londra special pentru a coordona operaţiunea, peste capul Departamentului V. Acest fapt nu fusese deloc pe placul Secţiei Viena. Existaseră neînţelegeri - voite. Omul murise pe câmpul minat de la graniţă. Urma să fie convocat un tribunal de anchetă. Bond trebuia să se întoarcă la sediul din Londra a doua zi, ca să-şi dea raportul, şi gândul la toate acestea îl deprima. Ziua aceea fusese nespus de frumoasă - una din zilele când aproape crezi că Parisul e frumos şi vesel -, aşa că Bond hotărâse să-i dea oraşului ultima şansă. Va găsi cumva o fată neprefăcută şi o va duce la cină într-un local fantezist din Bois de Boulogne, de pildă Armenonville. Pentru a alunga din ochii ei privirea lacomă de bani - căci acea privire va fi prezentă cu certitudine -, îi va da cât de curând posibil cincizeci de mii de franci şi-i va zice: „Propun să-ţi spun Donatienne sau poate Solange, fiindcă astea sunt numele care se potrivesc cu dispoziţia mea şi cu seara. Ne cunoaştem de mai demult şi tu mi-ai împrumutat banii ăştia, fiindcă eram la strâmtoare. Poftim banii, iar acum ne vom povesti imul altuia ce-am mai făcut de când ne-am întâlnit ultima oară în St. Tropez, anul trecut. Până una-alta, poftim meniul şi lista cu vinuri. Alege neapărat ceea ce te va face fericită şi grasă." Iar ea îşi va vădi uşurarea că nu mai trebuie să depună efort, va râde şi va spune: „Dar, James, nu vreau să fiu grasă!" Şi aşa vor începe împreună basmul „Parisul primăvara", iar Bond va avea grijă să nu se îmbete şi-l va interesa persoana fetei şi tot ce-i spunea ea. Şi Dumnezeu îi va fi martor că dacă la sfârşitul serii reieşea că, la drept vorbind, vechiul basm răsuflat „Distracţie în Paris" nu mai are pic de miez, asta nu va fi din vina lui.

Stând pe terasa Fouquet şi aşteptându-şi cocteilul Americano, Bond zâmbi de propria-i vehemenţă. Ştia că se joacă cu această fantezie doar pentru satisfacţia de a administra un ultim şut oraşului pe care-l displăcea cu cordialitate de la război încoace. Din 1945 nu mai avusese nicio singură zi fericită în Paris. Nu din cauză că oraşul îşi vânduse trupul - multe oraşe făcuseră acelaşi lucru. Problema era aceea că sufletul lui dispăruse - amanetat turiştilor, amanetat ruşilor, românilor şi bulgarilor, amanetat scursurilor lumii, care cuceriseră treptat oraşul. Şi, desigur, amanetat nemţilor. O citeai limpede în ochii oamenilor - prost dispuşi, invidioşi, ruşinaţi. Arhitectura? Bond privi spre şirurile de maşini, ca nişte panglici negre, lucioase, ce reflectau dureros de intens soarele. Pretutindeni era la fel ca pe Champs-Elysees. Existau numai două ore în care puteai să vezi cât de cât oraşul: între cinci şi şapte dimineaţa. După ora şapte îl înghiţea şuvoiul tunător al maşinilor negre, cu care nu putea concura nicio clădire frumoasă, niciun bulevard larg, mărginit de copaci.

Tava chelnerului poposi zăngănind pe masa cu blatul din marmură. Cu o mişcare şmecheră, smucită, a unei singure mâini, mişcare pe care Bond nu reuşise s-o copieze niciodată, desfăcătorul de sticle al chelnerului scoase capacul sticlei de Perrier. Omul strecură cartonaşul protector sub frapieră,

rosti mecanic „*Voilà, m'sieur"* şi se depărtă cu iuţeală. Bond îşi puse gheaţă în pahar, îl umplu până sus cu apă minerală şi luă o înghiţitură bună. Lăsându-se pe speteaza scaunului, aprinse o ţigară Laurens jaune. Fireşte că seara se va dovedi dezastruoasă! Chiar presupunând că găsea fata în următoarea oră, conţinutul nu se va ridica la înălţimea ambalajului, în mod cert. La o examinare mai atentă se va dovedi că fata are pielea groasă, jilavă, cu pori dilataţi, a burgheziei franceze. Părul blond, de sub bereta de catifea aşezată ştrengăreşte, va fi brun la rădăcini şi aspru ca sârma corzilor de pian. Mirosul de mentă al respiraţiei nu va ascunde usturoiul mâncat la amiază. Silueta atrăgătoare va fi învelită într-un eşafodaj complicat de sârme şi cauciuc. Fata va fi din Lille şi-l va întreba dacă e american. In plus, îşi zise Bond zâmbind pentru sine, ea sau al ei *maquereau*[5] îi va fura probabil portmoneul. Cerc complet! Se va fi întors în punctul de unde plecase. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Ei bine, la naiba cu toată povestea!

Un Peugeot 403 negru, rablagit ţâşni din şirul central al traficului, tăie calea celor de pe banda alăturată şi trase pe dreapta, parcând nereglementar în dreptul altei maşini. Manevra stârni obişnuitele scrâşnete de frâne, claxoane şi strigăte. Deloc impresionată, o fată coborî din maşină şi, lăsând traficul să se descâlcească de la sine, porni cu paşi hotărâţi pe trotuar. Bond îşi îndreptă postura pe scaun. Fata avea tot, absolut ce cerea fantezia lui. Era înaltă şi cu toate că un impermeabil subţire îi ascundea silueta, felul cum se mişca şi ţinuta corpului garantau că e un corp frumos. Chipul ei avea veselia şi bravura ce cadrau cu stilul în care şofa, dar acum, în timp ce fata îşi croia drum pe diagonală prin mulţimea de pe trotuar, buzele strânse trădau nerăbdare, iar ochii păreau îngrijoraţi.

Bond o privi cu atenţie cum ajunge la marginea şirurilor de mese şi porneşte pe culoarul dintre ele. Sigur că n-avea nicio şansă! Fata venea la întâlnire cu cineva - cu iubitul ei. Făcea parte din categoria femeilor care aparţin întotdeauna altcuiva. întârziase la întâlnire, de aceea se grăbea aşa de tare. Ce afurisit de nenoroc - totul la ea era exact aşa cum îşi imaginase, până la părul blond de sub bereta aşezată ştrengăreşte! Şi se uita direct la el! Zâmbea...!

Înainte ca Bond să apuce să-şi vină în fire, fata ajunsese la masa lui, trăsese un scaun şi se aşezase. Zâmbi încordat, privindu-i ochii surprinşi.

— Îmi pare rău că am întârziat şi mă tem că trebuie să ne punem în mişcare imediat! Eşti chemat la birou.

Adăugă abia auzit:

— Accident la scufundare.

Bond se scutură cu putere ca să revină la realitate. Indiferent cine era fata, era categoric de la „firmă". .Accident la scufundare" era o expresie de argou pe care Serviciul Secret o împrumutase de la Serviciul Submarine şi însemna veşti proaste - cele mai proaste. Bond băgă mâna în buzunar, aruncă pe masă câteva monede şi spuse:

— În regulă. Să mergem!

Se ridică şi o urmă pe fată printre mese, până la maşina ei, care continua să blocheze banda din dreapta a carosabilului. Putea să apară din clipă-n clipă un poliţist. Câţiva şoferi mânioşi le aruncară priviri tăioase

[5] Peşte, proxenet. (fr.)

când urcară în Peugeot. Fata lăsase motorul pornit; băgă repede maşina în viteza a doua şi se strecură în trafic. Bond o privi dintr-o parte. Pielea deschisă la culoare era de catifea, iar părul blond, de mătase - până la rădăcină.

— De unde eşti şi care-i povestea?

Concentrându-se la trafic, ea răspunse:

— Sunt de la Secție. Asistentă gradul doi. Agentul numărul 765 la datorie, Mary Ann Russell în afara serviciului. N-am idee care-i povestea, am văzut doar telegrama de la sediul principal - trimisă personal de M. directorului Secției. „Urgență maximă" şi tot restul. îi cerea directorului să te găsească neîntârziat şi, la nevoie, să ceară ajutorul celor de la *Deuxième*[6]. Şeful Departamentului F spunea că frecventezi aceleaşi locuri de fiecare dată când eşti în Paris, aşa că eu şi încă o fată am primit o listă. (Zâmbi.) Am încercat doar la barul Harry's, iar după Fouquet aveam de gând să încep cu restaurantele. A fost uimitor să te agăț aşa! (îi aruncă o privire rapidă.) Sper că n-am fost prea stângace.

— Te-ai descurcat de minune. Cum aveai să procedezi dacă aş fi fost însoțit de o fată?

— Aveam de gând să procedez identic, numai că ți-aş fi spus „domniile", replică fata râzând. îmi făceam doar griji despre felul în care te vei descotorosi de fată. Dacă începea să facă o scenă, intenționam să mă ofer s-o duc acasă cu maşina mea, iar dumitale ți-aş fi găsit un taxi.

— S-ar zice că eşti plină de inventivitate! De cât timp lucrezi în Serviciu?

— De cinci ani. E prima oară când sunt detaşată în străinătate.

— Îți place?

— Munca îmi place, da. Serile şi zilele libere sunt cam plictisitoare. Nu-i uşor să-ți faci prieteni în Paris fără., fără tot restul, zise ea cu o grimasă ironică grăbindu-se să adauge: Nu-s deloc mironosiță dar cumva, francezii fac ca toată treaba să fie cam iritantă Ştii, am renunțat să mai merg cu metroul sau cu autobuzele: indiferent de ora zilei, sfârşeşti cu posteriorul tot numai vânătăi! Pe lângă faptul că e plictisitor şi nu ştii ce să-i spui bărbatului, completă ea râzând, unele ciupituri chiar dor. Toate până aici! Aşa că am cumpărat maşina asta, ieftin, ca să mă pot deplasa, iar partenerii de trafic par să evite să mi se pună în cale. Atât timp cât nu întâlneşti privirea celuilalt şofer, îi poți înfrunta şi pe cei mai afurisiți dintre ei. Se tem că nu i-ai văzut, iar înfățişarea boțită a maşinii îi îngrijorează, aşa că mă ocolesc de la o distanță apreciabilă

Ajunseseră la un sens giratoriu. Ca pentru a-şi demonstra teoria, fata vină cu viteză şi intră direct în traficul ce venea din sens opus, dinspre Place de la Concorde. Şuvoiul de maşini se despărți în mod miraculos şi o lăsă să treacă pentru a intra pe Avenue Matignon.

— Bunicică manevră dar nu-ți face din ea un obicei! comentă Bond. S-ar putea să existe pe şosea câteva Mary Ann franțuzoaice!

Fata râse; intră pe Avenue Gabrielle şi trase în fața sediului din Paris al Serviciului Secret.

— Încerc tipul ăsta de manevră doar când simt la datorie.

Bond coborî şi ocoli maşina, ca să ajungă pe partea fetei.

---

[6] Deuxième Bureau, agenția franceză de spionaj militar intern.

— Mulțumesc pentru plimbare. După ce se termină nebunia actuală pot să te plimb la rândul meu? Eu unul n-am parte de ciupituri, dar mă plictisesc la fel de tare ca şi tine în Paris.

Ochii fetei, albaştri şi depărtați unul de altul, îi cercetară pe ai lui; fata spuse cu seriozitate:

— Mi-ar plăcea. Centralista de aici ştie totdeauna să mă găsească.

Bond întinse mâna prin geamul deschis şi strânse mâna ei, aflată pe volan.

— Bun! zise el, apoi se răsuci pe călcâie şi intră repede pe uşa boltită.

Comandantul de regiment Rattray, şeful Departamentului F, era un bărbat rotofei, cu obraji trandafirii şi păr blond, pieptănat peste cap. Se îmbrăca într-un stil elegant, cu haine de costum cu manşetele răsfrânte şi buzunare duble la piept, papioane şi veste fanteziste. Dădea impresia de om cu o viață uşoară, aflat în miezul lumii mondene, impresie contrazisă doar de ochii albaştri vicleni, leneşi. Fuma neîncetat țigări Gauloise şi biroul lui duhnea de fumul acestora. îl întâmpină pe Bond cu uşurare.

— Cine te-a găsit?

— Russell. La Fouquet. E nouă?

— E aici de şase luni. Bună agentă! Dar şezi, avem o situație de urgență al naibii de urâtă şi trebuie să te informez şi să te trimit la treabă.

Se aplecă spre intercomul de pe masa de lucru şi apăsă un buton.

— Trimite, te rog, o telegramă lui M. Personal, de la directorul Departamentului. „Zero-zero şapte localizat, în curs de informare." Bine?

Luă degetul de pe buton. Bond îşi trase un scaun lângă fereastra deschisă, la distanță de pâcla deasă a țigărilor Gauloise. Traficul de pe Champs-Elysees se auzea ca un huruit slab, de fundal. Cu jumătate de oră mai devreme se simțea sătul de Paris şi bucuros că va pleca în scurt timp; acum spera că va mai rămâne. Directorul Departamentului F spuse:

— Cineva i-a venit de hac curierului nostru motociclist care făcea cursa din zori de la SHAPE la St. Germain, ieri dimineață. Lotul săptămânal de documente de la Divizia Informații a SHAPE cu rezumatele, rapoartele serviciului comun de informații, planurile de luptă dincolo de Cortina de Fier - numai materiale de mare importanță. Un glonț în spate. I-a luat geanta de curier, portmoneul şi ceasul.

— Urât! comentă Bond. Nu există şanse să fi fost un jaf banal? Sau se consideră că portmoneul şi ceasul au fost luate pentru acoperire?

— Cei din serviciul de securitate de la SHAPE nu se pot hotărî. în ansamblu, se gândesc că au fost o acoperire. Şapte dimineața e o oră ciudată pentru un jaf. Dar te poți contrazice cu ei când ajungi acolo. M. te trimite ca reprezentantul său personal. E al naibii de îngrijorat! Pe lângă pierderea materialelor diviziei Informații, celor din divizia respectivă de la SHAPE nu le-a plăcut niciodată prezența unui departament de-al nostru în afara „rezervației" lor, ca să spunem aşa. încearcă de ani întregi să obțină încorporarea unității de la St. Germain în cadrul Diviziei Informații a SHAPE. Dar ştii cum e M. - un bătrân diavol independent. Securitatea forțelor NATO nu l-a mulțumit niciodată. închipuie-ți, pe lângă faptul că Divizia Informații a SHAPE are doi, trei francezi şi un italian, şeful departamentului Contrainformații şi Securitate e neamț!

Bond fluieră.

— Problema e că afacerea asta blestemată e tot ce are nevoie SHAPE ca să-l pună la punct pe M. Oricum, M. spune că trebuie să te deplasezi acolo imediat. Ți-am obținut dreptul de acces şi permisele. Te vei prezenta colonelului Schreiber, Ramura de securitate a conducerii cartierului general. E american, un tip eficient. El s-a ocupat de poveste încă de la început. Din câte-mi dau seama, a făcut deja cam tot ce trebuia făcut.

— Ce a făcut? Ce s-a întâmplat, de fapt?

Directorul Departamentului F luă o hartă de pe masa de lucru şi se apropie de Bond cu ea. Era o hartă Michelin a împrejurimilor Parisului, la scală mare. Arătă cu un creion.

— Aici e palatul Versailles, iar aici, chiar la nord de parc, e intersecția cea mare a autostrăzii Paris - Mantes cu autostrada Versailles. Două sute de metri mai la nord, pe N184, se află SHAPE. în fiecare miercuri, la şapte dimineața, un curier al Serviciilor Speciale pleacă de la SHAPE cu materialul săptămânal de care ți-am spus. Trebuie să ajungă la sătucul ăsta numit Fourqueux, la doi paşi de St. Germain, să predea materialele ofițerului de serviciu de la sediul nostru şi să se întoarcă la SHAPE cel târziu la şapte şi jumătate. în loc să traverseze toată zona asta locuită, din motive de securitate, curierul are ordinul de a merge pe N307, asta de-aici, până la St. Nom, să facă la dreapta pe D98, să treacă pe sub autostradă şi să traverseze pădurea de la St. Germain. Distanța e de vreo doisprezece kilometri; fără să se grăbească, o poate parcurge în mai puțin de un sfert de oră. Ei bine, ieri, curierul a fost un caporal din Corpul de semnalizări, un om de treabă şi de încredere pe nume Bates; când au văzut că e opt fără un sfert şi Bates nu s-a întors, cei de la SHAPE au trimis alt curier după el. Nici urmă de Bates şi nu se prezentase la sediul nostru. La opt şi un sfert, Ramura de securitate intrase deja în acțiune, iar la nouă barajele rutiere erau instalate. Poliția şi *Deuxième* au fost informate şi s-au organizat echipe de căutare. L-au găsit câinii, dar abia seara, pe la şase, şi între timp, dacă au existat indicii pe şosea, traficul le-a şters complet.

Şeful Departamentului F îi dădu lui Bond harta şi se întoarse la masa de lucru.

— Şi cam asta-i tot, exceptând faptul că au fost luate toate măsurile obişnuite - granițe, porturi, aeroporturi şi aşa mai departe. Dar lucrurile de felul ăsta nu vor ajuta Dacă a fost o operațiune profesionistă, cel care a executat-o a putut să scoată materialele din țară până la amiază sau să le introducă într-o ambasadă din Paris în mai puțin de o oră.

— Exact! replică Bond iritat. Şi atunci, ce naiba aşteaptă M. din partea mea? Să le spun celor din serviciul de securitate al SHAPE să facă totul de la capăt, dar mai bine?! Lucrurile de felul ăsta nu țin deloc de activitatea mea. E o afurisită de pierdere de timp!

Directorul Departamentului F zâmbi înțelegător.

— La drept vorbind, i-am prezentat şi eu lui M. acelaşi punct de vedere la telefonul cu codificator. Cu tact. Bătrânul a fost cât se poate de rezonabil. A spus că vrea să le demonstreze celor de la SHAPE că ia problema la fel de în serios ca şi ei. Dumneata s-a întâmplat să fii disponibil şi mai mult sau mai puțin la fața locului, şi M. a zis că ai genul de minte care ar putea să surprindă factorul invizibil. L-am întrebat ce vrea să spună cu asta şi a zis că la orice cartier general cu pază strictă trebuie să existe un om invizibil -

un om a cărui prezență e considerată de toți de la sine înțeleasă, în asemenea măsură încât pur şi simplu nu e observat - grădinar, spălător de geamuri, poştaş. I-am spus că cei de la SHAPE s-au gândit la asta şi că toate muncile de tipul respectiv sunt îndeplinite de soldați. M. mi-a spus să nu mai gândesc atât de literal şi a închis.

Bond râse. Vedea cu ochii minții încruntarea lui M. şi-i auzea vocea scorțoasă.

— Bine atunci, rosti el. Voi vedea ce pot face. Cui dau raportul?

— II dai aici. M. nu vrea ca unitatea din St. Germain să fie implicată. Orice vei avea de spus, voi trimite direct la Londra, pe teleimprimator. Dar se poate să nu fiu disponibil când suni. îți voi numi un ofițer de serviciu şi vei putea lua legătura cu acea persoană oricând, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ar putea fi Russell. Ea te-a găsit, ar putea la fel de bine şi să se ocupe de dumneata. îți convine?

— Da. N-am nimic împotrivă.

Automobilul Peugeot, rechiziționat de Rattray, purta mirosul fetei. în torpedo se aflau fragmente din viața ei - jumătate de tabletă de ciocolată cu lapte Suchard, o bucată de hârtie răsucită în care se aflau agrafe de păr, un roman de John O'Hara în format broşat, o mănuşă neagră din piele întoarsă, desperecheată. Bond se gândi la ea până ajunse la Etoile, după care şi-o scoase din minte şi mână maşina cu viteză prin Bois de Boulogne. Rattray spusese că drumul îi va lua cam cincisprezece minute, dacă mergea cu optzeci de kilometri la oră. Bond îi zisese să reducă viteza la jumătate şi să dubleze timpul şi să-l informeze pe colonelul Schreiber că va ajunge la el cel mai târziu la nouă şi jumătate. După Porte de St. Cloud traficul se rări mult, aşa că Bond merse cu o sută zece pe autostradă până când apăru în dreapta lui a doua ieşire pe un drum secundar şi văzu săgeata roşie a indicatorului spre SHAPE. Viră şi intră pe N184. Două sute de metri mai încolo, în mijlocul drumului, se afla polițistul de la rutieră după care i se spusese să se uite. Polițistul îi făcu semn să intre pe poarta mare din stânga şi Bond opri în dreptul primului punct de control. Un polițist american în uniformă cenuşie se aplecă afară din ghereta lui, aruncă o privire la permisul de trecere al lui Bond şi-i spuse să intre în incintă şi să se oprească. Apăru un polițist francez care-i luă permisul de trecere, notă detaliile pe un formular tipărit, prins pe o planşetă cu clamă, îi dădu un pătrat din plastic pe care era imprimat un număr mare, să-l prindă pe parbriz, şi-i făcu semn să meargă mai departe. Când opri în parcare, o sută de becuri cu neon se aprinseră cu o bruschețe teatrală şi luminară ca ziua jumătatea de hectar de clădiri scunde din fața lui. Simțindu-se dezbrăcat, Bond străbătu spațiul deschis, acoperit cu pietriş, deasupra căruia fluturau drapelele țărilor NATO, şi urcă repede cele patru trepte scunde ce duceau la uşile late, din sticlă, de la intrarea Cartierului general suprem al forțelor aliate în Europa în fața lui apăru punctul de securitate principal. Doi membri ai poliției militare, unul american şi celălalt francez, îi verificară permisul de acces şi notară detaliile. Fu încredințat unui polițist militar britanic, cu caschetă roşie, şi condus pe coridorul principal, pe lângă nenumărate uşi ce dădeau în birouri. Pe uşi nu era trecut niciun nume, ci obişnuitele formulări abracadabrante ce pot fi întâlnite la orice cartier general. Pe una scria COMSTRIKFLTLANT ŞI SACLANT LEGĂTURĂ CU SACEUR. Bond vru să ştie ce însemna. Fie în necunoştință de

cauză, fie, mai probabil, preocupat de securitate, poliţistul militar răspunse impasibil:

— N-aş putea spune, domnule.

Dincolo de o uşă pe care scria „Colonel G.A. Schreiber, şeful securităţii, comanda cartierului general" se afla un american de vârstă mijlocie cu ţinută perfect dreaptă, cu un păr ce începea să încărunţească şi cu atitudinea politicos-negativă a unui director de bancă. Pe masa lui de lucru se găseau mai multe fotografii de familie, în rame de argint, şi o vază cu un singur trandafir alb. In încăpere nu se simţea miros de fum de tutun. După preliminariile precaut-amiabile, Bond îl felicită pe colonel pentru măsurile sale de securitate.

— Toate aceste verificări şi răsverificări îngreunează situaţia pentru opoziţie, zise el. Vi s-a mai întâmplat vreodată să pierdeţi ceva sau aţi găsit vreodată semnele unei încercări serioase de atac?

— Răspunsul este „nu" la ambele întrebări, comandante. Sunt foarte mulţumit de Cartierul general. Doar unităţile externe mă îngrijorează. Pe lângă acea secţie a Serviciului Secret al vostru, avem mai multe unităţi de semnalizare detaşate. Apoi mai există, desigur, Ministerele de Interne reprezentante a paisprezece ţări. Nu pot răspunde de ceea ce poate răsufla din acele locuri.

— Misiunea dumneavoastră n-are cum să fie uşoară, încuviinţă Bond. în ce priveşte încurcătura asta urâtă - a mai apărut ceva de când a vorbit ultima oară comandantul de regiment Rattray cu dumneavoastră?

— Am obţinut glonţul. E de Luger. A secţionat măduva spinării. Tras probabil de la circa treizeci de metri, plus sau minus zece. Presupunând că omul nostru avea o traiectorie dreaptă, glonţul

trebuie să fi fost tras exact din spatele lui, pe o traiectorie orizontală. Cum un om aflat în picioare pe şosea n-ar fi putut face aşa ceva, trebuie că ucigaşul se afla în sau pe un vehicul de un fel sau altul.

— Aşadar, omul dumneavoastră l-ar fi văzut în oglinda retrovizoare?

— Probabil.

— Dacă curierii dumneavoastră constată că sunt urmăriţi, au instrucţiuni de adoptare a unor măsuri de evitare?

Colonelul surâse.

— Sigur că da! Li s-a spus să gonească de mama focului.

— Şi la ce viteză a avut omul dumneavoastră accidentul?

— Experţii cred că nu prea mare. între treizeci şi şaizeci. Unde baţi, comandante?

— Mă întrebam dacă aţi decis că a fost o operaţiune profesionistă sau amatoricească. Dacă omul dumneavoastră nu încerca să fugă şi presupunând că l-a văzut pe criminal în oglindă, lucru care sunt de acord că e doar probabil, asta sugerează că l-a acceptat pe cel care-i urmărea, considerându-l prieten şi nu inamic. Asta putea să însemne o deghizare care s-ar potrivi cu decorul de aici - ceva ce omul dumneavoastră ar fi acceptat chiar şi la ora aceea matinală.

Pe fruntea netedă a colonelului Schreiber începuse să apară o mică încruntare, iar când vorbi, glasul lui conţinea o notă tăioasă, de încordare.

— Comandante, am luat în calcul, desigur, toate unghiurile de abordare ale cazului, inclusiv cel pe care l-ai menţionat. Ieri la amiază, generalul

comandant al unității a declarat starea de urgență în această chestiune, au fost formate comisii operative de securitate şi introduse măsuri de securitate şi din clipa aceea, fiecare unghi de abordare, fiecare indiciu, oricât de vag, a fost analizat sistematic până la capăt. Şi pot să-ți spun, comandante, orice om care ar veni cu o idee cât de cât originală în acest caz ar trebui să se înrudească îndeaproape cu Einstein, rosti colonelul ridicând o mână manichiurată şi lăsând-o să se aşeze pe sugativa de pe masă, cu un gest uşor de subliniere. Nu există nimic, absolut nimic de la care să pornim în rezolvarea acestui caz.

Bond zâmbi cu un aer de înțelegere şi se ridică în picioare.

— În acest caz, domnule colonel, nu vă voi mai irosi timpul astă-seară. Dacă aş putea obține procesele-verbale ale diferitelor şedințe, ca să mă pun la curent, şi dacă unul dintre oamenii dumneavoastră mi-ar putea arăta drumul spre cantină şi spre locul unde voi dormi…

— Sigur, sigur!

Colonelul apăsă pe butonul soneriei şi în cameră intră un aghiotant tânăr, cu părul tuns perie.

— Proctor, condu-l te rog pe comandant în camera lui din aripa VIP, iar pe urmă du-l la bar şi la cantină. (Se întoarse spre Bond.) Voi pregăti documentația, s-o poți citi după ce mănânci şi bei un pahar. O vei găsi în biroul meu. Nu poate fi scoasă de aici, desigur, dar vei găsi totul la îndemână în camera alăturată şi Proctor va fi în măsură să-ți clarifice orice aspect care ar putea să lipsească. Bine? Ne vedem din nou dimineață, zise colonelul întinzând mâna.

Bond îi ură noapte bună şi ieşi pe urmele aghiotantului. în timp ce mergea pe coridoarele vopsite în culori neutre şi cu miros neutru, îşi zise că misiunea aceea e probabil cea mai lipsită de speranță din câte a avut. Dacă şefii serviciilor de securitate din paisprezece țări erau absolut perplecşi, ce şanse avea el? Când se băgă în pat în seara aceea în luxul spartan al unui dormitor de oaspeți, hotărâse deja că va mai rămâne două zile - în principal ca să țină legătura cu Mary Ann Russell cât mai mult cu putință -, după care va abandona cazul. Cu decizia luată, se cufundă imediat într-un somn adânc şi liniştit.

Patru zile mai târziu - nu două -, când zorii se iveau deasupra pădurii St. Germain, James Bond stătea lungit pe ramura groasă a unui stejar, supraveghind un luminiş aflat în adâncul porțiunii de pădure de la marginea şoselei D98, şoseaua crimei.

Era îmbrăcat din cap până-n picioare cu uniforma de camuflaj a paraşutiştilor, în nuanțe de verde, maro şi negru. Chiar şi mâinile îi erau acoperite cu acelaşi material, iar pe cap purta o mască cu fante pentru ochi şi gură. Costumația 0 camufla bine şi avea să-l camufleze şi mai bine când soarele se ridica mai mult şi umbrele deveneau mai întunecate; nu putea fi văzut de nicăieri de la sol, nici măcar dacă ar fi stat cineva chiar sub ramura cea înaltă.

Ajunsese aici în felul următor: primele două zile la SHAPE fuseseră timp irosit, aşa cum se aşteptase. Nu realizase nimic, în afară de faptul că se făcuse întrucâtva nepopular din cauza insistenței cu care punea întrebări de verificare. In dimineața celei de-a treia zile se pregătea să meargă să-şi ia rămas-bun, când primi un telefon de la colonel.

— Comandante, m-am gândit să te anunț că ultima echipă canină a poliției s-a întors din misiune aseară târziu - ideea dumitale că ar merita cercetată întreaga pădure. îmi pare rău (în vocea colonelului nu se citea nicio părere de rău), dar rezultatul este negativ, absolut negativ.

— Ah! E vina mea că le-am irosit timpul.

Mai mult ca să-l irite pe colonel, Bond întrebă:

— Vă deranjează dacă stau de vorbă cu şeful echipei canine?

— Sigur, cum să nu! Orice vrei. Apropo, comandante, cât intenționezi să rămâi? Ne bucurăm să te avem printre noi cât de mult vrei, dar se pune problema camerei dumitale. Se pare că peste câteva zile va veni un grup mare din Olanda Personal din eşalonul cel mai înalt, desigur, şi cei de la administrație spun că sunt un pic strâmtorări cu spațiul.

Bond nu se aşteptase să se înțeleagă bine cu colonelul Schreiber, şi nici nu se înțelesese. Replică amiabil:

— Să văd ce are de spus şeful meu şi vă sun, domnule colonel.

— Da, aşa să faci, te rog.

Vocea colonelului era la fel de politicoasă, însă ambii bărbați erau pe cale să-şi piardă bunele maniere şi cele două receptoare se aşezară simultan în furcă, întrerupând convorbirea.

Şeful echipei canine era un francez din lande. Avea nişte ochi vicleni, care-i jucau în cap - ochi de braconier. Bond se întâlni cu el la canisă, dar apropierea mânuitorului lor îi agita prea tare pe câinii alsacieni, aşa că, pentru a scăpa de zarva lătrăturilor, acesta îl duse pe Bond în camera de serviciu - un birou mic, cu binocluri agățate pe cuiere din lemn şi haine impermeabile, cizme de cauciuc, hamuri pentru câini şi alte echipamente stivuite pe lângă pereți. Existau două scaune din lemn de brad şi o masă acoperită de o hartă a pădurii St. Germain, la scară mare, care fusese împărțită cu creionul în sectoare. Şeful echipei canine făcu un semn peste hartă.

— Câinii noştri au parcurs-o în întregime, *monsieur.* Nu există nimic acolo.

— Vrei să spui că nu s-au oprit nici măcar într-un loc?

Omul se scărpină în creştet.

— Am avut probleme cu câteva animale sălbatice, *monsieur.* Un iepure sau doi, două vizuini de vulpi. Ne-a fost greu să-i scoatem dintr-un luminiş în apropiere de Carrefour Royal. Probabil că încă mai simțeau mirosul țiganilor.

— Aha! exclamă Bond, vag interesat. Arată-mi, unde au fost țiganii ăştia?

Şeful echipei canine arătă grațios cu degetul mic, murdar.

— Astea sunt denumiri rămase de pe vremuri. Aici se află Etoile Parfaite, iar aici, unde a avut loc crima, este Carrefour des Curieux. Iar aici, formând baza triunghiului, e Carrefour Royal, care formează o cruce cu şoseaua crimei, adăugă el dramatic.

Scoase un creion din buzunar şi făcu un semn în apropiere de răscruce.

— Iar ăsta e luminişul, *monsieur.* O şatră de țigani a poposit acolo mai toată iarna. Au plecat luna trecută. Au făcut curățenie temeinică, dar pentru câini, mirosul lor va stărui luni întregi.

Bond îi mulțumi şi după ce cercetă şi admiră câinii şi conversă cu şeful

echipei canine despre ocupația acestuia, urcă în Peugeot şi se duse la jandarmeria din St. Germain. Acolo află că da, fireşte că jandarmii au avut cunoştință de şatra de țigani. Aveau mutre tipice de romi. Nu vorbeau o iotă de franceză, dar s-au purtat bine. Nu s-a primit nicio plângere la adresa lor. Şase bărbați şi două femei. Nu, nimeni nu i-a văzut plecând. într-o dimineață pur şi simplu nu mai erau acolo. Se putea foarte bine să fi plecat cu o săptămână înainte de a li se observa dispariția. Aleseseră un loc izolat.

Bond porni pe D98, prin pădure; când marele pod al autostrăzii apăru la patru sute de metri în față, acceleră, apoi stinse motorul şi înaintă în tăcere până când ajunse la Carrefour Royal. Frână, coborî din maşină fără cel mai mic zgomot şi, simțindu-se cam neghiob, intră încet în pădure, îndreptându-se circumspect spre locul unde se afla luminişul. După douăzeci de metri de la marginea pădurii ajunse la luminiş. Se opri între tufele şi copacii care-l mărgineau şi-l examină cu atenție, după care se duse şi-l examină de la un capăt la celălalt.

Luminişul era cam de mărimea a două terenuri de tenis alăturate, fiind acoperit cu iarbă deasă şi muşchi. Se vedea un pâlc de lăcrămioare, iar sub copacii învecinați iarba era presărată cu clopoței, într-o parte se afla o movilă scundă, poate un tumul, complet împrejmuită şi acoperită cu rugi de mure şi tufe de măceş. Bond se plimbă în jurul ei şi privi printre rădăcini, dar nu era nimic de văzut, în afară de forma movilei de pământ.

Se mai uită o dată de jur împrejur, după care se duse în colțul de luminiş aflat cel mai aproape de şosea. Exista o cale de acces facilă, printre copaci. Vedea oare urmele unei cărări, o uşoară turtire a frunzelor? Nu mai mult decât ar fi lăsat paşii țiganilor sau ai amatorilor de picnic cu o vară înainte. La marginea şoselei se afla o cale de trecere îngustă, printre doi copaci. Bond se aplecă într-o doară ca să examineze trunchiurile, dar înțepeni şi se lăsă pe vine. Curăță cu unghia, delicat, o dâră îngustă de noroi întărit: ascundea o zgârietură adâncă în trunchiul copacului. Prinse micii bulgări de noroi în căuşul mâinii libere, scuipă ca să-i umezească şi umplu la loc zgârietura, cu grijă. Existau trei zgârieturi camuflate pe un copac şi patru pe celălalt. Bond ieşi iute dintre copaci, pe şosea. Maşina lui se oprise pe o pantă uşoară ce cobora pe sub podul autostrăzii. Deşi bubuitul tunător al traficului de pe autostradă îi oferea o oarecare protecție, preferă să împingă maşina, să sară în ea şi să pornească motorul abia când ajunse sub pod.

Iar acum se afla din nou în luminiş, deasupra lui, şi tot nu ştia dacă intuiția pe care o avusese era corectă. Dictonul lui M. îl pusese pe pista respectivă - dacă era într-adevăr o pistă -, împreună cu referirea la țigani. „Câinii au simțit mirosul țiganilor... Mai toată iarna... au plecat luna trecută. Nicio plângere... într-o dimineață pur şi simplu nu mai erau acolo." Factorul invizibil. Omul invizibil. Oamenii care fac parte din fundal într-o măsură atât de mare încât nu ştii dacă sunt acolo sau nu. Şase bărbați şi două femei, care nu vorbeau boabă de franceză. Țigani - bună acoperire! Puteai să fii străin şi totodată să nu fii străin, fiindcă eşti doar țigan. Unii dintre ei plecaseră cu şatra. Oare să fi rămas câțiva care şi-au construit o ascunzătoare în timpul iernii, un loc tainic din care ieşiseră pentru prima oară ca să deturneze nişte documente strict secrete? Până când găsise zgârieturile mascate cu grijă pe cei doi copaci, Bond se gândise că nu face

decât să țeasă în minte poveşti. Zgârieturile se aflau la înălțimea la care pedalele unei motociclete de un fel sau altul s-ar freca de scoarța copacilor dacă vehiculul ar fi purtat de cineva pe sus. Ideea putea fi complet fantezistă dar pentru el era de ajuns. Singura întrebare din mintea lui era dacă indivizii respectivi dăduseră o unică lovitură ori aveau atât de multă încredere în siguranța ascunzătorii lor încât intenționau să mai încerce. Dezvălui toate acestea doar celor de la Departamentul F. Mary Ann Russell îi spuse să aibă grijă. Directorul Departamentului F, mai constructiv, ordonă unității sale de la St. Germain să coopereze. Bond îşi luă rămas-bun de la colonelul Schreiber şi se mută pe un pat de campanie din sediul unității - o casă anonimă pe o stradă dosnică din sat, anonimă şi ea. Unitatea îi furnizase echipamentul de camuflaj şi cei patru oameni din Serviciul Secret care o conduceau se plasaseră bucuroşi la ordinele lui Bond. îşi dădeau seama la fel de bine ca el că, dacă Bond reuşea să dea peste nas întregii maşinării a securității de la SHAPE, Serviciul Secret va obține o victorie de neprețuit în raporturile sale cu înaltul Comandament al SHAPE, iar grijile lui M. cu privire la independența unității sale vor dispărea pentru totdeauna.

Lungit pe ramura de stejar, Bond zâmbi pentru sine. Armate particulare, războaie particulare... Câtă energie deviau de la cauza comună, cât de multe gloanțe trimiteau în altă direcție decât cea a duşmanului comun!

Şase şi jumătate: era timpul pentru micul dejun. Cu mişcări precaute, Bond îşi strecură mâna dreaptă într-un buzunar şi pe urmă o duse la gură, prin fanta măştii. Supse tableta de glucoză cât putu mai încet, apoi băgă în gură încă una. Ochii lui nu părăsiră luminişul nicio clipă. Veverița roşcată care apăruse de la prima geană a zorilor şi de atunci ronțăise constant lăstari de fag tineri fugi spre movila acoperită cu măceşi, cale de câțiva paşi, luă ceva de pe jos şi începu să învârtă acel obiect între lăbuțe şi să-i roadă. Doi porumbei de pădure care se curtaseră zgomotos în iarba înaltă începură să facă dragoste stângaci, în fluturări de aripi. Perechea de vrăbii îşi vedea mai departe de adunatul uscăturilor pentru cuibul pe care şi-i construia, cu întârziere, într-un tufiş ghimpos. Sturzul cel gras găsi în sfârşit viermele pe care-i căuta şi începu să tragă de el, proptit bine pe picioare. Albinele se adunară în număr mare printre florile de măceş de pe movilă; din locul unde se afla, la vreo douăzeci de metri de movilă şi mai sus decât ea, Bond abia le auzea, slab, zumzetul văratic. Era o scenă de basm - florile de măceş, lăcrămioarele, păsările şi fasciculele groase de lumină solară pătrunzând ca nişte lănci printre copacii înalți pentru a se proiecta pe iarba de un verde lucios. Bond, urcat în ascunzătoarea lui de la patru dimineața, nu mai examinase niciodată cu atâta atenție sau atât de mult timp trecerea de la noapte la o zi splendidă. Se simți dintr-o dată caraghios. Dintr-o clipă într-alta se putea ca o pasăre să vină să i se aşeze pe cap!

Porumbeii fură primii care dădură alarma. Cu un fâlfâit sonor, îşi luară zborul şi țâşniră în pădure. Toate celelalte păsările şi veverița îi urmară. Acum, luminişul era tăcut, cu excepția zumzăitului slab al albinelor. Ce anume dăduse alarma? Bond simți că inima începe să-i bată cu putere. Ochii lui cercetau amănunțit luminişul, căutând un indiciu. Ceva se mişca printre florile de măceş - o mişcare foarte vagă, dar extraordinară. încet, centimetru cu centimetru, o tulpină țepoasă izolată - nefiresc de dreaptă şi

cam groasă - se ridică printre crengile superioare şi continuă să se ridice până la vreo treizeci de centimetri mai sus de tufă, după care se opri. în vârful tulpinii se afla o solitară floare de măceş roz. Aşa, izolată de tufă, părea nefirească, dar numai dacă s-ar fi întâmplat să vezi întregul proces al apariţiei sale. La o privire întâmplătoare arăta ca o tulpină izolată, atât şi nimic mai mult. în tăcere, petalele florii părură să pivoteze şi să se desfacă pistilurile galbene se traseră la o parte şi razele soarelui făcură să scânteieze o lentilă de sticlă de mărimea unei monede medii. Lentila păru să privească direct spre Bond, dar apoi ochiul-floare începu să se rotească lent, foarte lent pe tulpină şi continuă rotirea până când lentila ajunse iarăşi îndreptată spre Bond şi întregul luminiş fusese cercetat minuţios. De parcă ar fi fost mulţumite, petalele pivotară iarăşi ca să acopere ochiul şi floarea de măceş solitară coborî printre celelalte.

Bond expiră năvalnic aerul reţinut în plămâni şi închise o clipă ochii, ca să-i lase să se odihnească.

Ţigani! Dacă era să judece după instrumentul acela, sub movilă, în adâncul pământului se afla cu siguranţă cea mai profesionistă unitate de spionaj lăsată în urmă pe terenul inamicului din câte fuseseră create vreodată - mult mai strălucită decât toate cele pregătite de Anglia pentru a opera în urma invadării reuşite a Germaniei, mult mai bună chiar decât cele lăsate în urmă de nemţi în Ardeni. Îl trecu un fior de emoţie şi anticipare - aproape de frică - pe şira spinării. Aşadar, avusese dreptate! Dar în ce va consta actul următor? Din direcţia movilei începu să se audă un scâncet subţire, ascuţit - sunetul unui motor electric ambalat cu putere. Tufa de măceş tremura uşor. Albinele se ridicară în aer, planară o vreme, apoi se aşezară iarăşi pe flori. De-a lungul tufei mari, chiar pe mijloc, apăru încet o fisură neregulată care începu să se lărgească lin. Cele două jumătăţi ale tufei se deschideau ca o uşă dublă. Deschizătura întunecată se lărgi până când Bond putu să vadă rădăcinile tufei pătrunzând în pământ de o parte şi de alta a uşii deschise. Şuierul maşinăriei era mai puternic şi muchiile uşilor curbate luceau metalic. Totul semăna cu deschiderea unui ou de Paşte cu balamale. Câteva clipe mai târziu, cele două segmente se depărtară şi între jumătăţile tufei de măceş în care albinele continuau să freamete se formă o deschidere largă. Interiorul chesonului metalic ce susţinea pământul movilei şi rădăcinile tufei apăru în lumina soarelui. Şuierul motorului încetase. In deschizătură apăru un cap de bărbat, urmat de umeri şi de restul corpului; omul ieşi cu mişcări tăcute şi se lăsă pe vine, iscodind cu privirea luminişul. în mână avea un pistol - un Luger. Mulţumit, se răsuci pe loc şi făcu un semn spre interiorul ascunzătorii. Apărură capul şi umerii unui al doilea bărbat, care-i înmână primului trei perechi de obiecte ce semănau cu tălpicii de zăpadă şi se lăsă în jos, dispărând înăuntrul ascunzătorii. Primul bărbat alese o pereche de tălpici şi-i încălţă peste bocanci. Acum putea să se mişte liber, fără a lăsa urme de paşi, fiindcă iarba se turtea doar preţ de o clipă sub reţeaua de sfoară, după care se ridica la loc încet. Bond zâmbi în sinea lui. Deştepţi nemernici!

Apăru al doilea bărbat, urmat de un al treilea; cei doi scoaseră împreună din ascunzătoare o motocicletă şi se opriră cu motocicleta suspendată între ei cu ajutorul unei reţele de hamuri, în timp ce primul bărbat, evident conducătorul, îngenunche şi le prinse peste bocanci tălpicii de zăpadă

Porniră în şir indian printre copaci, înspre drum. Felul în care se deplasau prin umbră neauziți, ridicând mult genunchii şi aşezând cu grijă piciorul cu tălpic pe pământ la fiecare pas, avea ceva extraordinar de sinistru.

Cu un oftat prelung, Bond se eliberă de încordare şi-şi lăsă încet capul pe creanga pe care stătea, ca să-şi relaxeze muşchii suprasolicitați ai gâtului. Deci aşa stăteau lucrurile! Chiar şi cele mai mărunte detalii puteau fi adăugate acum la dosar. Cei doi subordonați erau îmbrăcați în salopete gri, însă conducătorul purta uniforma Corpului regal de semnalizări, iar motocicleta lui era o BSA M20 verde-oliv, cu număr de înmatriculare britanic pe rezervorul de benzină. Nu era deloc de mirare că curierul de la SHAPE îl lăsase să se apropie de el. Şi ce făcea grupul cu prada sa ultrasecretă? Probabil că transmitea ce era mai important prin radio, noaptea în locul unui periscop, din tufa de măceş se ridica o antenă cu aspect de tulpină generatorul cu pedală pornea în adâncul pământului şi informațiile cifrate erau transmise cu mare viteză. Cifruri? Bond ştia că, dacă reuşea să captureze grupul la suprafață, va găsi în ascunzătoare multe secrete importante ale duşmanului. Şi ce ocazie excelentă de a trimite informații false către GRU, agenția sovietică de spionaj militar care controla probabil această operațiune! Mintea lui Bond clocotea de idei.

Cei doi subalterni se întorceau. Intrară în ascunzătoare şi tufa de măceş se închise. Conducătorul se afla probabil pe motocicletă, între tufele de la marginea drumului. Bond se uită la ceas: şapte fără cinci. Sigur că da! Individul aştepta să vadă dacă apare vreun curier. Fie nu ştia că omul pe care-i omorâse făcea acea cursă săptămânal, lucru improbabil, fie presupunea că SHAPE va modifica rutina, pentru un plus de siguranță. Cei trei erau oameni precauți. Aveau probabil ordinul de a face capturi cât mai mari posibil până la începutul verii, când pădurea va fi cutreierată de prea mulți excursionişti în vacanță. Atunci echipa va putea fi extrasă şi reintrodusă iarna. Cine putea şti ce planuri pe termen lung aveau? Ajungea că liderul lor se pregătea de încă o crimă.

Minutele treceau, măsurate de ticăitul ceasului. La şapte şi zece, comandantul reapăru; se opri la umbra unui copac gros, la marginea luminişului, şi fluieră o notă scurtă, înaltă, ca trilul unei păsări. Tufa de măceş începu imediat să se deschidă; subalternii ieşiră şi-i urmară pe lider printre copaci. Două minute mai târziu se întoarseră cu motocicleta agățată între ei. După ce privi atent în jur ca să se convingă că n-au lăsat nicio urmă, conducătorul îi urmă în ascunzătoare şi cele două jumătăți ale tufei de măceş se închiseră iute în urma lui.

Jumătate de oră mai târziu, luminişul revenise la viață. După încă o oră, când soarele ridicat sus pe cer făcea ca umbrele să fie mai întunecate, James Bond se târî fără zgomot de-a-ndăratelea pe ramura lui, se lăsă să cadă uşor pe un petic de muşchi din spatele unor rugi de mure şi se topi în pădure.

În seara aceea, convorbirea lui telefonică de rutină cu Mary Ann Russell se dovedi furtunoasă.

— Eşti nebun! zise ea. Nu te las s-o faci! Am să-i rog pe directorul Departamentului F să-i sune pe colonelul Schreiber şi să-i spună toată povestea! Asta e treaba celor de la SHAPE, nu a ta!

Bond replică aspru:

— N-ai să faci nimic de felul ăsta! Colonelul Schreiber spunea că e cât se poate de bucuros să mă lase să fac mâine o cursă falsă, în locul curierului de serviciu. Asta e tot ce are nevoie să ştie în acest moment. O operațiune gen reconstituirea crimei. îl doare-n cot. A închis practic dosarul cazului. Acum fii fată cuminte şi fa cum ți-am spus! Trimite-i lui M. raportul meu, pe teleimprimator. Va înțelege de ce e nevoie să lămuresc treaba asta şi nu va obiecta.

— M. să se ducă naibii! Şi tu să te duci naibii! Să se ducă naibii tot Serviciul ăsta prostesc! exclamă fata cu lacrimi în glas. Sunteți doar nişte țânci care se joacă de-a pieile-roşii! Să-i înfrunți pe oamenii ăştia singur...! Te... te dai mare! Asta-i tot: te dai mare!

Bond începea să se enerveze.

— Ajunge, Mary Ann! Pune raportul pe teleimprimator! îmi pare rău, dar e un ordin.

— Of, bine, spuse ea cu resemnare în glas. Nu-i nevoie să profiți că ai rang superior. Dar ai grijă să nu pățeşti nimic! Cel puțin îi vei avea pe băieții de la biroul local ca să se ocupe de curățenie. Mult noroc!

— Mulțumesc, Mary Ann. Şi spune-mi, vrei să iei cina cu mine mâine seară? într-un local ca Armenonville. Şampanie roz şi țigani lăutari. Ceva stil „Parisul primăvara".

— Da, răspunse ea cu seriozitate. Mi-ar plăcea. Dar atunci să ai şi mai mare grijă, bine? Te rog!

— Sigur că voi avea, nu-ți face griji. Noapte bună!

— Noapte bună.

Bond petrecu restul serii îngrijindu-se de ultimele detalii ale planurilor sale şi făcând un ultim instructaj cu cei patru oameni ai Departamentului.

Era o nouă zi frumoasă. Lui Bond, aşezat comod pe motocicleta BSA care tremura uşor cu motorul pornit, gata de plecare, îi venea greu să creadă realitatea ambuscadei care-l aştepta imediat dincolo de Carrefour Royal. Caporalul din Corpul semnalizări care-i înmânase geanta de curier goală şi era pe punctul de a-i da semnalul de plecare remarcă:

— Arătați de parcă v-ați fi petrecut toată viața în Corpul regal, domnule! Aş zice că va trebui să vă tundeți curând, dar uniforma vă vine perfect. Cum vă place motocicleta, domnule?

— Zboară ca visul! Uitasem cât de distractive sunt blestemățiile astea!

— Eu unul aş prefera oricând o mică Austin A40, domnule.

Caporalul se uită la ceas.

— E aproape şapte fix. (Ridică degetul mare.) Dați-i drumul!

Bond îşi trase ochelarii pe ochi, ridică mâna în semn de salut spre caporal, băgă motocicleta în viteză şi porni pe aleea de pietriş, ieşind pe poarta principală.

Coti de pe şoseaua 184, intră pe 307, străbătu Bailly şi Noisy-le-Roy, după care îi apărură în față clădirile risipite dezordonat ale satului St. Nom. Acolo urma să cotească strâns la dreapta, ca să intre pe D98 - *„la route de la mort"*[7], cum o numise şeful echipei canine. Bond trase la marginea drumului, pe iarbă, şi mai aruncă o privire la pistolul Colt de calibrul .45, cu țeavă lungă. Băgă arma caldă la loc sub haină, lipită de abdomenul lui, şi lăsă

[7] Drumul morții. (fr.)

nasturele hainei descheiat. Pe locuri...! Fiți gata..!

Bond luă curba strânsă şi acceleră până la optzeci la oră. Viaductul autostrăzii spre Paris apăru în față cu un aer sumbru. Gura întunecată a tunelului de dedesubt se deschise şi-i înghiți. Zgomotul țevilor sale de eşapament răsună tunător şi preț de o clipă simți mirosul tunelului, un miros rece şi umed. In față, asfaltul lucios scânteia în linie absolut dreaptă cale de trei kilometri, prin pădurea vrăjită; mirosea dulce a frunze şi a rouă. Bond reduse viteza la şaizeci şi cinci. Oglinda retrovizoare din stânga tremura puțin din cauza vitezei şi-i arăta doar întinderea pustie a şoselei, între şirurile de copaci care coteau în spatele lui ca un siaj verde. Nici urmă de ucigaş. Oare se speriase? întâmpinase vreun obstacol? O clipă mai târziu însă, în mijlocul oglinzii convexe apăru un minuscul punct negru - un țânțar care se transformă în muscă, apoi în albină, apoi în bondar. Apăru casca de protecție aplecată mult peste ghidon, între două mâini negre, mari, ca nişte labe de animal. „Dumnezeule, că repede se apropie!" Ochii lui Bond se mutară iute de la oglindă la drumul din față şi din nou la oglindă Când mâna dreaptă a ucigaşului se îndrepta spre pistol...

Bond încetini - cincizeci şi cinci, cincizeci, treizeci. In față, asfaltul era neted ca o suprafață metalică. O ultimă privire rapidă în oglindă. Mâna dreaptă se ridicase de pe ghidon; reflectat de ochelarii de protecție ai individului, soarele desena doi ochi imenşi, arzători, mai jos de marginea căştii. Acum! Bond frână cu putere şi făcu motocicleta să derapeze într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, oprind totodată motorul. Nu reuşi să scoată suficient de rapid pistolul. Arma ucigaşului scuipă flăcări de două ori şi un glonț se înfipse în amortizoarele şeii, lângă coapsa lui Bond. Dar apoi, pistolul Colt îşi rosti unicul cuvânt şi ucigaşul cu motocicleta lui, ca prinşi cu lasoul din pădure, virară nebuneşte, ieşind de pe şosea, săriră peste şanț şi se izbiră frontal de trunchiul unui fag. Preț de câteva clipe, încâlceala om-maşină rămase agățată de trunchiul gros, după care se prăbuşi pe spate, în iarbă, cu hârâitul metalic al ultimei respirații.

Bond descălecă de pe motocicletă şi se duse lângă amestecul urât de haine kaki şi oțel fumegând. Nu era nevoie să caute pulsul. Indiferent unde nimerise glonțul, casca de protecție se zdrobise ca o coajă de ou. Bond se răsuci pe călcâie şi-şi băgă pistolul la loc sub tunică. Norocul fusese de partea lui; nu era deloc cazul să-l forțeze. Urcă pe motocicletă şi acceleră din nou pe şosea.

Sprijini motocicleta de unul dintre copacii zgâriați din apropierea drumului, merse fără zgomot până la marginea luminişului, îşi ocupă poziția în umbra fagului cel gros, îşi umezi buzele şi imită cât de bine putu fluieratul ca de pasăre al ucigaşului. Aşteptă. Oare fluierase greşit? Insă tufa începu să tremure şi se porni şuierul subțire, ascuțit. Bond îşi băgă degetul mare al mâinii drepte sub centură, la câțiva centimetri de patul pistolului. Spera să nu trebuiască să mai ucidă. Cei doi subalterni nu păruseră înarmați şi dacă avea noroc, era posibil să se predea fără luptă.

Uşile curbate erau acum deschise. Din locul unde se afla, Bond nu putea să vadă ascunzătoarea, dar după câteva secunde, primul bărbat ieşi şi se apucă să-şi pună tălpicii de zăpadă, urmat de al doilea. Tălpicii de zăpadă! Bond simți că i se opreşte inima în loc. Uitase de ei! Probabil că erau ascunşi în tufe. „Prostul naibii! Oare au să observe?"

Cei doi bărbați veniră încet spre el, păşind cu delicatețe. Când ajunse la vreo şapte metri, cel din frunte rosti încet ceva într-o limbă ce părea a fi rusa Văzând că Bond nu răspunde, cei doi încremeniră locului şi se holbară la el uluiți, aşteptând poate răspunsul la o parolă. Bond simți că-l pasc necazuri; îşi smulse pistolul de sub haină şi înaintă spre ei, ghemuit pe vine.

— Mâinile sus!

Le făcu semn cu gura pistolului. Bărbatul din frunte strigă un ordin şi se aruncă în față. Simultan, al doilea încercă să fugă înapoi spre ascunzătoare.

0puşcă bubui dintre copaci şi individul se prăbuşi, lovit în piciorul drept. Soldații din Departament ieşiră din ascunzători şi se apropiară în goană. Bond se lăsă pe un genunchi şi lovi cu țeava pistolului în sus, în direcția corpului lansat spre el ca din puşcă, îl nimeri, dar în clipa următoare bărbatul fu peste el. Bond văzu unghiile lansate spre ochii lui, îşi feri capul şi se pomeni cu un upercut. O mână îi prinsese încheietura mâinii drepte şi începu să-i răsucească încet pistolul spre propriul corp. Nevoind să omoare, ținuse piedica pusă. încercă s-o ajungă cu degetul mare, dar un bocanc îl lovi în cap, dintr-o parte, făcându-l să dea drumul la armă şi să cadă pe spate. Văzu printr-o ceață roşie gura pistolului ațintită asupra feței lui. îi trecu prin minte, ca fulgerul, gândul că va muri - va muri fiindcă a arătat îndurare!

Dintr-o dată gura pistolului dispăru şi nu mai simți nici greutatea individului peste el. Bond se ridică în genunchi, apoi în picioare. Cadavrul, răstignit în iarbă lângă el, zvâcni dintr-un picior pentru ultima oară. Pe spatele salopetei se vedeau găuri însângerate. Bond privi în jur. Cei patru soldați ai Departamentului stăteau grupați. Bond desfăcu cureaua căştii de protecție şi, frecându-şi capul acolo unde fusese lovit, zise:

— Mulțumesc! Cine l-a doborât?

Nu răspunse nimeni; soldații păreau ruşinați. Bond se apropie de ei, nedumerit.

— Care-i necazul?

Pe neaşteptate, surprinse o mică mişcare în spatele soldaților. Apăru un picior în plus - un picior de femeie. Bond izbucni în râs. Zâmbind stânjeniți, soldații se uitară în urmă. Mary Ann Russell, îmbrăcată cu cămaşă maro şi blugi negri, apăru din spatele lor cu mâinile ridicate. Intr-una ținea un pistol ce părea a fi de tir, de calibrul .22. Fata coborî mâinile, băgă pistolul sub betelia blugilor, se apropie de Bond şi rosti neliniştită:

— N-ai să învinovățeşti pe nimeni, sper! Pur şi simplu nu i-am lăsat să plece dimineață fără mine! (Avea o expresie rugătoare în ochi.) La drept vorbind, cred că a fost un noroc că am venit. Vreau să spun că doar s-a întâmplat să ajung la tine prima. Nimeni nu voia să tragă, de teamă să nu te nimerească.

Bond îi zâmbi, privind-o în ochi.

— Dacă n-ai fi venit, ar fi trebuit să nu-mi respect invitația aceea la cină.

Se întoarse spre soldați şi glasul lui deveni autoritar.

— În regulă, unul dintre voi să ia motocicleta şi să-i raporteze colonelului Schreiber esența celor petrecute. Să-i spună că aşteptăm să vină echipa lui înainte de a arunca o privire în ascunzătoare. Şi că-l rog să includă vreo doi soldați de la anti-sabotaj - ascunzătoarea aceea ar putea

avea mine ascunse.

Apoi o luă pe fată de braț şi-i spuse:

— Vino încoace, vreau să-ți arăt un cuib de pasăre.

— E un ordin?

— Da

Partea a doua
Doar pentru ochii tăi

Cea mai frumoasă pasăre din Jamaica - şi cea mai frumoasă pasăre din lume, spun unii - e pasărea colibri „doctor". Masculul măsoară cam douăzeci şi doi de centimetri lungime, dar din aceştia, optsprezece formează coada - două pene lungi şi negre care se curbează şi se intersectează, marginea lor interioară având un model similar cu cel al razelor cochiliei unei scoici. Capul şi creasta sunt negre, aripile, verde închis, ciocul lung e roşu-aprins, iar ochii, strălucitori şi încrezători, sunt negri. Corpul e de un verde-smarald atât de viu încât, atunci când îl scaldă soarele, vezi cel mai intens verde existent în natură. In Jamaica, păsările iubite primesc porecle. *Trochilus polytmus* este numită „pasărea-doctor" fiindcă cele două pene lungi ale cozii le amintesc oamenilor de coada neagră a fracului doctorilor din vechime.

Doamna Havelock nutrea un devotament deosebit faţă de două familii de păsări de acest fel, fiindcă le privise cum sorb nectar, se luptă, îşi construiesc cuibul şi fac dragoste încă de când se căsătorise şi venise la Content. Acum era trecută de cincizeci de ani, aşa că multe generaţii ale acestor două familii veniseră şi plecaseră de când primele două perechi primiseră de la soacra ei numele Priam şi Tisbe, respectiv Dafnis şi Cloe. însă perechile succesoare păstraseră numele, aşa că doamna Havelock şedea acum în faţa serviciului elegant de ceai, pe veranda largă şi răcoroasă, şi-l privea pe Priam cum, cu un „ti-ti-ti!" feroce, îl atacă pe Dafnis, care terminase nectarul dulce al florilor din propria lui tufă imensă de pălăria-chinezului şi se strecurase în cea învecinată, de euforbia, care-i aparţinea lui Priam. Cele două minuscule comete negru cu verde se învârtejiră pe iarba frumoasă a peluzei, presărată cu petice strălucitoare de hibiscus şi bougainvillaea, până când dispărură în pâlcul de lămâi. Aveau să se întoarcă în scurt timp; războiul permanent dintre cele două familii era un joc, pentru că în grădina aceea bine îngrijită exista nectar din belşug pentru toţi.

Doamna Havelock îşi puse ceaşca de ceai pe masă, luă un sandviş cu pastă de anşoa şi remarcă;

— Zău că sunt cei mai teribili fandosiţi!

Colonelul Havelock privi peste ziarul *Daily Gleaner.*

— Cine?

— Priam şi Dafnis.

— A, da, făcu colonelul, care considera că numele sunt idioate. Am impresia că Batista o va şterge curând. Castro menţine bine presiunea la nivel ridicat. Un tip de la Barclay îmi spunea dimineaţă că se revarsă deja încoace sume mari de bani dubioşi. Spunea că proprietatea Belair a fost vândută unui cumpărător necunoscut, prin reprezentanţii acestuia O sută cincizeci de mii de lire sterline pentru patru sute de hectare de căpuşe bovine şi o casă pe care furnicile roşii au s-o dărâme înainte de Crăciun! Cineva s-a dus fără veste şi a cumpărat hotelul acela oribil, Bloe Harbour, şi se spune chiar şi că Jimmy Farquharson a găsit un cumpărător pentru

proprietatea lui - cu tot cu păduchii de plante şi ciupercile parazite de pe bananieri, presupun, aşa, pentru siguranţă!

— Ar fi bine pentru Ursula. Biata de ea, nu suportă viaţa de aici! Dar nu pot spune că-mi place ideea ca întreaga insulă să fie cumpărată de cubanezii ăştia. La drept vorbind, Tim, de unde au atâţia bani?

— Din activităţi ilegale, din fonduri sindicale, din fonduri guvernamentale - Dumnezeu ştie! Ţara aceea colcăie de escroci şi gangsteri. Pesemne că vor să-şi scoată rapid banii din Cuba şi să-i investească în altceva. Jamaica e o opţiune la fel de bună ca oricare altă ţară din lume, acum că avem convertibilitatea cu dolarul. Se pare că tipul care a cumpărat Belair a răsturnat pur şi simplu banii pe podeaua din biroul lui Aschenheim, dintr-o servietă. Presupun că va păstra casa un an, doi, iar după ce furtuna se termină sau când Castro ajunge la putere şi termină curăţenia, o va scoate iarăşi la vânzare, o va vinde cu o pierdere acceptabilă şi se va muta altundeva. într-un fel e păcat. Belair era pe vremuri o proprietate excelentă. Ar fi putut să fie readusă la starea dinainte, dacă i-ar fi păsat cuiva din familie de ea.

— Pe vremea bunicului lui Bill avea patru mii de hectare! Vechilul avea nevoie de trei zile ca să parcurgă tot perimetrul.

— Că tare-i mai pasă lui Bill! Pariez că şi-a cumpărat deja biletul spre Londra încă una din vechile familii pleacă... în curând vom mai rămâne doar noi. Slavă Domnului că lui Judy îi place aici!

Doamna Havelock rosti liniştitor „Da, dragă" şi sună din clopoţel ca să fie luat serviciul de ceai. Agatha, o negresă imensă, cu pielea atât de neagră încât bătea în albastru şi cu basmaua albă demodată care mai era purtată în Jamaica doar în zonele rurale izolate, ieşi din salonul decorat în alb şi roz, urmată de Fayprince, o metisă frumuşică din Port Maria pe care o instruia pentru rolul de a doua servitoare. Doamna Havelock spuse:

— E timpul să ne apucăm de făcut suc, Agatha! Guavele s-au copt timpuriu anul ăsta

Cu chipul impasibil, Agatha răspunse:

— Da, 'mna Da' ne trebe mai multe sticle.

— Cum aşa?! Abia anul trecut ţi-am cumpărat două duzini din cele mai bune sticle pe care le-am putut găsi la Henrique!

— Da, 'mna. Cineva a spart cinci, şase din acelea.

— Aoleu! Cum s-a întâmplat?

— N-aş şti să spun, 'mna.

Agatha luă tava cea mare din argint şi aşteptă, urmărind chipul doamnei Havelock. Aceasta îşi trăise cea mai mare parte din viaţă în Jamaica şi învăţase că un obiect spart e un obiect spart şi că n-ajungi nicăieri încercând să descoperi vinovatul, aşa că se mulţumi să replice vioi:

— A, bine, Agatha Am să mai cumpăr câteva când ajung în Kingston.

— Da, 'mna.

Agatha se întoarse în casă, urmată de fata cea tânără Doamna Havelock luă un goblen şi se apucă de cusut, cu degetele mişcându-se automat. Privirea ei se întoarse la tufele cele mari - cea de pălăria-chinezului şi cea de euforbia. Da, cele două păsări mascule se întorseseră şi se plimbau printre flori, cu coada arcuită graţios. Soarele coborâse mult la orizont şi razele lui făceau să apară când şi când străfulgerări de un verde frumos, aproape

sfredelitor. Pe o creangă din vârful unui frangipan, un pănțăruş îşi începu repertoriul de seară. Orăcăitul unei broaşte de copac timpurii anunță lăsarea amurgului scurt, violet.

Content, moşia de opt mii de hectare aflate pe dealurile piemontane ale masivului Candlefly, unul dintre vârfurile estice ale Munților Albaştri din comitatul Portland, fusese dăruită de Oliver Cromwell unui Havelock de demult ca recompensă pentru că se numărase printre semnatarii condamnării la moarte a regelui Carol I. Spre deosebire de mulți alți colonişti din acele vremuri şi de mai târziu, familia Havelock întreținuse plantația de-a lungul a trei secole, prin cutremure de pământ şi prin uragane, prin boomul şi prăbuşirea pieților de cacao, zahăr, citrice şi cocos. Acum, pe plantație se cultivau banane şi se creşteau vite, iar Content se număra printre cele mai bogate şi mai bine conduse proprietăți particulare de pe insulă. Casa, cât dreasă, cât reconstruită după cutremure şi uragane, era un hibrid - o clădire centrală cu un etaj şi cu coloane din mahon, construită pe vechea fundație din piatră flancată de două aripi fără etaj, cu acoperiş în stil jamaican, plat şi mult extins dincolo de pereți, făcut din şindrilă argintie de cedru. Soții Havelock şedeau acum pe veranda lată a clădirii centrale, cu fața spre grădina în pantă lină dincolo de care priveliştea vastă a vegetației luxuriante abundente şi încâlcite se întindea cale de peste treizeci de kilometri, până la mare. Colonelul Havelock lăsă jos ziarul.

— Mi s-a părut că aud o maşină.

Doamna Havelock spuse cu fermitate:

— Dacă sunt acei oribili soți Fedden din Port Antonio, trebuie pin- şi simplu să scapi de ei! Nu mai suport să-i aud văitându-se pe tema Angliei! în plus, ultima oară, amândoi erau beți la plecare şi cina se răcise. (Se ridică repede.) Am să-i zic Agathei să spună că am o migrenă.

Agatha ieşi pe uşa salonului, părând îngrijorată. O urmau îndeaproape trei bărbați.

— Domnu' din Kingston'mna. Venit la colonel.

Bărbatul din frunte se strecură pe lângă menajeră. Rămăsese cu pălăria pe cap - o pălărie panama cu bor îngust şi foarte răsucit în sus. Şi-o scoase cu mâna stângă, lipind-o de abdomen. Razele soarelui făcură să lucească părul dat cu briantină şi dinții albi, dezveliți de zâmbet. Se duse la colonelul Havelock, ținând mâna dreaptă întinsă în față.

— Sunt maiorul Gonzales din Havana încântat de cunoştință, colonele!

Accentul lui amintea de imitația de engleză americană a unui şofer de taxi jamaican. Colonelul Havelock, care se ridicase în picioare, atinse scurt mâna ce i se întindea şi se uită peste umărul maiorului, la ceilalți doi bărbați, care se plasaseră de o parte şi de alta a uşii. Amândoi țineau în mână ultima modă la tropice în materie de genți de voiaj - o geantă Pan American pentru călătorii de o zi. Genților păreau grele. Cei doi bărbați se aplecară simultan şi le depuseră la picioarele lor încălțate cu pantofi gălbui, apoi se îndreptară de spate. Purtau şepci albe, plate, cu cozoroc transparent ce le proiecta umbre verzui pe pometi. Prin umbrele verzui, ochii lor de animal inteligent erau ațintiți asupra maiorului, descifrându-i comportamentul.

— Ei sunt secretarii mei.

Colonelul Havelock scoase din buzunar o pipă şi se apucă s-o umple.

Ochii săi albaştri cercetară cu o privire directă hainele elegante, pantofii lustruiți şi unghiile lucioase ale maiorului, apoi blugii şi cămăşile înflorate ale celorlalți doi. Se întrebă cum să-i atragă pe cei trei în biroul lui, aproape de revolverul din sertarul de sus al mesei de lucru. Ii întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Îşi aprinse pipa, privind prin vălul de fum ochii şi gura maiorului. Maiorul Gonzales desfăcu brațele; zâmbetul său larg rămase constant, iar ochii lichizi, aproape aurii erau amuzați, prietenoşi.

— E o chestiune de afaceri, colonele. îl reprezint pe un anumit domn din Havana, zise el făcând un gest cu mâna dreaptă, ca şi cum ar fi aruncat ceva. Un domn puternic. Un om de calitate superioară. (Maiorul Gonzales îşi luă un aer sincer.) L-ați plăcea, colonele. El mi-a cerut să vă aduc urările sale de bine şi să întreb care este prețul proprietății dumneavoastră.

Doamna Havelock, care urmărise scena cu un surâs politicos pe buze, veni lângă soțul ei şi spuse cu bunătate, ca să nu-l facă pe bietul om să se simtă stânjenit:

— Ce păcat, domnule maior! Ai bătut atâta cale pe drumurile astea prăfuite! Prietenul dumitale ar fi trebuit să ne scrie mai întâi ori să întrebe pe oricine din Kingston sau din guvern. Ştii, domnule maior, familia soțului meu locuieşte aici de aproape trei sute de ani. (îl privi dulce, cu un aer de scuză.) Mă tem că pur şi simplu nu se pune problema de a vinde Content. Nu s-a pus niciodată. Mă întreb de unde i-o fi venit prietenului dumitale ideea.

Maiorul Gonzales se înclină scurt, îşi întoarse iarăşi fața zâmbitoare spre colonelul Havelock şi spuse, ca şi cum soția acestuia nici n-ar fi deschis gura:

— Domnului pe care-l reprezint i s-a spus că asta e una dintre cele mai alese *estanciai*[1] din Jamaica. E un om foarte generos. Puteți cere orice sumă rezonabilă.

Colonelul Havelock răspunse cu fermitate:

— Ai auzit ce a spus doamna Havelock! Proprietatea nu e de vânzare.

Maiorul Gonzales râse - un râs ce părea sincer - şi clătină din cap, de parcă ar fi explicat ceva unui copil încet la minte.

— M-ai înțeles greşit, colonele. Domnul pe care-l reprezint doreşte această proprietate şi nicio alta din Jamaica. Are nişte fonduri, nişte fonduri suplimentare, de investit. Aceste fonduri îşi caută un cămin în Jamaica Domnul pe care-l reprezint doreşte ca acesta să fie căminul lor.

— Înțeleg cât se poate de bine, maiorule, zise răbdător colonelul Havelock. Şi-mi pare extrem de rău că ți-ai irosit timpul! Content nu va fi niciodată de vânzare cât trăiesc. Iar acum, te rog să ne scuzi. Soția mea şi cu mine cinăm totdeauna devreme, iar pe dumneata te aşteaptă un drum lung. (Făcu un semn spre stânga în lungul verandei.) Cred că vei constata că pe-aici e drumul cel mai scurt până la maşina dumitale. Să-ți arăt...

Colonelul Havelock făcu o mişcare de invitație, dar se opri văzând că maiorul Gonzales rămâne locului. Ochii săi albaştri începură să înghețe. Zâmbetul maiorului Gonzales dezvelea poate cu un dinte mai puțin şi privirea sa căpătase o expresie atentă, dar purtarea îi rămăsese jovială. Zise voios:

— O clipă colonele.

Aruncă peste umăr un ordin scurt. Amândoi soții Havelock observară cum dispare masca de veselie odată cu cele câteva cuvinte tăioase rostite printre dinți. Doamna Havelock, care începuse să pară uşor descumpănită se apropie şi mai mult de soțul ei. Cei doi bărbați ridicară de jos genții albastre Pan American şi avansară. Maiorul Gonzales întinse mâna spre fermoarul fiecăreia şi le desfăcu pe rând. Gura întinsă a genților se deschise subit; amândouă erau pline-ochi cu teancuri groase, îngrijite, de bani americani. Maiorul Gonzales desfăcu brațele.

— Toate sunt bancnote de o sută de dolari. Autentice toate. Jumătate de milion de dolari. Asta ar însemna, în banii voştri, să zicem o sută optzeci de mii de lire sterline. O mică avere! în lume există multe alte locuri plăcute în care să trăieşti, colonele. Şi poate că domnul pe care-l reprezint va mai adăuga douăzeci de mii de lire, ca să fie suma rotundă. Vei afla într-o săptămână îmi trebuie doar jumătate de coală de hârtie cu semnătura dumitale pe ea. De rest se pot ocupa avocații. (Zâmbetul sugera certitudinea victoriei.) Ia spune, colonele, zici da şi batem palma? După aceea, genții rămân aici şi noi vă lăsăm să cinați.

Soții Havelock se uitau acum la maior cu aceeaşi expresie - o combinație de mânie şi dezgust. Ți-o puteai imagina pe doamna Havelock istorisind a doua zi întâmplarea. „Un omuleț atât de ordinar, de murdar! Şi genții acelea mizerabile din plastic, pline cu bani! Timmy a fost minunat! I-a spus să plece şi să-şi ia cu el murdăria"

Dezgustul făcu colțurile gurii colonelului să coboare.

— Credeam că m-am făcut înțeles, maiorule! Proprietatea nu e de vânzare, indiferent de preț. Iar eu nu împărtăşesc setea populară de bani americani. Acum trebuie să-ți cer să pleci!

Colonelul Havelock lăsă pipa rece pe masă de parcă s-ar fi pregătit să-şi suflece mâinile. Pentru prima dată căldura dispăru din zâmbetul maiorului Gonzales. Gura rânjea în continuare, dar acum era strâmbată într-o grimasă de furie. Ochii aurii lichizi deveniră dintr-o dată obraznici şi duri. Rosti încet:

— Colonele, eu sunt cel care nu s-a făcut înțeles, nu dumneata. Domnul pe care-l reprezint mi-a dat instrucțiuni ca, dacă nu vei accepta condițiile extrem de generoase pe care ți le oferă, să trecem la alte măsuri.

Doamnei Havelock i se făcu dintr-o dată frică. Puse mâna pe brațul colonelului şi-l apăsă cu putere. El îi acoperi mâna cu a lui, pentru a o linişti, şi spuse printre dinți:

— Te rog să ne laşi în pace şi să pleci, maiorule! Altfel voi lua legătura cu poliția.

Vârful roz al limbii maiorului Gonzales ieşi şi linse încet buzele. Fața lui, de pe care dispăruse complet lumina, devenise încordată şi dură. Zise cu asprime:

— Aşadar, proprietatea nu e de vânzare cât trăieşti, colonele?!

Duse mâna dreaptă la spate şi pocni uşor din degete, o dată. In spatele lui, pistoalele celor doi ieşiră prin deschizătura cămăşilor în culori vii, mai sus de betelia pantalonilor. Ochii ageri de animal priveau degetele duse la spate ale maiorului.

Doamna Havelock duse mâna la gură. Colonelul Havelock încercă să spună „da", însă avea gura uscată. înghiți în sec, cu zgomot. Nu-i venea să

creadă. Probabil că escrocul acela cubanez jegos mergea la cacealma. Reuşi să rostească răguşit:

— Într-adevăr.

Maiorul Gonzales dădu din cap scurt.

— În acest caz, colonele, domnul pe care-l reprezint va purta negocierile cu următorul proprietar - cu fiica dumitale.

Degetele pocniră. Maiorul Gonzales se dădu la o parte pentru a oferi un câmp de tragere liber. Mâinile tuciurii, ca de maimuță, ieşiră de sub cămăşile vesele. Bucățile de metal urâte, în formă de cârnat scuipară şi bubuiră - iarăşi şi iarăşi, chiar şi atunci când cele două corpuri începură să se prăbuşească.

Maiorul Gonzales se aplecă şi verifică unde au nimerit gloanțele, apoi cei trei bărbați mărunți de statură făcură rapid cale întoarsă prin salonul în roz şi alb, prin holul întunecos, cu lambriuri de mahon sculptate, şi ieşiră pe eleganta uşă din față. Urcară fără grabă într-o berlină neagră marca Ford Consul, cu numere de înmatriculare de Jamaica, maiorul Gonzales la volan, iar cei doi pistolari, pe bancheta din spate, şi porniră agale pe lunga stradă Royal Palms. La intersecția străzii cu cea care ducea în Port Antonio, cablurile de telefon tăiate atârnau printre copaci ca nişte liane sclipitoare. Maiorul Gonzales conduse maşina cu grijă, expert, pe drumul parohial dur, până ajunse la porțiunea pietruită din apropierea coastei. Abia atunci luă viteză La douăzeci de minute după dubla crimă ajunse la limita exterioară a micului port bananier.

Acolo trase maşina furată pe marginea cu iarbă a drumului; cei trei coborâră şi parcurseră pe jos, pe strada principală slab luminată cele patru sute de metri până la cheiurile unde se încărcau bananele. Barca cu motor aştepta, cu eşapamentul făcând bulbuci în apă Cei trei bărbați urcară şi barca porni cu viteză pe apele neclintite ale portului pe care o poetă americană l-a numit „cel mai frumos din lume". Lanțul ancorei iahtului Chriscraft scânteietor, de cincizeci de tone, era deja pe jumătate ridicat. Ambarcațiunea avea arborat drapelul american, iar cele două antene grațioase ale undițelor pentru pescuit oceanic la mare adâncime arăta că pasagerii sunt turişti - din Kingston, poate, sau din Montego Bay. Cei trei urcară la bord; barca cu motor fu urcată şi ea Două luntri de pescuit încercuiau iahtul, cerşind. Maiorul Gonzales aruncă spre fiecare o monedă de cincizeci de cenți şi barcagiii dezbrăcați plonjară să le prindă. Motoarele diesel gemene porniră cu un muget spasmodic; iahtul îşi cobori puțin pupa şi porni spre canalul maritim adânc ce trecea prin dreptul hotelului Titchfield. în zori avea să fie înapoi în Havana Pescarii şi docherii îl priviră cum se depărtează şi-şi continuară discuția în contradictoriu pe tema „care din celebritățile de cinema aflate în vacanță în Jamaica putea fi posesoarea iahtului".

Pe veranda lată a proprietății Content, ultimele raze ale soarelui licăreau pe petele roşii. Unul dintre colibri trecu peste balustradă şi plană deasupra inimii doamnei Havelock, uitându-se în jos. Nu, asta nu era pentru el! Porni vesel spre locul său de înnoptat, printre florile de hibiscus ce se închideau.

Se auzi sunetul unei maşini sport mici, care schimbă brutal viteza la cotitura aleii de acces. Dacă ar fi fost în viață, doamna Havelock s-ar fi pregătit să spună; „Judy, mereu îți zic să nu faci asta la colț! Împrăştii

pietriş pe toată peluza şi ştii că pietrişul strică maşina de tuns iarba a lui Joshua!"

Trecu o lună. în Londra, octombrie începuse cu o săptămână de splendidă vară indiană şi dinspre Regent's Park venea, prin ferestrele larg deschise ale biroului lui M., zgomotul maşinilor de tuns iarba Erau din cele cu motor şi James Bond reflectă că unul din cele mai frumoase zgomote ale verii, leneşul cântec metalic al vechilor maşini de tuns iarba, era pe punctul de a dispărea pe veci din lume. „Poate copiii de *azi* simt acelaşi lucru față de pufăitul şi zarva micilor motoare în doi timpi... Cel puțin iarba tunsă miroase la fel."

Bond avea timp pentru aceste reflecții fiindcă lui M. părea să-i fie greu să treacă la subiect. îl întrebase dacă are vreun proiect în desfăşurare, iar Bond răspunsese bucuros că nu şi aşteptase să se deschidă cutia Pandorei. Era puțin intrigat, fiindcă M. i se adresase pe numele mic şi nu cu indicativul zero-zero şapte, lucru neobişnuit în timpul programului. Această misiune părea să aibă o latură personală - ca şi cum avea să-i fie prezentată ca rugăminte şi nu ca ordin. Şi Bond avea impresia că între ochii cenuşii glaciali, teribil de limpezi, exista o cută de încruntare în plus. De asemenea, trei minute însemnau categoric un răstimp prea lung pentru aprinderea unei pipe.

M. îşi roti scaunul cu fața spre masa de lucru şi aruncă pe ea cutia cu chibrituri în aşa fel încât aceasta alunecă pe suprafața îmbrăcată în piele roşie, spre Bond. Acesta o opri şi o trimise politicos înapoi în mijlocul mesei. M. zâmbi scurt şi, părând să se hotărască, rosti blajin:

— James, ți-a trecut vreodată prin minte că fiecare om din flotă ştie ce are de făcut, exceptând amiralul aflat la comanda ei?

Bond se încruntă.

— Nu, domnule, nu mi-a trecut prin minte, dar înțeleg ce vreți să spuneți. Ceilalți trebuie doar să execute ordinele. Amiralul trebuie să decidă care sunt acele ordine. Presupun că e totuna cu a spune că funcția de comandant suprem e cea mai însingurată din câte există

M. făcu un gest smucit cu pipa în lateral.

— Cam aceeaşi idee, da. Cineva trebuie să fie tare. Cineva trebuie să decidă în cele din urmă. Dacă trimiți Amiralității un semnal indecis, meriți să fii scos pe tuşă. Unii oameni sunt religioşi - îi transferă lui Dumnezeu problema deciziei. (Ochii lui M. aveau un aer defensiv.) Am încercat şi eu asta de câteva ori în Serviciu, dar el mi-a trimis de fiecare dată mingea înapoi - mi-a spus să-mi văd de treabă şi să hotărăsc singur. Bănuiesc că lucrul asta îi prinde bine omului, dar e totodată dur. Necazul e că foarte puțini oameni rămân duri după vreo patru decenii de existență Viața i-a lovit din stânga şi din dreapta - au avut probleme, tragedii, boli... Lucrurile de felul ăsta te înmoaie. (M. se uită pătrunzător la Bond.) Cum stai cu coeficientul de duritate, James? încă n-ai ajuns la vârsta aceea periculoasă

Lui Bond îi displăceau întrebările personale. Nu ştia ce să răspundă şi nici care e adevărul. N-avea soție şi copii - nu suferise niciodată tragedia unei pierderi personale. Nu trebuise să se confrunte cu orbirea sau cu o boală fatală N-avea nici cea mai mică idee cum s-ar confrunta cu aceste lucruri care cereau mult mai multă tărie decât trebuise el să arate vreodată Spuse şovăielnic:

— Presupun că pot suporta cele mai multe lucruri dacă trebuie şi dacă consider că e corect, domnule. Adică., dacă, ăă... cauza e... într-un fel dreaptă domnule. (Nu-i plăcea să folosească astfel de cuvinte. Continuă, simțindu-se ruşinat pentru că-i aruncă mingea înapoi lui M.) Sigur că nu e uşor de ştiut ce e drept şi ce nu. Cred că, atunci când primesc o însărcinare neplăcută la serviciu, presupun că respectiva cauză e dreaptă.

— La naiba! exclamă M. cu ochii sclipind de enervare. Tocmai la asta mă refeream! Te bazezi pe mine! Tu personal nu-ți asumi nicio afurisită de responsabilitate! Eu sunt cel care trebuie s-o facă! zise el împungându-şi pieptul cu coada pipei. Eu sunt cel care trebuie să hotărască dacă un lucru e drept sau nu!

Mânia din priviri i se stinse; gura mohorâtă căpătă o expresie acră şi zise posomorât:

— Eh, presupun că pentru asta sunt plătit. Cineva trebuie să conducă blestematul de tren!

M. bägă pipa în gură şi trase din ea cu sete, ca să-şi potolească trăirile sufleteşti. Bond simți că-l compătimeşte. Nu-l mai auzise niciodată folosind un cuvânt tare, ca „blestemat". Şi M. nu făcuse nici cea mai mică aluzie, în fața vreunui angajat, cum că resimte greutatea poverii pe care o purta încă de când renunțase la perspectiva certă de a deveni cel de-al cincilea lord amiral pentru a prelua conducerea Serviciului Secret. M. avea o problemă. Se întrebă în ce consta Ştia că nu are legătură cu pericolul. Dacă M. putea manevra şansele aşa încât să fie mai mult sau mai puțin de partea lui, risca orice, oriunde în lume. Nu era nici ceva de natură politică. Lui M. nu-i păsa nici cât negru sub unghie de susceptibilitățile ministerelor şi nu se dădea în lături de la a acționa pe la spatele acestora ca să obțină o decizie personală din partea prim-ministrului. Ar fi putut fi o problemă morală. Ar fi putut să fie una personală

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnule? întrebă Bond.

M. îi aruncă o privire scurtă îngândurată după care îşi roti scaunul astfel încât să poată privi pe fereastră norii înalți, văratici. întrebă pe neaşteptate:

— Îți aduci aminte de cazul Havelock?

— Doar ce am citit în ziare, domnule. Un cuplu mai vârstnic din Jamaica. Fiica lor a venit acasă într-o seară şi i-a găsit plini de gloanțe. S-a vorbit despre nişte gangsteri din Havana. Menajera a spus că fuseseră pe-acolo trei bărbați cu o maşină credea că ar fi putut să fie cubanezi. S-a dovedit că maşina fusese furată. în seara aceea, din portul local a plecat un iaht, dar din câte mi-aduc aminte, poliția n-a obținut niciun rezultat. Asta e tot, domnule. N-am văzut nicio telegramă primită în legătură cu cazul.

— Nici n-ai fi avut cum, zise M. răstit. Mi-au fost trimise personal. Nu ni s-a cerut să ne ocupăm de caz. (M. îşi drese glasul: această folosire a Serviciului în scopuri personale îi împovăra conştiința.) întâmplarea face că îi cunoşteam pe soții Havelock. De fapt, am fost cavaler de onoare la nunta lor. La Malta, în 1925.

— Înțeleg, domnule. Ce păcat!

— Oameni de treabă, replică scurt M. Oricum, am cerut Departamentului C să cerceteze. Cu oamenii lui Batista n-au ajuns nicăieri, însă avem un om de ispravă în tabăra cealaltă - a individului aceluia,

Castro. Şi oamenii din serviciul de informaţii al lui Castro par să fi reuşit să pătrundă bine în guvern. Am obţinut povestea completă acum două săptămâni. în esenţă, un individ pe nume Hammerstein sau von Hammerstein a pus la cale uciderea celor doi soţi. Există mulţi nemţi bine înfipţi în republicile astea bananiere. Sunt nazişti care au scăpat din plasă la sfârşitul războiului. Ăsta a făcut parte din Gestapo. Â obţinut postul de şef al serviciului de contraspionaj al lui Batista. A făcut o mulţime de bani prin extorcare, şantaj şi impunerea de taxe pentru protecţie. Era aranjat pe viaţă, până când gaşca lui Castro a început să obţină victorii. S-a numărat printre primii care au început să se pregătească s-o şteargă discret. I-a oferit o parte din banii câştigaţi necinstit unuia dintre ofiţerii lui, unul pe nume Gonzales, şi ăsta a pornit prin Caraïbe cu doi pistolari care să-l protejeze şi s-a apucat să pună la păstrare banii lui Hammerstein în afara Cubei - i-a investit în imobiliare şi alte afaceri similare, pe numele unor reprezentanţi. Cumpăra doar ce era mai bun, dar la preţuri imbatabile, pe care Hammerstein şi le putea permite. Când banii nu dădeau rezultate, folosea forţa - răpea un copil, ardea câteva hectare de plantaţie, orice, numai să-l facă pe proprietar să înţeleagă. Ei, şi Hammerstein ăsta a auzit de proprietatea soţilor Havelock, una din cele mai bune din Jamaica, şi i-a spus lui Gonzales să meargă s-o obţină. Bănuiesc că avea ordinul de a-i omorî pe soţii Havelock dacă nu vor să vândă, iar apoi să facă presiuni asupra fetei. Apropo, există o fiică. Ar trebui să aibă cam douăzeci şi cinci de ani. Eu unul n-am văzut-o niciodată. Oricum, asta e ceea ce s-a întâmplat. I-au omorât pe soţii Havelock. Apoi, acum două săptămâni, Batista l-a concediat pe Hammerstein. Poate că a aflat de vreuna din operaţiunile astea, nu ştiu. Dar oricum, Hammerstein a plecat şi şi-a luat cu el mica echipă de trei oameni. Aş zice că a ales momentul oportun - pe cât se pare, Castro va ajunge la putere în iarna asta, dacă continuă cu presiunile.

— Unde s-au dus? întrebă încet Bond.

— In America. Tocmai în nordul statului Vermont, la un pas de graniţa cu Canada Oamenilor de felul ăsta le place să fie aproape de graniţe. Proprietatea se cheamă Echo Lake; e un fel de fermă a unui milionar, pe care a închiriat-o. Din fotografii arată frumos. Aşezată la loc ferit în munţi, cu un mic lac pe teren. Şi-a ales într-adevăr un loc unde nu-l vor sâcâi musafirii.

— Cum aţi aflat asta, domnule?

— I-am trimis lui Edgar Hoover un raport complet al cazului. Ştia de Hammerstein. Presupun că e firesc; a avut o mulţime de probleme cu contrabanda de arme din Miami, destinate lui Castro. Iar Havana îl interesează încă de când banii marilor gangsteri americani au început să se îndrepte spre cazinourile de-acolo. Spunea că Hammerstein şi trupa lui au intrat în State cu vize turistice pe şase luni. A fost foarte săritor; a vrut să ştie dacă am suficiente date pe baza cărora să construiesc un caz şi dacă vreau să fie extrădaţi în Jamaica pentru a fi judecaţi. Am discutat aici, cu procurorul general, iar el a spus că n-avem nicio speranţă, decât dacă am putea vorbi cu martorii din Havana. Nicio şansă de aşa ceva! Puţinul pe care-l ştim l-am aflat numai prin intermediul serviciului de informaţii al lui

Castro. Oficial, cubanezii nu vor ridica nici măcar un deget. Hoover s-a oferit apoi să le anuleze vizele şi să-i determine să se pună iarăşi în mişcare.

I-am spus „nu, mulțumesc" şi ne-am oprit aici.

M. rămase tăcut câteva clipe; pipa i se stinsese, aşa că o reaprinse şi apoi continuă;

— Am decis să stau de vorbă cu prietenii noştri din poliția canadiană călare. Am luat legătura cu comisarul pe linia telefonică codificată. Omul ăsta nu m-a dezamăgit niciodată până acum. A pus unul din avioanele lor de patrulă pe frontieră să se abată dincolo de graniță şi a făcut o recunoaştere aeriană completă a proprietății ăsteia, Echo Lake. A spus că, dacă am nevoie să coopereze şi cu altceva, mă pot baza pe el. (M. îşi roti iarăşi scaunul cu fața spre masă.) Iar acum trebuie să decid ce să fac în continuare.

Bond înțelegea acum de ce era M. frământat, de ce voia ca altcineva să ia hotărârea; pentru că soții ucişi îi fuseseră prieteni. întrucât era implicat un element personal, M. lucrase la caz de unul singur, iar acum se ajunsese în punctul în care trebuia să se facă dreptate şi indivizii responsabili să fie puşi să plătească. Dar M. se întreba: e oare dreptate sau răzbunare? Niciun judecător nu acceptă un caz de crimă dacă l-a cunoscut personal pe cel ucis. M. voia ca altcineva - Bond - să dea sentința. Bond n-avea pic de îndoială în minte. Nu-i cunoscuse pe soții Havelock şi nici nu-i păsa cine fuseseră, dar Hammerstein aplicase legea junglei asupra a doi oameni vârstnici şi fără apărare. întrucât nu putea fi folosită nicio altă lege, tot cea a junglei trebuia aplicată şi asupra lui Hammerstein. Era singura cale de a face dreptate. Iar dacă era o acțiune de răzbunare, răzbunarea aparținea comunității.

— Eu n-aş şovăi nicio clipă, domnule! spuse el. Dacă gangsterii străini constată că pot scăpa basma curată cu lucrurile de felul ăsta, vor ajunge la concluzia că englezii simt la fel de moi pe cât ne cred alte popoare. E un caz de dreptate dură - ochi pentru ochi.

M. continuă să se uite la Bond, fără să rostească nicio încurajare, niciun comentariu. Acesta spuse:

— Oamenii ăştia nu pot fi spânzurați, domnule. Dar ar trebui să fie omorâți.

Ochii lui M. încetară să se concentreze asupra lui Bond; rămaseră preț de câteva clipe lipsiți de orice expresie, părând a privi lăuntric. Apoi M. întinse încet mâna spre primul sertar din stânga al mesei sale de lucru, îl deschise şi scoase din el un dosar subțire, fără obişnuitul titlu pe copertă şi fără steaua roşie cu semnificația „Strict secret". II aşeză pe masă în fața lui şi băgă din nou mâna în sertarul deschis, scoțând o ştampilă de cauciuc şi o tuşieră cu cerneală roşie. Deschise tuşiera, apăsă ştampila de cauciuc pe ea, după care o aplică pe coperta cenuşie a dosarului, cu grijă, astfel încât să fie aliniată îngrijit cu marginile colțului din dreapta sus.

M. puse ştampila şi tuşiera înapoi în sertar, îl închise, învârti dosarul şi-i împinse uşor spre Bond.

Literele gotice roşii, încă umede, spuneau:

DOAR PENTRU OCHII TĂI[8].

Bond nu rosti nimic; încuviință, luă dosarul şi ieşi din încăpere.

Două zile mai târziu, Bond luă cursa Comet de vinerea spre Montreal.

[8] În original, For Your Eyes Only, formulă cu sensul „strict confidențial".

Nu-i plăcu: avionul zbura prea sus şi prea repede şi erau prea mulți pasageri. Regreta vremea vechiului avion cu altitudinea de croazieră la şase mii de metri - avionul acela bătrân şi greoi, dar elegant, care avea nevoie de zece ore pentru a traversa Atlanticul. în el puteai să cinezi liniştit, să dormi şapte ore pe o cuşetă comodă şi să te trezeşti la timp ca să cobori la nivelul inferior al avionului şi să iei acel ridicol mic dejun „ca la țară" oferit de compania BOAC[9] în timp ce zorile se iveau şi revărsau primele raze aurii ale soarelui emisferei vestice. Acum, totul se derula prea rapid. însoțitorii de bord trebuiau să servească masa aproape în pas alergător, iar pasagerii puteau doar să tragă un pui de somn de două ore înaintea coborârii de la treisprezece mii de metri altitudine, coborâre ce se făcea de-a lungul a o sută şaizeci de kilometri. La doar opt ore după plecarea din Londra, Bond se afla la volanul unei berline Plymouth închiriate de la Hertz şi conducea pe şoseaua 17, de la Montreal la Ottawa, încercând să țină minte să rămână pe partea dreaptă a drumului.

Sediul Poliției regale canadiene călare se află în clădirea Ministerului Justiției, aflată alături de clădirile Parlamentului, în Ottawa La fel ca majoritatea construcțiilor publice canadiene, clădirea Ministerului Justiției e un bloc masiv de zidărie cenuşie, construit astfel încât să aibă un aer de soliditate şi importanță şi să țină piept iernilor lungi şi grele. Lui Bond i se spusese să întrebe de comisar la recepție şi să se prezinte drept „domnul James". Procedă întocmai şi caporalul din poliția călare, un tânăr cu fața proaspătă, care arăta de parcă nu-i plăcea să fie ținut între patru pereți într-o zi caldă şi însorită, îl duse cu liftul la etajul al doilea şi-l dădu în seama unui sergent, într-un birou mare şi ordonat, ce conținea o mulțime de piese de mobilier greoaie şi două secretare. Sergentul vorbi la intercom, după care urmă o aşteptare de zece minute, în care Bond fumă şi citi o broşură de recrutare ce făcea poliția canadiană călare să semene cu o combinație între un centru de recreere stil fermă, Dick Tracy[1] şi Rose Marie[2]. Când fu condus pe uşa de comunicație, un bărbat înalt, relativ tânăr, îmbrăcat cu costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată neagră, întoarse spatele ferestrei şi veni spre el.

— Domnul James? întrebă el cu un zâmbet subțire. Sunt colonelul... să spunem ăă... Johns.

Dădură noroc.

— Vino şi ia loc. Comisarul regretă foarte mult că nu se află aici ca să te primească personal. L-a lovit o răceală urâtă - una din acelea diplomatice, înțelegi. (Colonelul „Johns" părea amuzat.) S-a gândit că ar fi cel mai bine să-şi ia liber azi. Eu sunt doar un subaltern. Am fost în vreo două excursii la vânătoare şi comisarul m-a însărcinat să mă ocup de mica dumitale vacanță. (Colonelul tăcu o clipă.) M-a însărcinat numai pe mine. în regulă?

Bond zâmbi. Comisarul îl ajuta bucuros, dar intenționa s-o facă cu mănuşi groase. Nimic nu va arăta implicarea biroului său. Bond îşi zise că e un om grijuliu şi foarte rațional.

— Înțeleg foarte bine. Prietenii mei din Londra n-au vrut ca domnul comisar să se obosească personal cu nimic. în plus, nu l-am văzut şi nici nu

[9] Abreviere de la British Overseas Airways Corporation - Corporația aeriană internațională britanică (acum desființată).

m-am apropiat de biroul lui. Acestea fiind zise, putem vorbi lămurit vreo zece minute - doar aşa, între noi?

Colonelul Johns râse.

— Sigur că da! Mi s-a spus să țin acest mic discurs şi apoi să trec la treabă. Cred că înțelegi, comandante, că dumneata şi cu mine suntem pe punctul de a pune la cale diferite delicte, începând cu obținerea unui permis de vânătoare canadian sub un pretext fals şi complicitatea la încălcarea legilor frontierei, iar de aici încolo, alte lucruri mai grave. N-ar ajuta nimănui câtuşi de puțin ca treburile astea să ricoşeze. Mă înțelegi?

— Asta e şi părerea prietenilor mei. Când ies de-aici vom uita imul de altul, iar dacă ajung la Sing Sing, e problema mea Aşadar? -

Colonelul Johns trase un sertar al mesei de lucru, scoase un dosar doldora şi-l deschise. Primul document era o listă. însemnă cu creionul primul articol de pe listă şi se uită la Bond, cercetându-i costumul vechi, în dungi alb cu negru în zigzag, cămaşa albă şi cravata neagră subțire, şi zise:

— Haine.

Desprinse din dosar o foaie de hârtie simplă şi i-o dădu.

— Acolo ai o listă cu ceea ce cred că-ți va trebui şi adresa unui magazin mare de îmbrăcăminte la mâna a doua, aici, în oraş. Nimic fantezist, nimic bătător la ochi - cămaşă kaki, blugi maro închis, bocanci sau pantofi de alpinism de bună calitate. Ai grijă să fie comozi Şi asta e adresa unui farmacist de unde să-ți procuri pigment de nucă lichid. Cumpără patru litri şi îmbăiază-te cu lichidul. La ora asta, pe dealuri sunt o mulțime de nuanțe de maro şi probabil că nu vei vrea să porți mătase de paraşută şi nimic altceva care să miroasă a camuflaj. De acord? Dacă te prinde patrula, eşti un englez în excursie de vânătoare în Canada, te-ai rătăcit şi ai trecut granița din greşeală. Puşcă. M-am dus personal şi am pus-o în portbagajul maşinii dumitale cât ai aşteptat. O Savage 99F model nou, lunetă Weatherby 6 x 62, mecanism de repetare pentru cinci runde, cu douăzeci de cartuşe de mare viteză, calibrul 250-3.000. Cea mai uşoară de tipul ei din câte există pe piață - doar trei kilograme. Aparține unui prieten care s-ar bucura dacă ar primi-o înapoi într-o bună zi, dar nu-i va simți lipsa în caz contrar. A fost testată şi e în regulă de la distanțe de până la cinci sute de metri. Permisul pentru armă (colonelul Johns îl împinse spre Bond), emis aici, în oraş, pe numele dumitale adevărat, ca să concorde cu paşaportul. La fel şi permisul de vânătoare, dar numai pentru animale mici, rozătoare, fiindcă sezonul de căprioare încă n-a început; de asemenea, permis de conducere în locul celui provizoriu pe care ți l-am lăsat la biroul Hertz. Rucsac, busolă - amândouă folosite, în portbagajul maşinii. (Colonelul Johns ridică privirea de pe listă.) O, apropo, ai asupra dumitale o armă personală?

— Da, un Walther PPK în toc Burns Martin.

— In regulă, dă-mi numărul. Am aici un permis de port-armă în alb. Dacă treaba asta ajunge înapoi la mine, e în regulă, am o poveste pregătită.

Bond îşi scoase pistolul şi citi numărul de serie. Colonelul Johns completă formularul şi-l împinse spre el.

— Acum hărțile. Asta-i o hartă Esso a împrejurimilor - de altceva n-ai nevoie ca să ajungi în zona care te interesează.

Colonelul Johns se ridică, se duse cu harta lângă Bond şi o desfăşură.

— Intri pe şoseaua 17 ce duce spre Montreal, schimbi şi treci pe 37,

peste podul de la St. Anne, apoi iarăşi pe 7, peste râu. Mergi *pe* 7 până la râul Pike, iar la Stanbridge intri pe 52. În Stanbridge faci dreapta, spre Frelighsburgh, şi-ţi laşi maşina la un garaj de acolo. Toate drumurile sunt bine întreţinute. întreaga deplasare ar trebui să-ţi ia maximum cinci ore, cu tot cu popasuri. în regulă? Acum vine partea care trebuie să-ţi iasă ca lumea. Fă aşa încât să ajungi la Frelighsburgh pe la trei dimineaţa. Angajatul de la garaj o să fie pe jumătate adormit, aşa că vei putea să-ţi scoţi echipamentul din portbagaj şi să pleci fără ca el să observe, chiar dacă ai fi un chinez cu două capete.

Colonelul Johns se întoarse pe scaunul lui şi scoase din dosar încă două hârtii. Prima era o mică hartă desenată cu creionul, iar cealaltă, o parte dintr-o fotografie făcută din avion. îl privi pe Bond cu seriozitate şi spuse:

— Astea sunt singurele obiecte incendiare pe care le vei avea la dumneata şi va trebui să contez pe dumneata că vei scăpa de ele imediat ce le-ai folosit sau pe loc, dacă simţi că ai putea să dai de belea. Asta e o schiţă aproximativă a unui vechi traseu de contrabandă din vremea Prohibiţiei. Acum nu mai e folosit - altfel nu ţi l-aş recomanda. (Colonelul Johns zâmbi acru.) S-ar putea să întâlneşti nişte muşterii duri venind din sensul opus - escroci, traficanţi de droguri sau de sclavi albi -, capabili să tragă şi să nu pună întrebări nici măcar după aceea, dar în prezent ăştia se deplasează predominant pe lângă Viscount. Traseul ăsta era folosit de curieri între Franklin, sat aflat imediat dincolo de Derby Line, şi Frelighsburgh. Dacă mergi pe cărarea asta pe dealurile piemontane, vei ocoli Franklin şi vei intra în Munţii Verzi. Ăştia-s acoperiţi complet cu molizi şi pini de Vermont, cu câţiva arţari ici şi colo, şi poţi să petreci luni de zile în ei fără să vezi picior de om. Traversezi pe aici, peste două autostrăzi, iar de la Enosburg Falls mergi spre vest. Asta te duce peste un munte abrupt, pe buza văii pe care o cauţi. Crucea de aici e Echo Lake[10] şi, judecând după fotografii, eu unul aş fi înclinat să cobor spre proprietate dinspre est. Ai reţinut?

— Care e distanţa? Vreo şaisprezece kilometri?

— Şaptesprezece. Iţi va lua cam trei ore de la Frelighsburgh, dacă nu te rătăceşti, aşa că vei ciunge să ai proprietatea în raza vizuală pe la ora şase şi vei avea cam o oră de lumină care să te ajute pe ultima porţiune.

Colonelul Johns împinse spre Bond fotografia pătrată făcută din avion. Era tăiată din mijlocul celei văzute de Bond în Londra şi înfăţişa un şir lung de clădiri scunde, bine întreţinute, zidite din piatră. Acoperişurile erau din ardezie şi se zăreau nişte ferestre cu arcadă grăţioase şi un patio acoperit. Un drum de pământ bătătorit trecea prin faţa intrării principale, ducând la garaje şi la o construcţie ce semăna cu o canişă. Pe partea cu grădina exista o terasă pardosită cu dale de piatră şi mărginită de straturi cu flori, dincolo de care se întindea peluza frumos tunsă, cale de aproape un hectar, până la marginea unui lac mic.

Lacul părea să fi fost creat artificial, cu ajutorul unui dig adânc de piatră. Acolo unde digul se depărta de mal se vedeau nişte piese de mobilier de grădină din fier forjat, iar la jumătatea digului era o trambulină şi o scară pe care se putea ieşi din lac. Dincolo de lac, pădurea urca într-o pantă abruptă. Dinspre partea aceea sugerase colonelul Johns să se apropie. în

[10] Lacul ecourilor.

fotografie nu apăreau oameni, însă pe dalele de piatră din fața patio-ului se vedea mobilier de grădină din aluminiu, ce părea să fi costat scump, şi o masă centrală din sticlă, pe care se aflau băuturi. Bond îşi aminti că fotografia mai mare arăta un teren de tenis în grădină, iar de cealaltă parte a drumului, garduri albe îngrijite şi cai păscând - o fermă de armăsari de prăsilă. Echo Lake arăta exact a ceea ce era: reşedința retrasă, izolată, departe de țintele bombelor atomice, a unui milionar căruia îi plăcea intimitatea personală şi care putea probabil să-şi plătească o mare parte din cheltuielile curente cu ajutorul fermei de armăsari şi, ocazional, prin câte o închiriere profitabilă. Era un refugiu admirabil pentru un om care trăise zece ani agitați în politica din Caraibe şi avea nevoie să se odihnească pentru a-şi reîncărca bateriile. în plus, lacul era convenabil pentru spălarea sângelui de pe mâini.

Colonelul Johns închise dosarul acum gol şi rupse lista scrisă la maşină în bucățele mici, pe care le aruncă în coşul de gunoi. Cei doi se ridicară în picioare; colonelul îl conduse pe Bond la uşă şi-i întinse mâna spunând:

— Ei bine, cred că asta-i tot. Aş da mult să vin cu dumneata! Vorbind despre toate asta mi-am adus aminte de vreo două misiuni de la sfârşitul războiului, ca trăgător de elită Pe atunci eram în cadrul armatei, sub comanda lui Monty, în Corpul opt. La stânga liniei din Ardeni. Terenul era foarte similar cu cel pe care-l vei folosi dumneata doar copacii difereau. Dar ştii cum e când lucrezi în poliție: hârțogărie din belşug şi fereşte-te de necazuri, ca să-ți primeşti pensia Eh, rămas bun şi mult noroc! Fără îndoială că voi citi toată povestea în ziare, indiferent cum va merge, încheie el zâmbind.

Bond îi mulțumi şi-i strânse mâna îi veni în minte o ultimă întrebare.

— Apropo, trăgaciul puştii se declanşează cu o singură apăsare sau cu două? Nu voi avea ocazia de a afla, iar când apare ținta se poate să n-am prea mult timp pentru experimente.

— O singură apăsare, şi e extrem de sensibil. Nu-ți pune degetul pe el decât când eşti sigur că ai ținta Şi dacă poți, nu te apropia la mai mult de trei sute de metri. Bănuiesc că indivizii aceia sunt şi ei destul de buni. Nu te apropia prea mult!

Întinse mâna spre clanță iar pe cealaltă o lăsă pe umărul lui Bond.

— Comisarul nostru are un moto: „Nu trimite niciodată un om acolo unde poți trimite un glonț." Poate vei vrea să-l ții minte. Rămas-bun, comandante!

Bond petrecu noaptea şi cea mai mare parte a zilei următoare la motelul KO-ZEE de la periferia oraşului Montreal. Plăti în avans pentru trei nopți. In timpul zilei îşi căută echipamentul şi purtă bocancii de alpinism moi, cu talpă de cauciuc, pe care-i cumpărase în Ottawa, pentru a se obişnui cu ei. Cumpără tablete de glucoză, nişte şuncă afumată şi pâine, din care îşi făcu sandvişuri. Mai cumpără o ploscă mare din aluminiu, pe care o umplu pe trei sferturi cu whisky şi un sfert cu cafea. După ce se întunecă, luă cina, dormi puțin, apoi diluă soluția de pigment de nucă şi se spălă peste tot, inclusiv la rădăcina părului. Când termină arăta ca o piele-roşie cu ochi albastru-cenuşii. Cu puțin înainte de miezul nopții deschise încet uşa laterală ce dădea spre parcare, urcă în Plymouth şi parcurse ultima porțiune de drum până la Frelighsburgh.

Individul de la garajul deschis non-stop nu era chiar atât de somnoros pe cât preconizase colonelul Johns.

— La vânătoare, domnu'?

In America de Nord poți ajunge departe cu mormăieli laconice. „Hă", „Hm" şi „Ha", cu diferitele lor modulații, împreună cu „sigur", „aşa cred", „nu mai spune!" şi „ce nebunie!" acoperă aproape orice situație posibilă. Bond, agățându-şi puşca pe umăr, făcu „Hm".

— Un tip s-a ales cu un castor frumos sâmbătă, la Highgate Springs.

Bond replică indiferent „Nu mai spune!", plăti pentru două nopți şi plecă. Se opri de cealaltă parte a oraşului; de acolo trebui doar să urmeze autostrada cale de o sută de metri ca să găsească drumul de pământ bătătorit care pornea prin pădure, în dreapta lui. După jumătate de oră drumul dispărea treptat în dreptul unei ferme dărăpănate. Un câine legat cu lanț începu să latre de nebun, dar la fermă nu se aprinse nicio lumină Bond o ocoli şi găsi imediat cărarea ce mergea de-a lungul pârâului, pe care trebuia s-o urmeze cale de aproape cinci kilometri. Lungi pasul ca să se îndepărteze de câine. Când lătrăturile încetară, se lăsă tăcerea - tăcerea profundă, catifelată a pădurii într-o noapte fără vânt. Era o noapte caldă, cu o lună plină, galbenă, ce arunca suficientă lumină printre molizii deşi pentru ca Bond să vadă cărarea fără dificultate. Tălpile elastice, bine căptuşite ale bocancilor de alpinism erau minunate pentru mers; Bond depăşi primul moment de oboseală, simți un nou val de energie şi ştiu că are un ritm bun. Pe la patru dimineața, copacii începură să se rărească şi-n scurt timp mergea prin câmp deschis, având în dreapta luminile împrăştiate ale satului Franklin. Traversă un drum secundar, asfaltat, dincolo de care poteca prin pădure era mai lată, iar la dreapta lui apăru scânteierea palidă a unui lac. La ora cinci traversase deja râurile negre ale autostrăzilor americane 108 şi 120. Pe a doua văzu un indicator care spunea ENOSBURG FALLS 1,5 KM. Se afla pe ultima porțiune de drum - o cărare îngustă pentru vânători, care urca abrupt. După ce se îndepărtă considerabil de autostradă, se opri, îşi mută puşca şi rucsacul pe umeri, fumă o țigară şi arse harta desenată cu creionul. Pe cer apărea deja o uşoară decolorare, iar în pădure se auzeau mici zgomote - țipătul aspru, melancolic al unei păsări pe care n-o recunoştea şi foşnetele stârnite de animale mici. Bond vizualiză casa, în adâncul micii văi aflate de cealaltă parte a muntelui din fața lui. Văzu ferestrele oarbe, cu perdelele trase, fețele boțite de somn ale celor patru bărbați, roua pe peluză şi cercurile tot mai largi ale începutului de răsărit de soare pe suprafața de un cenuşiu oțelit a lacului. Iar aici, de cealaltă parte a muntelui, se afla călăul care se apropia printre copaci. Bond îşi scoase imaginea din minte, strivi cu talpa mucul țigării, îngropându-l în pământ, şi se puse în mişcare.

„Ăsta e un deal sau un munte? La ce înălțime devine dealul munte? De ce nu se fabrică nimic din scoarța argintie a mestecenilor? Pare atât de utilă şi de prețioasă! Cele mai bune lucruri din America sunt veveriţele falco ase şi tocana de stridii. Seara, întunericul nu se aşterne, ci se ridică Dacă stai pe vârful unui munte şi priveşti cum apune soarele după muntele următor, întunericul se ridică spre tine din vale. Oare păsările îşi vor pierde vreodată frica de oameni? Trebuie să fi trecut secole întregi de când omul a omorât păsări mici în aceste păduri ca să le mănânce, şi totuşi ele continuă să se

teamă Cine e acest Ethan Allen care a condus clubul Băieții Muntelui Verde din Vermont? Acum, motelurile americane se laudă cu mobilierul Ethan Allen ca punct de atracție. De ce? Individul fabrica mobilier? Bocancii militari ar trebui să aibă tălpi de cauciuc, ca ăştia."

Cu aceste gânduri şi cu altele la fel de aleatoare, Bond urca în ritm susținut muntele şi îndepărta cu încăpățânare ideea celor patru fețe adormite pe pernele albe.

Vârful rotund al muntelui se afla mai jos de linia pădurii şi Bond nu putea să vadă nimic din valea aflată mai jos de el. Se odihni, apoi alese un stejar şi urcă în el, înaintând pe o creangă groasă. Acum vedea totul - imaginea nesfârşită a Munților Verzi întinzându-se în toate direcțiile cât vedea cu ochii, departe, spre est, mingea aurie a soarelui care tocmai se ridica glorios, iar dedesubt, la capătul unei pante lungi şi line de şapte sute de metri, acoperită de copaci întrerupți doar de banda lată a unei păşuni, printr-un văl subțire de ceață peluzele şi casa.

Lungit pe creanga groasă, Bond urmări cum dunga palidă a primelor raze de soare se strecoară în vale. Avu nevoie de un sfert de oră ca să ajungă la lac, dar atunci păru să inunde instantaneu peluza sclipitoare şi ardezia umedă a acoperişului. Apoi ceața se risipi rapid de pe lac şi zona-țintă, proaspăt spălată, intensă şi nouă apăru aşteptând, ca o scenă pustie.

Bond scoase din buzunar luneta puştii şi cercetă scena centimetru cu centimetru, apoi examină terenul înclinat de sub el şi estimă distanțele. De la marginea pajiştii, singurul loc care-i oferea câmp de tragere deschis - asta dacă nu străbătea ultima centură a copacilor, până la marginea lacului -, erau vreo cinci sute de metri până la terasă şi patio şi vreo trei sute până la trambulină şi malul lacului. Cum îşi ocupau aceşti oameni timpul? Care era programul lor obişnuit? Făceau vreodată baie în lac? Era încă suficient de cald. In fine, avea toată ziua la dispoziție. Dacă nu coborau pe malul lacului până seara, va trebui să-şi încerce norocul cu patioul, de la cinci sute de metri. Dar şansele nu vor fi prea bune cu o puşcă necunoscută. Oare ar trebui să coboare imediat până la marginea pajiştii? Era o pajişte lată - poate cinci sute de metri de străbătut fără nicio acoperire. Ar fi fost indicat să execute manevra asta înainte să se trezească locatarii casei. Oare la ce oră se trezeau dimineața?

Ca pentru a-i răspunde, o jaluzea albă se ridică la una din ferestrele mai mici din stânga clădirii principale. Bond auzi clar pocnitura finală a resortului care o ridicase. Echo Lake! Sigur că da. Oare ecoul funcționa în ambele sensuri? Va trebui oare să aibă grijă să nu rupă ramuri şi crenguțe? Probabil că nu. Sunetele din vale ricoşau în sus de pe suprafața apei. Dar n-avea voie să rişte.

Un fuior subțire de fum începu să se ridice drept în sus dintr-un horn din stânga Bond se gândi la costița şi ouăle care vor fi prăjite în curând. Şi la cafeaua fierbinte. Se retrase uşurel de pe creangă şi coborî din copac, gândindu-se să mănânce ceva să fumeze ultima țigară nepericuloasă şi apoi să se ducă la locul de tragere.

Pâinea îi rămase în gât; încordarea începea să crească. Auzea deja în imaginație lătratul sonor al puştii Savage, vedea glonțul negru coborând alene în vale, ca o albină cu zbor leneş, spre țintă, spre un pătrat de piele roz, pe care-l lovea cu o plesnitură uşoară. Pielea se deforma, se rupea, apoi

se închidea la loc, lăsând o gaură mică, cu margini vinete. Glonțul răzbătea mai departe, fără grabă, spre inima pulsândă, țesuturile şi vasele de sânge despicându-se supuse pentru a-l lăsa să treacă. Cine era bărbatul căruia avea să-i facă asta? Ce-i făcuse lui personal? Bond îşi privi îngândurat degetul arătător, cel cu care apăsa trăgaciul, şi-l îndoi uşor, simțind în imaginație curbura răcoroasă a metalului. Aproape automat, mâna lui stângă se întinse după ploscă. O duse la buze şi-şi lăsă capul pe spate. Amestecul de cafea şi whisky îi aprinse în gât un mic foc. Puse la loc dopul ploştii şi aşteptă până când căldura băuturii îi ajunse în stomac. Apoi se ridică alene în picioare, se întinse şi căscă cu poftă, luă puşca şi şi-o agăță pe umăr. Privi înjur cu atenție, ca să-şi însemneze în minte locul pentru când se va întoarce din vale, şi porni încet printre copaci.

Acum nu mai avea potecă, aşa că trebuia să-şi croiască drum cu încetineală, cercetând terenul în eventualitatea că ar fi existat crengi uscate. Copacii erau mai amestecați aici; printre molizi şi mesteceni argintii apărea câte un stejar, un fag sau un sicomor şi, ici-colo, focul bengalez intens al unui arțar în ținută de toamnă. Sub copaci existau lăstari nu prea deşi şi mult lemn mort, doborât de uraganele din trecut. Bond cobora cu grijă, făcând foarte puțin zgomot cu tălpile pe frunziş şi pe pietrele acoperite de muşchi, dar în scurt timp pădurea îi sesiză prezența şi transmise vestea mai departe. O căprioară mare, cu doi pui ce arătau ca Bambi, îl văzu prima şi se depărtă în goană, cu un teribil tropot de copite. 0 ciocănitoare cu penaj viu colorat şi capul roşu zbura în fața lui şi emitea un țipăt ascuțit de fiecare dată când o ajungea din urmă, şi mai erau şi multe veverițe fălcoase care se ridicau pe labele din spate şi-şi înălțau botul mic, cu dinții dezveliți, încercând să-i prindă mirosul, după care o luau la fugă spre vizuinile lor, cu chițcăituri ce păreau să umple pădurea cu frică. Bond se concentră şi le trimise gândul să nu se teamă, pentru că puşca de pe umărul lui nu era pentru ele, dar la fiecare alarmă se întreba dacă nu cumva, când ajungea la marginea pajiştii, nu va vedea pe peluză un bărbat cu binoclu, care privise păsările speriate zburând din copaci.

Dar când se opri în spatele ultimului stejar gros şi cercetă pajiştea lungă, până la ultima centură de copaci şi, dincolo de aceasta, lacul şi casa, văzu că nu se schimbase nimic. Toate celelalte jaluzele rămăseseră coborâte şi singura mişcare era fuiorul subțire de fum.

Era ora opt. Bond se uită la copacii aflați dincolo de pajişte, căutând unul potrivit pentru scopul său, şi-i găsi: un arțar mare, cu frunzişul în tonuri arzătoare de ruginiu şi roşu aprins. Va fi potrivit cu hainele lui, trunchiul era suficient de gros şi copacul se afla puțin retras în raport cu zidul de molizi. Din acea poziție, stând în picioare, va putea să vadă exact cât avea nevoie din lac şi din casă. Bond rămase locului o vreme, alegându-şi traseul prin iarba deasă, presărată cu flori de câmp. Va trebui să se deplaseze pe burtă şi încet. Se stârni un vânticel slab, care făcu iarba pajiştii să se unduiască. Ce bine ar fi fost dacă continua să bată, ca să-i mascheze înaintarea!

Undeva, nu prea departe, în stânga, la marginea copacilor, trosni o ramură. Trosni o dată cu hotărâre şi nu-i mai urmă niciun alt zgomot. Bond se lăsă pe un genunchi, cu urechile ciulite, iscodind cu toate simțurile. Rămase aşa zece minute - o umbră cafenie neclintită, proiectată pe trunchiul

gros al stejarului.

Animalele şi păsările nu rup crengi - pesemne că lemnul mort le transmite un semnal de pericol aparte. Păsările nu se aşează niciodată pe crengi care se vor rupe sub ele şi chiar şi un animal mai mare, cum ar fi un cerb înzestrat cu coarne rămuroase şi patru copite se deplasează fără zgomot prin pădure dacă nu fuge de ceva. Oare existau totuşi paznici pe proprietate? Bond îşi scoase binişor puşca de pe umăr şi-şi lipi degetul mare de piedică. Poate că, dacă oamenii din casă dormeau în continuare, o unică împuşcătură sus, în pădure va trece drept acțiunea unui vânător sau a unui braconier. O clipă mai târziu însă, două căprioare ieşiră dintre copaci, între el şi locul aproximativ unde se rupsese creanga, şi porniră fără grabă pe pajişte, spre stânga. E drept că se opriră de două ori ca să se uite în urmă, dar în ambele ocazii mâncară câteva smocuri de iarbă înainte să plece mai departe şi să intre printre copacii păduricii de mai jos. Nu se arătară nici speriate, nici grăbite. Cu siguranță că ele cauzaseră ruperea crengii. Bond expiră cu un oftat. „Cu asta ne-am lămurit. Acum, să traversăm pajiştea."

Mersul târâş cale de cinci sute de metri, prin iarba înaltă care te ascunde e o treabă de durată şi obositoare. îți pune la grea încercare genunchii, mâinile şi coatele, peisajul constă doar în fire de iarbă şi tulpini de flori, iar praful şi insectele mici îți intră în ochi, în nas şi pe sub haine. Bond se concentră la plasarea corectă a mâinilor şi la păstrarea unei viteze reduse, dar uniforme. Vântul cel slab continua să bată, dându-i certitudinea că siajul lăsat de el prin iarbă nu poate fi observat din casă.

Privit de sus, părea că un animal terestru mare - poate un castor sau o marmotă - străbate pajiştea. Nu, nu putea fi castor, fiindcă aceste animale se deplasează mereu în perechi. Şi totuşi, poate că era un castor - căci dintr-un loc aflat mai în susul pajiştii, altceva, altcineva pătrunse în iarba înaltă şi-n marea adâncă a ierbii se desena un al doilea siaj, în spatele lui Bond şi mai sus de el. Părea că vietatea respectivă îl va ajunge încet din urmă şi cele două siaje se vor întâlni chiar la marginea copacilor din față.

Bond îşi continua mersul târâş în ritm constant, oprindu-se doar ca să-şi şteargă sudoarea şi praful de pe față şi, din când în când, ca să se convingă că se îndreaptă în continuare spre arțarul ales. însă când se apropie suficient de mult pentru ca arborii să-l ascundă de privirea celor din casă, la vreo şapte metri de arțar, se opri şi rămase locului o clipă, masându-şi genunchii şi încheieturile mâinilor pentru ultima porțiune de drum.

Nu auzi nimic care să-l avertizeze, iar când şoapta uşoară, dar amenințătoare veni de la doar câțiva paşi, din iarba deasă, în stânga lui, întoarse capul atât de brusc încât îi trosniră vertebrele gâtului.

— Dacă te mişti un centimetru, te omor!

Vocea era de fată, însă cuvintele sunaseră foarte serios şi pătimaş. Cu inima bubuind, Bond se uită la săgeata de oțel al cărei cap triunghiular călit despica firele de iarbă la vreo jumătate de metru de capul său.

Arcul era ținut lateral, lipit de iarbă. încheieturile degetelor tuciurii care strângeau arcul mai jos de vârful săgeții erau albe. Mai departe se vedea corpul lung şi lucios al săgeții de oțel, iar dincolo de penele metalice, parțial ascunse de firele de iarbă unduitoare, se zăreau două buze strânse cu un aer sumbru şi doi ochi cenuşii pătimaşi, pe fondul unei fețe cu pielea arsă

de soare şi umedă de transpiraţie. Doar atât reuşi să distingă Bond prin iarbă. Cine naiba era fata?! Un paznic? îşi adună saliva în gura uscată şi începu să-şi mişte foarte încet mâna dreaptă, cea ascunsă de privirea fetei, spre betelia pantalonilor şi spre pistol, întrebă încet:

— Cine naiba eşti?

Vârful săgeții se mişcă ameninţător.

— Nu mai mişca mâna aia dreaptă dacă nu vrei să-ți înfig săgeata în umăr! Eşti paznic?

— Nu. Dar tu?

— Nu fi tâmpit! Ce cauți aici?

încordarea din voce se mai atenuase, dar vocea rămăsese dură şi bănuitoare. în ea se citea o urmă de accent - ce să fi fost, accent scoţian? Gal? Oricum, era cazul să treacă pe poziții egale. Vârful albăstrui al săgeții avea ceva deosebit de mortal. Bond rosti calm:

— Lasă arcul şi săgeata deoparte, Robina[11], şi pe urmă îți spun.

— Juri că n-ai să încerci să scoți pistolul?

— Bine, jur. Dar, pentru Dumnezeu, hai să ieşim din mijlocul câmpului ăstuia!

Fără să aştepte, Bond se ridică în patru labe şi-şi reluă târâşul. Ştia că trebuie să preia iniţiativa şi s-o păstreze. Indiferent cine era blestemata de fată, va trebui s-o înlăture rapid şi discret înainte să înceapă runda de împuşcături. „Dumnezeule, de parcă n-aş fi avut şi-aşa destule de luat în calcul!"

Bond ajunse la trunchiul copacului, se ridică în picioare cu grijă şi aruncă o privire rapidă printre frunzele înflăcărate. Majoritatea jaluzelelor erau acum ridicate. Două servitoare de culoare aşterneau cu mişcări lente o masă mare pentru micul dejun, pe patio. Avusese dreptate: câmpul vizual pe deasupra vârfurilor copacilor, care coborau abrupt spre lac începând din acel punct, era perfect. Bond îşi dădu jos de pe umeri puşca şi rucsacul şi se aşeză cu spatele sprijinit de trunchiul copacului. Fata ieşi din iarbă şi se ridică în picioare sub arţar, păstrând distanţa. Lăsase săgeata în arc, dar coarda arcului nu era întinsă. Cei doi se priviră circumspecți.

Fata arăta ca o driadă frumoasă şi neîngrijită, îmbrăcată cu o cămaşă zdrenţăroasă şi nişte pantaloni la fel. Cămaşa şi pantalonii erau verde-oliv, boţite, stropite cu noroi şi pătate, sfâşiate pe alocuri; îşi legase părul blond deschis cu lujere de flori de câmp, ca să-i ascundă strălucirea în vederea drumului târâş pe pajişte. Faţa ei avea o frumuseţe sălbatică şi întrucâtva animalică, cu o gură mare, senzuală pometi proeminenți şi ochi disprețuitori, cenuşiu-argintii. Avea zgârieturi proaspete pe antebraţe şi pe un obraz şi o vânătaie care umflase şi învineţise puţin pometele aceluiaşi obraz. Deasupra umărului drept se vedeau penele metalice ale unei tolbe pline cu săgeți. în afară de arc mai avea doar un cuţit de vânătoare la centură şi, pe şoldul opus, un sac mic de pânză în care probabil că-şi ţinea mâncarea. Avea înfăţişarea unei fiinţe frumoase şi periculoase, care cunoaşte ţinuturile sălbatice şi pădurile şi nu se teme de ele. Era dispusă să treacă prin viaţă singură şi civilizaţia n-o impresiona cu nimic. Bond îşi spuse că e minunată. îi zâmbi şi-i zise încet, liniştitor:

[11] Aluzie la Robin Hood.

— Presupun că te cheamă Robina Hood. Pe mine mă cheamă James Bond.

Luă plosca, îi scoase dopul şi i-o oferi.

— Şezi şi ia o înghiţitură din asta - apă de foc şi cafea. Şi am şi ceva merinde. Sau tu trăieşti doar cu rouă şi fructe de pădure?

Fata se apropie puţin şi se aşeză la un metru de el. Şedea ca o piele-roşie, cu genunchii mult depărtaţi şi cu gleznele încrucişate sub coapse. întinse mâna să ia plosca şi bău cu sete, cu capul dat pe spate, după care i-o înapoie fără niciun comentariu. Nu zâmbi; spuse doar „Mulţumesc" fără tragere de inimă, luă săgeata din arc şi o aruncă în tolbă, alături de celelalte, după care zise, urmărindu-l cu atenţie:

— Bănuiesc că eşti braconier. Sezonul de vânătoare a căprioarelor se deschide abia peste trei săptămâni. Dar aici n-ai să găseşti nicio căprioară - doar noaptea coboară atât de jos. Pe timpul zilei ar trebui să fii în locuri mai înalte, mult mai înalte. Dacă vrei, îţi spun unde poţi găsi câteva O turmă mărişoară. E cam târziu, dar ai putea totuşi să ajungi la ele. Ai merge cu vântul din faţă şi pari că ştii cum să pândeşti, nu faci mult zgomot.

— Asta faci aici, vânezi? Arată-mi permisul.

Cămaşa fetei avea la piept buzunare cu nasturi. Fără să protesteze, ea scoase dintr-unul foaia albă de hârtie şi i-o dădu. Permisul fusese emis în Bennington, statul Vermont, pe numele Judy Havelock. Pe lista tipurilor de permis fuseseră bifate rubricile „Vânător ne-rezident" şi „Arc şi săgeată de ne-rezident". Documentul costase optsprezece dolari şi cincizeci de cenţi, plătiţi către Serviciul de vânătoare şi pescuit Montpelier, Vermont. Judy Havelock declarase douăzeci şi cinci de ani la rubrica „vârstă" şi Jamaica la rubrica Jocul naşterii". „Dumnezeule atotputernic!" îşi zise Bond. îi dădu fetei înapoi hârtia. Deci aşa stăteau lucrurile! Rosti cu compasiune şi respect:

— Eşti o fată pe cinste, Judy! Din Jamaica până aici e cale lungă. Şi aveai de gând să-i vii de hac cu arcul şi săgeata! Ştii ce spun chinezii: „Înainte de a porni să te răzbuni, sapă două morminte." Ai făcut-o, sau te aşteptai să scapi basma curată?

Fata se holba la el.

— Cine eşti? Ce cauţi aici?! Ce ştii?

Bond reflectă. Exista o singură cale de a ieşi din încurcătura aceea urâtă, şi anume să-şi unească forţele cu fata. Ce afacere oribilă! Zise resemnat:

— Ţi-am spus cum mă cheamă. Am fost trimis din Londra, de către... ăă, Scotland Yard. Ştiu totul despre necazurile tale şi am venit aici ca să achit o parte din datorie şi să am grijă ca aceşti oameni să nu te supere. Cei din Londra simt de părere că individul din casa aceea ar putea începe să facă presiuni asupra ta în legătură cu proprietatea şi nu există nicio altă cale de a-l opri.

Fata zise cu amărăciune:

— Am avut un căluţ preferat, un palomino. Acum trei săptămâni mi l-au otrăvit. Pe urmă mi-au împuşcat câinele-lup. II crescusem de pui. Apoi am primit o scrisoare care spunea; „Moartea are multe mâini şi una din mâinile ei e acum ridicată asupra ta." Mi se cerea să dau anunţ la ziar, la rubrica anunţurilor personale, într-o anumită zi. Trebuia să spun simplu „Mă voi

supune. Judy". M-am dus la poliție, dar polițiștii n-au făcut decât să-mi ofere protecție. Erau de părere că făptaşii sunt nişte indivizi din Cuba şi nu puteau face nimic altceva. Aşa că am plecat în Cuba, m-am cazat la cel mai bun hotel şi am jucat pe mize mari în cazinouri. (Zâmbi uşor.) Nu eram îmbrăcată aşa, ci cu cele mai bune rochii pe care le am şi cu bijuteriile de familie. Oamenii au început să se dea bine pe lângă mine. Am fost drăguță cu ei - trebuia să fiu. Şi-n tot timpul ăsta am pus întrebări. M-am prefăcut că sunt amatoare de senzații tari - că vreau să văd lumea interlopă şi nişte gangsteri adevărați şi aşa mai departe. în cele din urmă am aflat de individul ăsta, zise ea făcând semn spre casă Plecase din Cuba. Batista aflase de el sau aşa ceva. Şi are o mulțime de duşmani. Mi s-au spus o mulțime de lucruri şi într-un final am cunoscut un bărbat, un fel de polițist cu funcție înaltă, care mi-a spus restul după ce... (Şovăi şi evită privirea lui Bond.) După ce m-am dat bine pe lângă el. (După câteva clipe de tăcere continuă.) Am plecat de acolo şi am venit în America. Ştiam de agenția Pinkerton, agenția de detectivi - citisem undeva despre ea. M-am dus la ei şi le-am plătit ca să-mi găsească adresa omului ăstuia. Asta-i tot, încheie fata ridicând mâinile în poală, cu palmele în sus, cu o privire sfidătoare.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu avionul până la Bennington, iar de acolo, pe jos. Am traversat Munții Verzi. M-am ferit din calea oamenilor - sunt obişnuită cu asta. Casa noastră din Jamaica se află în munți, şi munții aceia sunt mult mai dificili decât ăştia Plus că întâlneşti mai mulți oameni, țărani. Aici pare că nimeni nu merge pe jos, toată lumea merge cu maşina.

— Şi ce aveai de gând să faci în continuare?

— Am să-i omor pe von Hammerstein şi am să mă întorc pe jos la Bennington, rosti fata pe ton degajat, de parcă ar fi spus că are de gând să culeagă o floare de câmp.

Din vale se auziră voci. Bond se ridică în picioare şi aruncă o privire rapidă printre crengile arțarului. Pe patio ieşiseră trei bărbați şi două fete, care-şi traseră câte un scaun şi se aşezară la masă, pălăvrăgind şi râzând. în capul mesei, între cele două fete, rămase un loc liber. Bond luă luneta puştii şi se uită prin ea. Cei trei bărbați erau foarte mărunți şi tuciurii. Unul dintre ei, care zâmbea tot timpul şi ale cărui haine păreau cele mai curate şi mai elegante, era probabil Gonzales. Ceilalți doi arătau ca nişte țărănoi de neam prost. Şedeau unul lângă altul la coada mesei, fără să ia parte la conversație. Fetele erau brunete, cu piele măslinie; arătau ca nişte târfe cubaneze ieftine. Purtau costume de baie în culori vii şi o mulțime de bijuterii din aur şi râdeau şi sporovăiau ca două maimuțe frumuşele. Vocile lor erau aproape suficient de clare pentru a le înțelege, numai că vorbeau în spaniolă Bond o simți pe fată lângă el: se ridicase în picioare, la un metru în spatele lui. îi dădu luneta şi-i explică;

— Omulețul cel îngrijit e maiorul Gonzales. Cei doi de la coada mesei sunt pistolari. Nu ştiu cine-s fetele. Von Hammerstein încă n-a apărut.

Fata aruncă o privire scurtă prin lunetă, după care i-o înapoie fără comentarii. Bond se întrebă dacă-şi dădea seama că se uitase la ucigaşii părinților ei.

Cele două fete se răsuciseră şi priveau spre uşa casei; una strigă ceva ce putea fi un salut. Un bărbat scund, îndesat şi aproape despuiat ieşi în

lumina soarelui; trecu tăcut pe lângă masă, se opri la marginea terasei pavate, cu fața la peluză şi se lansă într-un program de exerciții fizice de cinci minute.

Bond îl examină amănunțit. Bărbatul avea cam un metru şaizeci, umeri şi şolduri de boxer, dar abdomenul predispus la îngrăşare. Un păr negru şi des îi acoperea pieptul şi omoplații, precum şi brațele şi picioarele. Pe fața şi pe capul lui însă nu se vedea fir de păr, iar țeasta avea o culoare gălbui-albicioasă, lucioasă, cu o adâncitură adâncă în partea posterioară, care ar fi putut fi cicatricea unei răni sau a unei trepanații. Structura osoasă a feței era cea a ofițerului prusac obişnuit - pătrată, dură şi cu zone proeminente -, dar sub arcadele fără sprâncene, ochii erau apropiați şi porcini, iar gura avea nişte buze hidoase - groase, umede şi de un roşu aprins. Purta doar o fâşie de pânză neagră în jurul abdomenului, lată doar cât centura de susținere a unui sportiv, şi un ceas de mână mare, din aur, cu brățară din acelaşi material. Bond îi dădu fetei luneta. Se simțea uşurat: von Hammerstein arăta la fel de dezagreabil pe cât îl descria dosarul lui M.

Examină chipul fetei: gura ei avea o expresie sumbră, aproape crudă în timp ce-l privea pe bărbatul pe care venise să-l omoare. Se întrebă ce să facă cu ea. Nu întrevedea decât probleme ca urmare a prezenței ei. Putea chiar să se amestece în planurile lui şi să insiste să joace cine ştie ce rol prostesc, cu arcul şi săgețile ei. Bond se hotărî: pur şi simplu nu-şi putea permite să rişte. O atingere scurtă la baza craniului, după care îi va pune căluş şi o va lega fedeleş până se termina totul, întinse mâna fară zgomot după patul pistolului său automat.

Fata făcu câțiva paşi în spate, nonşalant, şi la fel de nonşalant se aplecă, lăsă luneta pe jos şi-şi luă arcul. Scoase o săgeată şi o puse cu un gest degajat în arc, după care ridică privirea spre Bond şi rosti încet:

— Să nu-ți vină idei prosteşti! Şi păstrează distanța. Am tipul de vedere numită „cu unghi larg". N-am bătut atâta cale până aici ca să mă pocnească peste cap un copoi londonez cu platfus! Cu arcul ăsta n-am cum să ratez de la cincizeci de metri; am omorât păsări în zbor de la o sută. Nu vreau să-ți trag o săgeată în picior, dar o voi face dacă te amesteci!

Blestemându-şi nehotărârea anterioară, Bond răspunse cu aprindere:

— Nu fi proastă! Lasă blestemăția aia jos! Asta-i treabă de bărbat. Cum mama naibii crezi că poți să omori patru bărbați cu arcul şi săgeata?!

Privirea fetei deveni înflăcărată şi încăpățânată. Duse piciorul drept în spate, adoptând poziția de tragere, şi rosti mânioasă, printre dinți:

— Du-te naibii! Şi nu te băga. Cei ucişi au fost mama şi tatăl meu, nu ai tăi! Am petrecut deja o zi şi o noapte aici. Le cunosc îndeletnicirile şi ştiu cum să-l omor pe Hammerstein. De ceilalți nu-mi pasă, fără el nu fac două parale.

Întinse coarda arcului; săgeata era îndreptată spre tălpile lui Bond.

— Acum, ori faci cum spun eu, ori ai să regreți. Şi să nu crezi că nu vorbesc serios! E un lucru personal, pe care mi-am jurat că-l voi face, şi n-o să mă oprească nimeni! (Scutură din cap cu un gest imperios.) Ei, ce zici?

Bond cântări posomorât situația. O măsură pe fata aceea sălbatică, ridicol de frumoasă, din cap până-n picioare. Soi englezesc de calitate, rezistent, condimentat cu ardeiul iute al copilăriei tropicale. Periculoasă combinație! Se ambalase singură până la o stare de isterie controlată Bond

era absolut sigur că nu se va da în lături de la a-l scoate din acțiune şi el n-avea absolut nicio modalitate de apărare. Arma ei era tăcută a lui ar fi alertat toată regiunea. Singura speranță ar fi fost să colaboreze cu ea. Să-i dea o parte din misiune, iar el să facă restul. Zise încet:

— Ascultă-mă, Judy. Dacă insişti să te implici în treaba asta, ar fi indicat s-o facem împreună, şi atunci poate că ne va reuşi şi vom scăpa cu viață Acțiunile de felul ăsta constituie meseria mea. Mi s-a ordonat s-o execut - dacă vrei să ştii, ordinul a venit de la un prieten apropiat al familiei tale. în plus, am arma potrivită, cu o rază de acțiune de cel puțin cinci ori mai mare decât a ta. Aş putea încerca să-l omor chiar acum, pe patio, dar şansele de reuşită nu sunt suficient de bune. Unii dintre ei poartă costum de baie, aşa că vor merge pe malul lacului. Şi atunci voi ataca. Tu poți să asiguri tirul de sprijin. Va fi de mare ajutor, încheie el jalnic.

— Nu! răspunse fata clătinând din cap cu hotărâre. îmi pare rău. Poți asigura tu ceea ce numeşti tir de sprijin, dacă vrei. Mi-e complet indiferent. Ai dreptate cu înotul. Ieri au coborât toți pe malul lacului, pe la unsprezece. Azi e la fel de cald; vor face acelaşi lucru. Am să trag în el de la marginea copacilor de lângă lac. Am găsit azi-noapte locul perfect. Gărzile de corp îşi iau armele cu ei - un fel de puşti semiautomate. Ei nu înoată ci stau de pază. Ştiu clipa când să trag în von Hammerstein şi voi fi departe de lac înainte ca ei să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Ți-am spus că am plănuit totul! Acum nu mai pot pierde timpul; ar fi trebuit să fiu deja în locul pe care mi l-am ales. îmi pare rău, dar dacă nu accepți imediat, nu există alternativă!

Ridică arcul câțiva centimetri. Bond îşi zise „La dracu' cu fata asta!" şi rosti mânios:

— Bine! Dar îți pot spune că dacă ieşim teferi din asta, ai să încasezi o bătaie la fund de n-ai să poți şedea o săptămână! Dă-i drumul, spuse el resemnat, ridicând din umeri. Am să mă ocup de ceilalți. Dacă scapi cu bine, ne întâlnim aici. Dacă nu, vin şi strâng cu făraşul ce-a rămas din tine.

Fata eliberă coarda arcului şi zise cu indiferență:

— Mă bucur că ți-a venit mintea la cap. Săgețile astea sunt greu de scos. Nu-ți face griji pentru mine, dar ai grijă să nu fii văzut şi să nu se reflecte soarele în luneta aia!

Îi oferi zâmbetul scurt, compătimitor şi de auto-felicitare al femeii care a avut ultimul cuvânt, se răsuci pe călcâie şi porni la vale, printre copaci.

Bond urmări silueta zveltă, verde până dispăru printre trunchiurile copacilor, după care îşi luă enervat luneta şi se întoarse în locul său de observație. La naiba cu ea! Era cazul să şi-o scoată din minte pe proastă şi să se concentreze asupra misiunii. Exista oare altceva ce ar fi putut să facă - alt mod de a manevra situația? Se angajase să aştepte să tragă ea prima - lucru rău, dar dacă trăgea el primul, n-avea de unde să ştie ce va face fata aia cu capul înfierbântat. Mintea lui Bond se desfătă scurtă vreme cu gândul la ceea ce-i va face fetei după ce se termina toată povestea, dar apoi apăru o mişcare în fața casei, determinându-l să-şi dea la o parte gândurile incitante şi să ridice luneta la ochi.

Cele două servitoare strângeau vesela folosită la micul dejun. Nu se vedea nici urmă de fete şi nici de pistolari. Von Hammerstein stătea lungit pe pernele unei canapele de exterior, citind un ziar şi aruncându-i comentarii

ocazionale maiorului Gonzales, care şedea aproape de picioarele lui, călare pe un scaun metalic de grădină Gonzales fuma un trabuc; din când în când ducea delicat mâna la gură, se apleca într-o parte şi scuipa pe jos câte o bucată de frunză de tutun. Bond nu auzea spusele lui von Hammerstein, dar comentariile acestuia erau în engleză şi Gonzales răspundea tot în engleză. Bond se uită la ceas: zece şi jumătate. Cum scena părea statică, se aşeză cu spatele sprijinit de copac şi cercetă puşca Savage cu grijă minuțioasă, gândindu-se în acelaşi timp ce va trebui să facă în curând cu ea

Nu-i plăcea ceea ce urma să facă şi încă de la plecarea din Anglia trebuise să-şi impună mereu să nu uite ce fel de oameni erau țintele lui. Uciderea soților Havelock fusese o crimă deosebit de oribilă. Von Hammerstein şi pistolarii lui erau indivizi deosebit de oribili, pe care probabil că mulți oameni din lumea întreagă s-ar bucura foarte tare să-i distrugă, aşa cum îşi propusese şi fata, din răzbunare personală. Dar pentru el, lucrurile stăteau altfel. N-avea motive personale de a-i omorî. îşi făcea pur şi simplu meseria - aşa cum unui angajat de la deratizare îi cere meseria să omoare şobolani. Era călăul public ales de M. ca să reprezinte comunitatea. Argumentă în sinea lui că într-un fel, oamenii aceştia erau duşmanii țării lui în egală măsură ca agenții SMERŞ sau al altor servicii secrete inamice. Declaraseră război şi se războiseră cu britanici, pe pământ britanic, şi plănuiau chiar atunci un alt atac. Bond căută în minte alte argumente care să-i întărească hotărârea. Omorâseră calul şi câinele fetei, măturându-i cu două mişcări indiferente de parcă ar fi fost muşte. Tot ei...

Rafala de gloanțe trase cu o armă automată îl ridică în picioare; avea puşca în poziție de tragere şi țintea când se produse a doua rafală. Zarva zgomotelor aspre fu urmată de râsete şi aplauze. Pescăruşul, o mână de pene albastre şi cenuşii zdrențuite, căzu pe peluză cu o bufnitură şi rămase locului, fluturând din aripi. Von Hammerstein, din a cărui puşcă semiautomată încă mai ieşea fum, se duse la pasărea căzută la câțiva paşi de el, o apăsă cu călcâiul gol şi-i răsuci cu putere, apoi îşi ridică piciorul şi-i şterse de iarbă, lângă grămăjoara de pene. Ceilalți stăteau în jurul lui, râzând şi aplaudând servil. Buzele roşii ale lui von Hammerstein rânjeau de plăcere. Zise ceva care includea expresia „tras la țintă"; îi pasă unuia dintre pistolari puşca şi-şi şterse mâinile de propriile-i fese grase.

Le dădu un ordin aspru fetelor, care fugiră în casă, după care se întoarse şi porni agale pe peluza înclinată, spre lac, urmat de ceilalți. Fetele ieşiră din casă, tot în fugă, fiecare cu o sticlă goală de şampanie în mână, şi țopăiră pe urmele bărbaților, pălăvrăgind şi râzând.

Bond se pregăti. Fixă luneta pe țeava puştii Savage şi adoptă poziția de tragere, lipit de trunchiul copacului. Găsi o protuberanță a lemnului pe care s-o folosească drept suport pentru mâna stângă, fixă luneta la 300 şi ținti larg grupul de oameni de la malul lacului. Apoi, cu puşca ținută lejer în mâini, se sprijini de trunchi şi urmări scena.

Urma să aibă loc un concurs de tragere între cei doi pistolari. Aceştia îşi băgară câte un încărcător plin în puşcă şi, la ordinul lui Gonzales, se poziționară pe zidul plat de piatră al digului, la vreo şapte metri unul de altul, de o parte şi de alta a trambulinei, cu spatele la lac şi cu armele pregătite.

Von Hammerstein îşi ocupă locul pe bordura de iarbă, legănând în

fiecare mână câte o sticlă de şampanie. Fetele stăteau în spatele lui, cu mâinile la urechi. Se auzeau pălăvrăgeli entuziaste în spaniolă, la care pistolarii nu participară. Prin luneta telescopică, feţele lor păreau extrem de concentrate. Von Hammerstein dădu un ordin aspru, în urma căruia se lăsă tăcerea, legănă braţele şi numără:

— Un... Dos... Très![12]

La „tres" aruncă sticlele de şampanie sus, deasupra lacului. Cei doi bărbaţi se răsuciră ca două marionete, cu arma ţinută ferm în dreptul şoldului, şi în clipa când încheiară întoarcerea traseră. Tunetul puştilor tulbură peisajul paşnic şi ricoşă de pe apă. Păsările ţâşniră din copaci, ţipând, şi câteva crengi mici, retezate de gloanţe aterizară pe lac. Sticla din stânga se dezintegră, făcută praf, iar cea din dreapta, lovită doar de un singur glonţ, se frânse în două o secundă mai târziu. Cioburile căzură în mijlocul lacului cu mici plescăituri. Pistolarul din stânga câştigase.

Norii de fum de deasupra celor doi se contopiră şi plutiră pe deasupra peluzei. Ecourile răsunau tot mai încet. Pistolarii înaintară pe zid până la marginea de iarbă, cel din spate bosumflat, cel din faţă cu un rânjet viclean. Von Hammerstein le făcu semn fetelor să se apropie; se conformară fără tragere de inimă, târâindu-şi picioarele, botoase. Von Hammerstein spuse ceva, îi adresă câştigătorului o întrebare, iar acesta facu semn cu capul spre fata din stânga. Ea îl privi posomorâtă. Gonzales şi Hammerstein izbucniră în râs. Hammerstein întinse mâna, lovi uşurel fata peste fund, de parcă ar fi fost vacă, şi zise ceva. Bond prinse cuvintele *„una noche"*[13]. Fata ridică ochii spre el şi încuviinţă supusă, după care grupul se sparse. Fata oferită drept premiu făcu câţiva paşi în fugă şi plonjă în lac, poate ca să se îndepărteze de bărbatul care-i câştigase favorurile, iar cealaltă o urmă. Înotară amândouă spre largul lacului, schimbând strigăte mânioase. Maiorul Gonzales îşi scoase haina, o întinse pe iarbă şi se aşeză pe ea. Purta un toc de umăr din care se vedea patul unui pistol automat de calibru mediu. II privi pe von Hammerstein cum îşi scoate ceasul şi porneşte pe zidul digului, spre trambulină. Pistolarii se depărtară de lac, urmărindu-i la rândul lor pe Hammerstein şi pe cele două fete, care se aflau acum în mijlocul micului lac, îndreptându-se spre malul opus. Pistolarii îşi ţineau puştile în braţe; când şi când, unul dintre ei arunca o privire prin grădină sau spre casă. Bond îşi zise că von Hammerstein avusese toate motivele de a rămâne în viaţă de-a lungul atâtor ani: era omul care-şi dădea osteneală pentru asta.

Von Hammerstein ajunsese la trambulină; merse la capătul ei şi rămase locului, privind apa. încordat, Bond ridică piedica. Printre pleoapele foarte îngustate, ochii lui ardeau aprig. Se putea întâmpla de la o clipă la alta. Simţi că-l mănâncă degetul de pe garda trăgaciului. Ce naiba aştepta fata?

Von Hammerstein se hotărâse. îşi îndoi uşor genunchii, duse braţele la spate. Prin lunetă, Bond putea să-i vadă părul des de pe omoplaţii tremurând uşor sub adierea de vânt stârnită ca să încreţească uşor suprafaţa lacului. Duse braţele în faţă. Urmă o fracţiune de secundă când corpul îi rămase în continuare aproape vertical, deşi tălpile se desprinseseră de trambulină. în acea fracţiune de secundă, ceva scânteie argintiu pe

[12] Unu, doi, trei! (sp.).

[13] 0 noapte. (sp.).

spatele lui; apoi corpul lui von Hammerstein lovi apa într-un plonjon îngrijit.

Gonzales se ridicase în picioare şi privea nesigur vârtejul provocat de plonjon. Aşteptă, cu gura deschisă. Nu era sigur dacă văzuse ceva sau nu. Cei doi pistolari erau mai siguri; cu puşca în poziție de tragere, se lăsară pe vine, uitându-se de la Gonzales la copacii din spatele digului şi aşteptând un ordin.

Vârtejul se potoli treptat şi cercurile concentrice se întinseră pe suprafața lacului. Plonjonul fusese adânc.

Bond simți că i s-a uscat gura. îşi linse buzele, cercetând lacul prin lunetă. în adânc se zărea ceva trandafiriu care urca încet. Corpul lui Von Hammerstein ieşi la suprafață şi rămase pe burtă, cu capul în jos, legănându-se încet. De sub omoplatul stâng îi ieşea coada tijei de oțel a săgeții, lungă de vreo treizeci de centimetri, şi soarele făcea să scânteieze penele din aluminiu.

Maiorul Gonzales răcni un ordin; cele două puşti automate mugiră, cu flăcări la gură. Bond auzi cum gloanțele lovesc copacii, mai jos de el. Lipită de umărul lui, puşca Savage se cutremură uşor şi pistolarul din dreapta căzu lent pe burtă. Celălalt fugea spre lac, continuând să tragă rafale scurte cu puşca ținută în dreptul şoldului. Bond trase, rată şi trase din nou. Omului i se tăiară picioarele, dar inerția îl purtă totuşi mai departe.

Se prăbuşi în apă, iar degetul înțepenit continuă să tragă fără țintă în sus, spre cerul albastru, până când apa sugrumă mecanismul puştii.

Secundele irosite cu tragerea suplimentară îi oferiseră maiorului Gonzales o şansă. Cu cadavrul celui de-al doilea pistolar drept pavăză, deschise focul asupra lui Bond cu puşca semiautomată. Indiferent dacă-l văzuse sau trăgea doar în direcția de unde văzuse flăcările de la gura puştii Savage, se descurca bine. Câteva gloanțe se înfipseră în arțar şi aşchiile de lemn împroşcară fața lui Bond. Acesta trase de două ori şi cadavrul pistolarului tresări spasmodic. Prea jos! Bond reîncărcă şi ochi din nou. O creangă ruptă îi căzu peste puşcă. O scutură, dar între timp Gonzales apucă să se ridice şi acum fugea spre mobilierul de grădină grupat. Azvârli masa de fier pe o parte şi se adăposti în spatele ei chiar pe când două gloanțe trase de Bond smulseră bucăți de peluză la picioarele lui. Având această pavăză fermă, începu să ochească mai bine şi gloanțele trase când prin dreapta mesei, când prin stânga loveau unul după altul arțarul, pe când cele trase de Bond se loveau, zdrăngănind, de fierul alb al mesei ori şuierau pe deasupra peluzei. Nu era deloc uşor să orienteze luneta rapid dintr-o parte a mesei în cealaltă, iar împuşcăturile lui Gonzales erau viclene. Gloanțele lui se înfigeau iarăşi şi iarăşi în trunchi, pe lângă Bond sau pe deasupra lui. Bond îşi feri capul şi alergă iute spre dreapta, hotărât să tragă din picioare, din mijlocul pajiştii, şi să-l prindă pe Gonzales cu garda jos. Dar, în timp ce fugea, îl văzu pe Gonzales că țâşneşte din spatele mesei de fier: hotărâse şi el să pună capăt impasului. Alerga spre dig, ca să-l traverseze, să intre în pădure şi să vină spre Bond. Acesta rămase locului şi ridică puşca; în clipa aceea, Gonzales îl văzu, se lăsă pe un genunchi pe dig şi trase o rafală de gloanțe. Bond rămase neclintit, glacial, auzind gloanțele. Centrul țintei lunetei poposi în mijlocul pieptului lui Gonzales. Bond apăsă pe trăgaci.

Gonzales se cutremură, se ridică pe jumătate în picioare, înălță brațele şi, continuând să tragă în aer, plonjă stângaci în apă, pe burtă.

Bond urmări să vadă dacă încearcă să ridice capul, dar individul nu mai mişcă. Lăsă încet puşca jos şi-şi şterse faţa cu braţul.

Ecourile - ecourile multor morţi - se plimbau încoace şi-ncolo prin vale. Bond le zări departe, printre copacii de pe malul celălalt al lacului, pe cele două fete, care alergau spre casă Ştia că în scurt timp vor suna la poliţia statală - dacă nu cumva o făcuseră deja servitoarele. Era timpul să se pună în mişcare.

Făcu cale întoarsă pe pajişte, până la arţarul solitar. Fata se afla acolo, în picioare, sprijinită de trunchiul copacului, cu spatele la el. îşi lăsase capul pe braţele lipite de copac. Sângele i se prelingea pe braţul drept şi picura pe pământ; sus, pe mâneca verde a cămăşii se vedea o pată neagră. Arcul şi săgeata zăceau la picioarele ei. Umerii fetei se scuturau puternic.

Bond se apropie de ea, îi cuprinse umerii cu braţul, protector şi spuse încet:

— Linişteşte-te, Judy, totul s-a terminat! Cât de rău eşti rănită?

— E un fleac, răspunse ea cu glasul înăbuşit. M-a nimerit ceva. Dar a fost groaznic! N-am... n-am ştiut că va fi aşa!

Bond îi apăsă braţul cu un gest liniştitor.

— A trebuit s-o fac, altfel te-ar fi prins. Oamenii aceia erau ucigaşi profesionişti - cei mai răi posibili. Dar ţi-am spus că lucrurile de felul ăsta sunt treabă de bărbat! Acum hai să vedem ce-i cu braţul tău. Trebuie să ne punem în mişcare, să trecem graniţa. Poliţia statală va apărea în curând.

Ea se întoarse. Pe faţa ei cea frumoasă şi sălbatică luceau dâre de transpiraţie şi lacrimi. Ochii cenuşii erau acum blânzi şi supuşi.

— E drăguţ din partea ta să te porţi aşa, după felul cum m-am purtat eu cu tine! zise ea. Eram cam... cam încordată.

Întinse braţul spre el. Bond luă cuţitul de vânătoare de la centura ei şi tăie mâneca de la umăr, scoţând la iveală o rană de glonţ sângerândă prin muşchiul braţului. Scoase din buzunar batista kaki, o rupse în trei şi legă bucăţile una de alta. Spălă bine rana cu amestecul de cafea şi whisky, după care scoase din rucsac o bucată groasă de pâine şi o legă peste rană. Tăie bucăţi mâneca de la cămaşa fetei, transformând-o într-o bandulieră, şi ridică mâinile ca să i-o lege la ceafă. Gura lui se afla la câţiva centimetri de a ei. Mirosul corpului fetei avea un iz animalic cald. Bond o sărută o dată pe buze, blând, apoi încă o dată, cu putere. Legă banduliera şi privi ochii cenuşii aflaţi aproape de ai lui, în care se citea surprindere şi bucurie. O sărută din nou pe colţurile gurii, şi pe buzele fetei apăru încet un zâmbet. Bond se depărtă de ea, zâmbind la rândul lui, luă cu blândeţe mâna dreaptă a fetei şi o introduse în bandulieră. Fata întrebă docil:

— Unde mă duci?

— Te duc la Londra. Există acolo un bătrân care va vrea să te vadă. Dar mai întâi trebuie să trecem în Canada; vorbesc cu un prieten din Ottawa şi-ţi rezolvăm paşaportul. O să ai nevoie să-ţi cumperi nişte haine şi alte lucruri. Asta va lua câteva zile. O să stăm la un motel care se cheamă KO-ZEE.

Fata ridică privirea spre el; era complet schimbată.

— Mi-ar plăcea, zise ea încet. N-am stat niciodată la motel.

Bond se aplecă, luă de jos puşca şi rucsacul şi le azvârli pe umăr, după care agăţă pe umărul celălalt arcul şi tolba cu săgeţi a fetei, se răsuci şi

porni pe pajişte. Fata îl urmă; din mers, îşi scoase din păr florile de câmp ofilite, dezlegă o fundă şi-şi lăsă părul de un auriu deschis să fluture pe umeri.

Partea a treia
Un dram de alinare

James Bond spuse:

— M-am gândit mereu că, dacă mă voi însura vreodată, mă voi însura cu o însoțitoare de bord.

Dineul restrâns fusese cam incomod, iar acum, după ce ceilalți doi invitați plecaseră, însoțiți de aghiotant, să prindă avionul spre casă, guvernatorul şi Bond şedeau împreună pe o canapea înflorată, în salonul mare, mobilat de Ministerul Lucrărilor, încercând să facă conversație. Bond avea o senzație acută de ridicol. Nu se simțea niciodată în largul lui stând afundat în perne moi; prefera să şadă cu spatele drept, pe un fotoliu cu tapițerie solidă şi cu tălpile aşezate ferm pe podea In plus, se simțea caraghios aşa aşezat lângă un burlac vârstnic, pe o canapea trandafirie, privind cafelele şi lichiorurile de pe măsuța scundă flancată de picioarele lor întinse. Scena avea ceva sociabil, intim, chiar feminin şi niciuna din aceste atmosfere nu era potrivită.

Lui Bond nu-i plăcea oraşul Nassau. Toți erau prea bogați. Turiştii de iarnă şi rezidenții care aveau case pe insulă nu vorbeau decât despre banii, bolile şi problemele lor cu servitorii. Nici măcar la bârfit nu se pricepeau. N-aveau despre ce să bârfească. Obişnuiții sezonului de iarnă erau cu toții prea bătrâni ca să aibă aventuri amoroase şi, la fel ca majoritatea bogătaşilor, prea circumspecți ca să spună vreo răutate despre vecinii lor. Harvey Miller şi soția acestuia perechea care tocmai plecase, erau tipici - un milionar canadian agreabil, cam plictisitor, care intrase de timpuriu în afacerea cu gaze naturale şi rămăsese în ea şi nevastă-sa o palavragioaică frumuşică, ce părea englezoaică Aceasta şezuse la masă lângă Bond şi sporovăise cu vioiciune pe teme cum ar fi „Ce spectacole ați văzut recent în oraş?" şi „Nu considerați că Savoy Grill e cel mai agreabil restaurant unde să cinezi? Vezi atâția oameni interesanți - actrițe şi alte personalități ca ele!" Bond îşi dăduse toată silința, dar cum nu mai văzuse o piesă de teatru de doi ani, şi atunci numai pentru că individul pe care-l urmărea în Viena mersese la acel spectacol, fiisese nevoit să se bazeze pe amintirile prăfuite despre viața de noapte londoneză, amintiri care, cumva, nu reuşiseră să se concilieze cu experiențele doamnei Harvey Miller.

Bond ştia că guvernatorul îl invitase la cină doar ca îndatorire şi, poate, ca să-l ajute cu soții Miller. Bond se afla de o săptămână în colonie şi urma să plece spre Miami a doua zi. Avusese o misiune de investigație de rutină. Rebelii lui Castro din Cuba primeau arme din toate teritoriile învecinate, în principal din Miami şi din zona Golfului Mexic. însă când paza de coastă americană a confiscat două transporturi consistente, sprijinitorii lui Castro s-au îndreptat spre Jamaica şi spre Insulele Bahamas ca posibile baze, aşa că Bond fusese trimis de Londra ca să pună capăt acestei situații. Nu voise acea misiune. La drept vorbind, ținea cu rebelii, dar guvernul britanic avea un program de export în Cuba de mari proporții, în schimbul faptului că achiziționa mai mult zahăr cubanez decât avea nevoie, şi o condiție minoră a

acestei înțelegeri era aceea ca Marea Britanie să nu ofere ajutor de niciun fel rebelilor cubanezi. Bond aflase că două bărci cu motor mari erau ajustate pentru misiunea de a transporta armele şi, în loc să facă arestări când ambarcațiunile se pregăteau să ridice ancora, stârnind astfel un incident, alesese o noapte foarte întunecoasă şi se strecurase lângă ele, la bordul unei navete neluminate a poliției, de pe puntea căreia aruncase câte o bombă incendiară în fiecare din cele două bărci, prin câte un hublou deschis. Apoi plecase în viteză şi privise de la distanță incendiul. Ghinionul companiilor de asigurări, firește, dar nu se înregistraseră victime, iar el realizase rapid şi curat ceea ce-i ceruse M.

Din câte ştia Bond, în afară de şeful poliției şi doi dintre ofițerii lui, nimeni din colonie nu cunoştea cauza celor două incendii spectaculoase şi, pentru cei informați, survenite la momentul oportun în port. Bond îi raportase doar lui M., în Londra Nu dorise să-i stânjenească pe guvernator, care-i păruse genul de om uşor de stânjenit, şi, de fapt, a-i împărtăşi acestuia informații despre o infracțiune care putea să ridice foarte uşor întrebări în Consiliul legislativ putea fi un lucru lipsit de înțelepciune. însă guvernatorul nu era prost; cunoştea scopul vizitei lui Bond în colonie şi în seara aceea, când dăduse noroc cu el, Bond receptase ceva forțat şi defensiv în purtarea guvernatorului, ceva ce-i transmisese antipatia omului paşnic față de acțiuni violente. Asta nu-i ajutase cu nimic pe parcursul dineului şi fusese nevoie de toată sporovăiala şi aplombul aghiotantului muncitor pentru ca seara să ajungă să pară cât de cât însuflețită

Acum era nouă şi jumătate, iar guvernatorul şi Bond aveau în față încă o oră de petrecut împreună, din politețe, înainte de a se putea duce la culcare, recunoscători şi uşurați amândoi că nu va mai trebui să se întâlnească niciodată. Nu că Bond ar fi avut ceva împotriva guvernatorului - acesta făcea parte dintr-o categorie de rutină pe care o întâlnise deseori, pretutindeni în lume: de încredere, loial, competent, sobru şi drept, cel mai bun tip de funcționar public colonial. Probabil că îndeplinise cu competență, loialitate şi credință sarcinile unor posturi minore vreme de treizeci de ani, în timp ce Imperiul se prăbuşea în jurul lui, iar acum ajunsese în vârf, la țanc, ținându-se ferm agățat de scara ierarhică şi evitând şerpii. Peste un an sau doi îl aştepta titlul GCB[14] şi retragerea - la Godalming, Cheltenham sau Turnbridge Wells, cu o pensie şi un pachețel cu amintiri despre locuri ca Omanul britanic, Insulele Leeward, Guyana britanică, locuri despre care n-a auzit niciun membru al clubului de golf local şi de care nici nu le-ar păsa. Şi totuşi, reflectase Bond în seara aceea, la câte mici drame ca treaba cu rebelii lui Castro trebuie să fi fost martor guvernatorul sau măcar să fi avut cunoştință despre ele! Cât de multe ştia despre tabla de şah a politicii puterilor mărunte, despre latura scandaloasă a vieții din comunitățile mici din străinătate, despre secretele oamenilor aflate în dosarele reşedințelor guvernatorilor britanici din lumea întreagă! Dar cum să faci să izbucnească o scânteie din mintea aceea rigidă şi discretă? Cum putea el, James Bond, un om pe care guvernatorul îl considera, evident, periculos şi o posibilă sursă de primejdie la adresa propriei sale cariere, să obțină de la acesta un

[14] Abreviere de la Great Cross of Bath, „Marea cruce de Bath", titlu conferit împreună cu rangul de cavaler de Bath.

fapt sau un comentariu interesant, care să salveze seara de la soarta de pierdere absolută de timp?

Remarca neglijentă şi uşor nesinceră a lui Bond despre însurătoarea cu o însoțitoare de bord intervenise la sfârşitul unei conversații întâmplătoare despre călătoriile aeriene, ce urmase în mod inevitabil plecării soților Miller pentru a prinde avionul spre Montreal. Guvernatorul afirmase că BOAC obținea partea leului din traficul aerian american spre Nassau pentru că, deşi avioanele lor ce plecau de pe Idlewild aveau nevoie de jumătate de oră în plus pentru a acoperi distanța, serviciile erau excelente. Bond replicase, plictisindu-se pe sine cu propria banalitate, că preferă să zboare încet şi confortabil decât repede şi fără răsfăț. Şi atunci adăugase remarca despre însoțitoarea de zbor.

— Nu mai spune! rosti guvernatorul pe tonul politicos şi controlat care-l făcea pe Bond să se roage ca vocea aceea să se relaxeze şi să devină umană De ce?

— A, ştiu şi eu... Ar fi plăcut să ai o fată frumoasă care să te învelească de fiecare dată la culcare, să-ți aducă de băut şi mâncare caldă şi să te întrebe dacă ai tot ce doreşti. Plus că sunt mereu surâzătoare şi dornice să-ți facă pe plac. Dacă nu mă însor cu o însoțitoare de bord, nu-mi va rămâne decât să iau de nevastă o japoneză. Japonezele par şi ele să aibă stilul potrivit.

Bond n-avea de gând să se însoare cu nimeni, iar dacă totuşi o făcea, cu siguranță că n-ar fi ales o sclavă insipidă Nădăjduia doar că amuzându-l sau făcându-l să se revolte, îl va atrage pe guvernator într-o discuție cu un subiect omenesc.

— Nu ştiu cum e cu japonezele, dar presupun că ți-a trecut prin minte că aceste însoțitoare de zbor simt instruite să facă pe plac şi că firea lor ar putea fi alta când nu sunt în misiune, ca să spun aşa, rosti guvernatorul pe ton rezonabil, judicios.

— Cum nu mă interesează cu adevărat să mă însor, nu mi-am dat niciodată osteneala să cercetez.

Se lăsă o scurtă tăcere. Guvernatorului i se stinsese trabucul, aşa că petrecu câteva clipe reaprinzându-l. Când vorbi din nou, Bond avu impresia că-n tonul uniform apăruse o scânteie de viață, de interes.

— Am cunoscut cândva un bărbat care probabil că gândea aşa cum gândeşti dumneata. S-a îndrăgostit de o însoțitoare de zbor şi s-a însurat cu ea. O poveste interesantă, la drept vorbind. (Guvernatorul se uită pieziş la Bond şi râse scurt, autoironie.) Presupun că dumneata vezi din belşug latura sordidă a vieții, aşa că povestea ar putea să-ți pară plictisitoare, dar ai vrea s-o auzi?

— Foarte mult! răspunse Bond cu entuziasm

Se îndoia că părerea guvernatorului despre ce e sordid şi ce nu ar coincide cu a lui, dar cel puțin povestea l-ar scuti de a mai face conversație idioată. Mai rămânea doar să scape de afurisita de canapea sufocantă.

— Pot să mai iau puțin coniac? întrebă el.

Se ridică, îşi turnă două degete de coniac în pahar şi, în loc să se întoarcă pe canapea, îşi luă un scaun şi se aşeză oblic față de guvernator, de cealaltă parte a măsuței cu băuturi. Guvernatorul examină capătul trabucului, trase repede din el şi-i ridică în poziție verticală, ca să nu cadă

scrumul. Privi precaut scrumul pe tot parcursul istorisirii şi vorbi parcă adresându-se firului de fum albastru ce se înălța şi dispărea cu repeziciune în aerul fierbinte şi umed. începu cu grijă.

— Bărbatul la care m-am referit - îi voi spune Masters, Philip Masters - mi-a fost aproape contemporan în Serviciul Colonial Eram cu un an înaintea lui ca generație. A studiat la Fettes, a obținut o bursă la Oxford - nu contează la care colegiu -, după care a depus cerere de angajare în Serviciu Nu era un individ prea sclipitor, însă era muncitor şi capabil, genul de om care face o impresie bună în fața comisiilor de interviu, inspirându-le încredere. A fost acceptat. Primul său post a fost în Nigeria şi s-a descurcat bine. Ii plăceau localnicii şi se înțelegea bine cu ei. Era un om cu idei liberale şi, chiar dacă nu fraterniza cu nigerienii - lucru care (guvernatorul zâmbi acru) i-ar fi creat necazuri cu superiorii în vremea aceea -, era îngăduitor şi omenos cu ei, lucru care i-a surprins mult.

Guvernatorul se întrerupse şi trase din trabuc. Cum scrumul era gata să cadă, se aplecă asupra măsuței cu băuturi şi, cu grijă, lăsă scrumul să cadă sâsâind în ceaşca lui cu cafea îşi reluă poziția, sprijinit de speteaza canapelei, şi se uită la Bond pentru prima oară.

— Aş spune că afecțiunea acestui tânăr față de localnici înlocuia afecțiunea pe care bărbații tineri de vârsta lui, din alte medii, o au față de sexul opus. Din păcate, Philip Masters era un tânăr timid şi stângace, care n-avusese niciodată parte de succes în direcția respectivă. Când nu muncise ca să ia diferite examene, jucase hochei în echipa colegiului şi practicase canotajul. în vacanțe stătea la o mătuşă din Țara Galilor şi făcea cățărări în cadrul clubului local de alpinism. Că veni vorba, părinții lui se despărțiseră în timp ce el se afla la şcoala publică şi, cu toate că era singurul lor copil, nu şi-au mai bătut capul cu el după ce a ajuns în siguranță la Oxford, cu bursa lui şi cu o mică alocație cu care să-şi acopere cheltuielile traiului. Aşa că avusese prea puțin timp pentru fete şi prea puține lucruri cu care să le atragă pe cele care-i ieşeau totuşi în cale. Viața lui afectivă decurgea după tiparul frustrat şi nesănătos pe care I-am moştenit, printre alte lucruri, de la bunicii noştri din epoca victoriană. Cunoscând cum stăteau lucrurile cu el, sugerez aşadar că relațiile sale prietenoase cu oamenii de culoare din Nigeria constituiau ceea ce se numeşte compensație, adoptată de o fire în esență caldă şi viguroasă, care fusese flămândă de afecțiune multă vreme şi acum o găsea în firea lor simplă, dar plină de bunătate.

Bond întrerupse istorisirea solemnă.

— Singura problemă cu negresele frumoase e aceea că nu ştiu nimic despre contracepție. Sper că a reuşit să evite problemele de felul ăsta

Guvernatorul ridică mâna şi replică, având în glas o undă de dezgust față de indelicatețea lui Bond.

— Nu, nu! M-ai înțeles greşit. Nu mă refeream la sex. Acestui tânăr nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să întrețină relații cu o fată de culoare. De fapt, era de o ignoranță tristă în chestiunile sexuale - lucru care nu e rar nici astăzi, în rândul tinerilor englezi, dar pe atunci era foarte frecvent întâlnit şi, cred că vei fi de acord, cauza multor, foarte multor căsnicii dezastruoase şi a altor tragedii.

Bond încuviință.

— Nu, îți explic mai pe larg firea acestui tânăr pentru a-ți arăta că ceea

ce a urmat s-a abătut asupra unui tânăr nevinovat şi frustrat, cu o inimă şi un trup calde, însă nedeşteptate, şi cu o stângăcie socială care-l făcea să caute tovărăşie şi afecțiune la negri, nu în propria sa lume. Pe scurt, era un inadaptat sensibil, deloc interesant fizic, dar sănătos şi capabil în toate celelalte privințe şi un cetățean cât se poate de corespunzător.

Bond luă o înghițitură de coniac şi-şi întinse picioarele. Povestea îi plăcea. Guvernatorul o relata într-un stil narativ caracteristic vârstnicilor, care-i dădea o notă de autenticitate. Guvernatorul continuă;

— Serviciul tânărului Masters în Nigeria a coincis cu primul guvern laburist. Dacă-ți aduci aminte, unul dintre primele lucruri de care s-a ocupat a fost o reformă a serviciilor străine. Nigeria a primit un guvernator nou, cu păreri avansate cu privire la problema localnicilor, care a descoperit cu surprindere şi încântare că are în personalul său un membru junior care punea deja în practică, în sfera lui modestă, concepții similare cu ale sale. L-a încurajat pe Philip Masters, i-a atribuit îndatoriri ce-i depăşeau funcția şi, la momentul oportun, când Masters urma să fie mutat, a scris un raport atât de laudativ încât Masters a fost promovat cu o treaptă mai sus decât ar fi fost firesc şi transferat în Bermude, ca secretar adjunct al guvernatorului.

Guvernatorul se uită la Bond prin fumul trabucului şi rosti pe ton de scuză

— Sper că nu te plictisesc prea mult cu toate astea. Voi ajunge imediat la subiectul principal.

— Sunt chiar foarte interesat! Cred că mi-am format o imagine despre om Trebuie că l-ați cunoscut bine.

După o şovăială, guvernatorul spuse:

— Am putut să-l cunosc şi mai bine în Bermude. I-am fost superior imediat şi a lucrat direct sub comanda mea Totuşi, încă n-am ajuns în Bermude. Cursele aeriene spre şi dinspre Africa se aflau la începuturi în vremea aceea iar Philip Masters a hotărât, dintr-un motiv sau altul, să se întoarcă la Londra cu avionul şi astfel să aibă un concediu mai lung acasă decât dacă s-ar fi îmbarcat pe vapor din Freetown. A mers cu trenul la Nairobi, iar de acolo a luat cursa săptămânală a Imperial Airways - precursoarea BOAC. Fiind prima sa călătorie cu avionul, era interesat, dar şi uşor neliniştit când decolară, după ce însoțitoarea de bord, care, observase el, era frumuşică foc, îi dăduse o bomboană de supt şi-i arătase cum să-şi prindă centura de siguranță. După ce avionul a atins altitudinea de croazieră şi Masters a constatat că zborul era o treabă mult mai paşnică decât se aşteptase, însoțitoarea s-a întors prin avionul aproape gol şi i-a zâmbit. „Acum poți să-ți desfaci centura" Văzând că Masters bâjbâie cu catarama, s-a aplecat şi i-a desfăcut-o ea Un gest mărunt, dar intim. Masters nu se mai aflase în viața lui la distanță atât de mică de o femeie de vârstă apropiată cu el. A roşit, simțindu-se extraordinar de încurcat, şi i-a mulțumit. Ea a zâmbit îndrăzneț văzându-i stânjeneala, s-a aşezat pe brațul locului gol aflat de cealaltă parte a culoarului şi l-a întrebat de unde vine şi care-i e destinația Masters i-a spus şi, la rândul lui, i-a pus întrebări despre avion, cu ce viteză zboară unde vor face escală şi aşa mai departe. A constatat că-i e foarte uşor să-i vorbească şi că fata e aproape năucitor de frumoasă L-a surprins

purtarea prietenoasă a fetei şi aparentul ei interes față de ceea ce avea el de

spus despre Africa. Părea să creadă că duce o viață mult mai palpitantă şi mai sclipitoare decât considera el că duce. II făcea să se simtă important. Când ea a plecat ca să-i ajute pe cei doi stewarzi să pregătească masa de prânz, Masters a stat şi s-a gândit la ea, mişcat la culme de propriile gânduri. A încercat să citească, dar nu se putea concentra. Simțea nevoia să privească prin avion, ca s-o zărească în treacăt. O dată, ea i-a surprins privirea şi i-a oferit un zâmbet care lui i s-a părut tainic. Zâmbetul părea să spună; „Suntem singurii tineri din avion. Ne înțelegem unul pe altul, ne interesează aceleaşi lucruri." Philip Masters se uita pe geam şi o vedea pe fată în oceanul de nori albi de sub el. O examina minuțios în minte, minunându-se cât e de perfectă. Era scundă şi cu corp frumos, cu tenul alb-trandafiriu şi păr bălai, pieptănat într-un coc îngrijit. (Ii plăcea în mod deosebit cocul, fiindcă sugera că nu e „modernă".) Avea buze roşii precum cireaşa, surâzătoare, şi ochi albaştri care scânteiau poznaşi. Cunoscând Țara Galilor, ghici că are sânge gal în vine, presupunere confirmată de numele ei, Rhoda Llewellyn pe care l-a găsi tipărit la capătul listei cu echipajul avionului, aflată deasupra suportului de reviste de lângă uşa toaletei, când s-a dus să-şi spele mâinile înainte de prânz, începu să facă presupuneri elaborate despre ea. Se va afla aproape de el timp de aproape două rile, dar oare cum să facă s-o revadă? Pesemne că avea sute de admiratori Poate că era chiar căsătorită. Călătorea tot timpul cu avionul? Câte zile libere avea între curse? Oare va râde la el dacă o invita să cineze împreună şi să vadă o piesă de teatru? Oare ar putea chiar să se plângă căpitanului avionului că unul dintre pasageri îi face avansuri? În mintea lui Masters a apărut brusc o imagine în care era coborât din avion la Aden se trimitea o plângere la Biroul Colonial, cariera îi era distrusă Dar a venit masa de prânz şi, odată cu ea, liniştirea. Când fata i-a potrivit mica tavă pe genunchi, părul ei i-a atins obrazul. Masters a simțit că l-a atins un cablu electric sub tensiune. Ea i-a arătat cum să desfacă micile pachețele complicate, învelite în celofan, cum să scoată capacul de plastic al cutiei cu sos pentru salată, i-a spus că desertul e deosebit de bun - o prăjitură cu cremă bogată. Pe scurt, l-a răsfățat peste poate, iar Masters nu ținea minte să i se mai fi întâmplat vreodată aşa ceva, nici măcar în copilărie, când îl îngrijea maică-sa. La sfârşitul călătoriei, când Masters, transpirat, şi-a adunat curajul şi a invitat-o la cină, uşurința cu care fata a acceptat a fost aproape dezamăgitoare. O lună mai târziu, ea şi-a dat demisia de la Imperial Airways şi s-au căsătorit. După încă o lună, concediul lui Masters s-a terminat şi cei doi s-au îmbarcat pe un vapor spre Bermude.

— Mă tem de tot ce poate fi mai rău, zise Bond. Ea s-a măritat cu el fiindcă viața lui părea palpitantă şi „măreață". Ii plăcea ideea de a fi frumoasa ceaiurilor dansante de la reşedința guvernatorului. Presupun că Masters a trebuit s-o omoare în cele din urmă

— Nu, zise blajin guvernatorul. Dar aş spune că ai dreptate în ce priveşte motivele pentru care l-a luat de bărbat, la ele adăugându-se şi faptul că se săturase de oboseala şi primejdia zborurilor cu avionul. Poate chiar intenționa să încerce la modul serios; cert e că atunci când tinerii soți au sosit şi s-au instalat în bungaloul lor de la periferia oraşului Hamilton, vioiciunea ei, fața ei frumoasă şi felul în care se făcea plăcută de toată lumea ne-au impresionat pe toți favorabil. Iar Masters, desigur, era schimbat. Viața devenise pentru el un basm. Privind în urmă aş spune că felul în care încerca să se dichisească pentru a fi la înălțimea ei era aproape jalnic. Se ostenea cu alegerea hainelor, îşi dădea părul cu o briantină groaznică şi

chiar şi-a lăsat o mustaţă în stil militar, probabil pentru că ea considera că arată distins. La sfârşitul zilei de muncă se grăbea să ajungă acasă şi toată ziua nu auzeai decât Rhoda în sus, Rhoda în jos şi când credeţi că lady Burford - soţia guvernatorului - o va invita pe Rhoda la prânz? Insă Masters muncea pe brânci şi tuturor le plăcea tânăra pereche, şi lucrurile au mers strună vreo şase luni. După aceea - şi aici fac doar presupuneri -, în micul bungalou fericit au început să se strecoare aluzii acide. Poţi să-ţi imaginezi de ce fel. „De ce soţia secretarului colonial nu mă ia niciodată cu ea la cumpărături? Cât trebuie să aşteptăm înainte să mai dăm o petrecere cu cocteiluri? Ştii că nu ne permitem să avem un copil! Când îţi vine rândul să fii promovat? Mă plictisesc teribil aici fără să am ce face toată ziua! Va trebui să te ocupi tu de cină astă-seară, eu pur şi simplu n-am chef. Tu ai o viaţă aşa de interesantă! Pentru tine totul merge de minune..." şi aşa mai departe. Iar răsfăţul, fireşte, a dispărut rapid. Acum Masters era cel care-i aducea însoţitoarei de bord micul dejun la pat înainte să plece la serviciu, şi desigur că o făcea cu încântare. Masters era cel care făcea ordine în casă când se întorcea seara şi găsea peste tot scrum de ţigară şi ambalaje de la ciocolată. Masters a fost cel care a trebuit să renunţe la fumat şi la paharul ocazional ca să-i cumpere ei haine noi, astfel încât să fie la înălţimea celorlalte soţii. O parte din toate astea ieşeau la iveală - cel puţin pentru mine, fiindcă-l cunoşteam bine pe Masters - în secretariat. încruntarea preocupată, ocazionala convorbire telefonică enigmatică, excesiv de îngrijorată, în timpul orelor de program, cele zece minute „furate" la sfârşitul programului ca s-o poată duce pe Rhoda la cinema şi, desigur, ocazionalele întrebări despre căsnicie în general, puse pe jumătate în glumă: Ce fac celelalte soţii cât e ziua de lungă? Femeilor le pare puţin cam fierbinte clima de aici? Presupun că femeile (aproape adăuga „Dumnezeu să le binecuvânteze!") se supără mai uşor decât bărbaţii Şi aşa mai departe. Problema - sau cel puţin cea mai mare parte a ei - consta în faptul că Masters era îndrăgostit capiu. Rhoda era pentru el soarele şi luna, iar dacă ea era nefericită sau nu-şi găsea locul, totul era din vina lui. încerca disperat să găsească o activitate care să-i dea o ocupaţie şi s-o facă fericită şi în cele din urmă a ales - sau mai degrabă au ales împreună - nici mai mult, nici mai puţin decât golful. Golful e foarte la modă în Bermude. Există mai multe terenuri excelente - inclusiv celebrul club Mid-Ocean, unde toţi jucătorii buni joacă şi se adună ulterior ca să bârfească şi să bea un pahar. Era exact ceea ce dorea Rhoda: o ocupaţie la modă şi societate aleasă. Dumnezeu ştie cum a strâns Masters destui bani ca s-o înscrie şi să-i plătească crosele, lecţiile şi tot restul, dar cumva a reuşit şi ideea a avut un succes teribil. Ea a început să-şi petreacă toată ziua la Mid-Ocean. Şi-a luat lecţiile în serios, a obţinut un handicap şi a început să cunoască oameni la micile competiţii şi la turneele lunare, iar şase luni mai târziu nu doar că juca onorabil de bine, ci, în plus, devenise adorata membrilor de sex masculin Nu m-a surprins. îmi amintesc că am văzut-o câteodată - o siluetă micuţă, delicioasă, bronzată, cu cei mai scurţi pantaloni scurţi şi un cozoroc alb cu margine verde, şi o lovitură boltită elegant, compactă, care-i punea silueta în evidenţă, şi pot să-ţi spun (ochii guvernatorului scânteiară o clipă) că era cea mai frumoasă făptură din câte am văzut pe un teren de golf. N-a durat mult, fireşte, până la următorul pas. A avut loc o competiţie între două perechi mixte. Ea era parteneră cu băiatul

cel mare al familiei Tattersall - aceştia sunt cei mai importanți comercianți din Hamilton şi, mai mult sau mai puțin, clica domnitoare a societății din Bermude. Flăcăul era un diavol tânăr - arătos de mama focului, înotător excelent şi jucător de golf desăvârşit, cu un automobil MG decapotabil şi barcă cu motor şi toate accesoriile. Ştii genul... Punea mâna pe orice fată voia, şi dacă nu se culca cu el în scurt timp, n-avea parte de plimbările cu MG-ul sau cu Chriscraft-ul şi nici de serile în cluburile de noapte locale. Perechea a câştigat competiția, după o luptă dură la final, şi Philip Masters s-a aflat în mulțimea mondenă adunată în jurul găurii a optsprezecea ca să-i aclame. A fost ultima oară când Masters a aclamat şi s-a veselit într-o perioadă lungă, poate chiar ultima oară în viață. Ea a început aproape imediat să „iasă" cu tânărul Tattersall şi odată pornită, n-a mai putut-o opri limic. Şi crede-mă, domnule Bond, a fost îngrozitor de privit! (Guvernatorul strânse mâna pumn şi lovi uşor marginea măsuței cu băuturi.) Rhoda n-a făcut nici cea mai mică încercare de a atenua lovitura sau de a ascunde în vreun fel aventura.

L-a luat pur şi simplu pe tânărul Tattersall şi l-a lovit pe Masters în față cu el şi a continuat să-l lovească. Se întorcea acasă la o bucată de noapte - insistase ca Masters să se mute în camera de oaspeți, pretextând cum că ar fi prea cald ca să doarmă împreună - şi dacă rânduia vreodată prin casă ori îi făcea de mâncare, era doar un expedient cu scopul de a păstra cât de cât aparențele. Sigur că într-o lună toată povestea era de domeniul public şi bietul Masters purta cea mai mare pereche de coarne din câte s-au văzut vreodată în colonie. Lady Burford a intervenit într-un final şi i-a ținut o predică Rhodei Masters - i-a spus că distruge cariera soțului ei şi aşa mai departe. Problema era că lady Burford îl considera pe Masters cam banal şi plictisitor şi cum poate că avusese ea însăşi o escapadă sau două în tinerețe - chiar şi la vremea aceea era o femeie frumoasă cu o scânteie în priviri -, probabil că a fost un pic prea îngăduitoare cu fata. Desigur, Masters însuşi, după cum mi-a relatat ulterior, a trecut prin obişnuita succesiune tristă de etape - proteste raționale, certuri aprige, furie dezlănțuită violență (mi-a spus că într-o seară a fost cât pe ce s-o sugrume) şi, în final, distanțare glacială şi nefericire mohorâtă (Guvernatorul tăcu câteva clipe, după care continuă) Nu ştiu dacă ai văzut vreodată domnule Bond, cum se frânge o inimă lent şi deliberat. Ei bine, asta am văzut întâmplându-se cu Philip Masters şi a fost cumplit de privit. La sosirea în Bermude i se citea paradisul pe chip, iar un an mai târziu, pe fața lui era întipărit iadul. Sigur că mi-am dat toată silința - toți am făcut-o într-un fel sau altul, dar o dată întâmplarea produsă pe gazonul acela verde al găurii a optsprezecea de la Mid-Ocean, nu mai era nimic de făcut, decât să încerci să aduni rămăşițele. Insă Masters era ca un câine rănit. S-a îndepărtat de noi, s-a retras în- tr-un colț şi mârâia când cineva încerca să se apropie de eL Mi-am dat chiar osteneala de a-i scrie două scrisori; mai târziu mi-a spus că le rupsese bucăți fără să le citească Intr-o zi ne-am adunat mai mulți şi l-am invitat la o petrecere a burlacilor, în bungaloul meu, unde am încercat să-l îmbătăm. Partea cu îmbătatul ne-a reuşit. Puțin mai târziu am auzit o trosnitură în baie. Masters încercase să-şi taie venele cu briciul meu. Asta ne-a răpit tot curajul; am fost ales să merg la guvernator şi să discut cu el toată povestea. Guvernatorul avea cunoştință de ea, fireşte, dar sperase că nu va trebui să

intervină Acum se punea problema dacă Masters va putea măcar să rămână în serviciu. La muncă nu mai era bun de nimic, nevastă-sa era în centrul unui scandal public - era un om terminat şi nu ştiam dacă-l vom putea repune pe picioare. Guvernatorul era un tip de ispravă. Odată obligat să ia măsuri, a hotărât ferm să facă un ultim efort de a amâna raportul aproape inevitabil către Whitehall care avea să zdrobească tot ce mai rămăsese din Masters. Şi Providența a intervenit în ajutorul lui. Chiar a doua zi după discuția mea cu guvernatorul am primit de la Biroul Colonial o telegramă care anunța că urma să aibă loc o întrevedere la Washington pentru delimitarea drepturilor de pescuit în afara apelor teritoriale, iar Bermudele şi Bahamasul fuseseră invitate să-şi trimită reprezentanții guvernelor. Guvernatorul l-a convocat pe Masters, l-a mustrat critic şi deschis, i-a spus că va fi trimis la Washington şi că ar face bine să-şi rezolve într-un fel sau altul problemele conjugale în următoarele şase luni şi l-a trimis să-şi facă bagajul. Masters a plecat peste o săptămână şi a stat în Washington cinci luni, discutând despre pescuit. Am respirat cu toții uşurați şi am avut grijă s-o respingem pe Rhoda Masters în societate ori de câte ori aveam prilejul.

Guvernatorul se opri din vorbit şi-n salonul mare, puternic luminat se lăsă tăcerea. îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse fața cu ea; amintirile îl ațâțaseră aşa că ochii îi străluceau pe chipul îmbujorat. Se ridică în picioare şi pregăti un pahar cu whisky şi sifon pentru Bond şi unul pentru sine. Bond spuse:

— Ce treabă urâtă! Presupun că nu se putea să nu se întâmple aşa ceva mai devreme sau mai târziu, dar Masters a avut ghinionul să se întâmple atât de curând... Probabil că nevastă-sa era o cățea fără inimă. A arătat în vreun fel că-şi regretă faptele?

Guvernatorul tocmai terminase de aprins un trabuc; se uită la vârful ce strălucea uşor şi suflă peste el.

— A, nu! Se distra de minune. Probabil ştia că nu va dura o veşnicie, dar aventura aceea era tot ce visase - ceea ce visează cititoarele revistelor pentru femei, iar ea era un exemplu tipic al mentalității respective. Avea totul: cea mai bună partidă de pe insulă, dragoste pe nisip, sub palmieri, distracții în oraş şi la Mid-Ocean, plimbări cu maşina la viteze mari şi plimbări cu barca cu motor - toate accesoriile aventurii de dragoste ieftine. Iar ca plasă de siguranță avea un sclav pe post de soț, care nu se amesteca, şi o casă în care să se îmbăieze, să-şi schimbe hainele şi să doarmă câteva ceasuri. In plus, ştia că-i va putea face pe Philip Masters să se întoarcă la ea. Era atât de servil! Nu va avea nicio greutate. Şi pe urmă va putea să meargă pe la toți să-şi ceară iertare, îşi va reactiva farmecul şi toți o vor ierta. Va fi bine. Iar dacă nu ieşea bine, existau în lume bărbați din belşug în afară de Philip Masters - şi, la drept vorbind, bărbați mai atrăgători Uite, de exemplu toți bărbații de la clubul de golf! Putea să-şi aleagă unul pe sprânceană, cât ai bate din palme. Nu, viața era plăcută şi dacă femeia se poartă un pic obraznic, în definitiv, aşa se poartă o mulțime de oameni. Uite, de exemplu, cum se poartă celebrițățile de cinema la Hollywood! Ei bine, în scurt timp, Rhoda Masters a fost pusă la încercare. Tattersall s-a cam plictisit de ea; pe de altă parte, datorită soției guvernatorului, părinți lui făceau un tărăboi teribil. Asta i-a oferit lui Tattersall pretextul de a ieşi din toată povestea fără scene prea mari. în plus, fiind vară, insula era inundată de americance

frumoase; era timpul pentru ceva prospătură Aşa că i-a dat Rhodei Masters papucii. Pur şi simplu. l-a spus simplu că au terminat-o. Că părinții lui insistă, în caz contrar urmând să-i taie banii de buzunar. Asta se întâmpla cu două săptămâni înainte de întoarcerea lui Philip Masters din Washington şi recunosc că Rhoda a suportat bine lovitura. Era tare din fire şi ştiuse că asta se va întâmpla la un moment dat. Nu s-a jeluit - la drept vorbind, n-avea cui să se jeluiască. S-a dus pur şi simplu la lady Burford şi i-a spus că-i pare rău şi că pe viitor îi va fi soție bună lui Philip Masters; s-a apucat să vadă de casă, a făcut curățenie şi a pregătit totul la perfecție pentru marea scenă a împăcării. Nevoia de a obține această împăcare i-a devenit clară când a văzut atitudinea foştilor ei companioni de la Mid-Ocean. Devenise dintr-o dată piază-rea acolo. Ştii cum se întâmplă lucrurile de felul ăsta, chiar şi într-un loc liberal cum ar fi un country club la tropice. Acum, nu doar cei care frecventau reşedința guvernatorului, ci şi membrii clicii comercianților din Hamilton o priveau dezaprobator. Devenise dintr-o dată un bun de calitate inferioară, folosit şi apoi aruncat. Şi-a încercat vechea purtare veselă, de flirt, dar n-a mai funcționat. A fost respinsă brutal o dată sau de două ori, după care a încetat să mai meargă la club. Acum era esențial să-şi recapete temelia sigură şi să-şi reînceapă încet ascensiunea. A renunțat să mai iasă din casă şi şi-a pus la bătaie toată puterea voinței, repetând iarăşi şi iarăşi scena pe care o va interpreta - lacrimile, răsfățul de însoțitoare de bord, scuzele şi explicațiile îndelungi şi sincere, patul dublu.

— Şi atunci s-a întors acasă Philip Masters.

Guvernatorul se opri, îl privi pe Bond meditativ şi spuse:

— Dumneata nu eşti căsătorit, dar cred că e la fel în toate relațiile dintre un bărbat şi o femeie: pot supraviețui atât timp cât între cei doi oameni implicați există un fel de omenie elementară. Când orice urmă de bunătate dispare, când unuia nu-i pasă, sincer şi evident, dacă celălalt e viu sau mort, nu mai are niciun rost. Această insultă anume la adresa orgoliului -ba mai rău, la adresa instinctului de autoconservare - nu poate fi iertată. Am observat-o în sute de căsnicii. Am văzut relații refăcute după infidelități flagrante, am văzut infracțiuni şi chiar crime iertate de către celălalt, ca să nu mai spun falimente şi toate celelalte forme de infracțiuni sociale. Boli incurabile, orbire, catastrofe - toate acestea pot fi depăşite, dar moartea omeniei obişnuite la unul dintre parteneri - niciodată M-am gândit la asta şi am inventat o denumire cam pompoasă pentru acest factor elementar al relațiilor omeneşti. L-am numit „Legea dramului de alinare".

— O denumire splendidă! comentă Bond. Sună impresionant, fără doar şi poate. Şi înțeleg, desigur, la ce vă referiți şi cred că aveți absolută dreptate. Dramul de alinare - cantitatea de mângâiere. Da presupun că se poate afirma că toate relațiile de dragoste şi de prietenie se bazează, în ultimă instanță, pe asta. Ființele omeneşti simt foarte multă insecuritate. Când celălalt nu numai că te face să simți insecuritate, ci mai mult, pare să vrea să te distrugă, evident că asta înseamnă sfârşitul relației „Dramul de alinare" atinge cota zero. Trebuie să fugi, ca să te salvezi Masters a înțeles acest lucru?

Guvernatorul nu răspunse la întrebare, ci zise:

— Rhoda Masters ar fi trebuit să sesizeze avertismentul în clipa când bărbatul ei a intrat pe uşa bungaloului. Nu era vorba atât de ceea ce a văzut

la suprafață - deşi mustața dispăruse şi părul lui Masters redevenise chica zburlită de la prima lor întâlnire -, ci de expresia ochilor şi a gurii şi de bărbia rigidă Rhoda Masters se îmbrăcase cu cea mai cuminte rochie, renunțase la aproape tot machiajul şi se aşezase pe un fotoliu astfel încât lumina ce intra pe fereastră să-i lase fața pe jumătate în umbră şi să lumineze paginile cărții pe care-o ținea în poală Hotărâse că atunci când el intra pe uşă va ridica privirea de pe carte, docilă supusă şi va aştepta ca el să-i vorbească Apoi se va ridica se va apropia de el tăcută şi se va opri în fața lui cu capul plecat. Ii va spune totul, va da frâu liber lacrimilor, el o va lua în brațe, iar ea va promite şi iar va promite. Exersase scena de mai multe ori, până când rezultatul o mulțumise. Şi într-adevăr, a ridicat privirea de pe paginile cărții, îndatoritoare. Masters şi-a lăsat jos valiza tăcut, s-a apropiat încet de cămin şi a rămas acolo, privind-o cu un aer distrat. Expresia din ochii lui era rece, impersonală şi lipsită de interes. A băgat mâna în buzunarul interior al hainei, de unde a scos o foaie de hârtie, şi a rostit pe tonul detaşat al unui agent imobiliar: „Asta e o schiță a casei. Am împărțit casa în două. Camerele tale sunt bucătăria şi dormitorul tău. Ale mele sunt camera asta şi dormitorul de oaspeți. Ai voie să foloseşti baia când nu sunt eu înăuntru." S-a aplecat şi a lăsat hârtia pe cartea ei deschisă. „Nu ai voie să intri în camerele mele decât atunci când avem invitați prieteni." Rhoda Masters a deschis gura să vorbească, dar el a ridicat mâna., Asta e ultima oară când îți vorbesc în particular. Dacă-mi vorbeşti, nu-ți voi răspunde. Dacă doreşti să-mi comunici ceva, poți lăsa un bilet în baie. Mă aştept ca mesele să-mi fie pregătite punctual şi aşezate în sufragerie, pe care ai voie s-o foloseşti după ce termin, îți voi da douăzeci de lire pe lună pentru a acoperi cheltuielile casei, şi suma aceasta îți va fi trimisă de avocații mei în ziua de întâi a fiecărei luni. Avocații mei pregătesc actele de divorț. Divorțez de tine şi nu vei contesta acțiunea, pentru că nu poți. Un detectiv particular a oferit dovezi depline ce te incriminează. Procesul va avea loc peste un an, când îmi expiră şederea în Bermude. Până atunci, în public ne vom purta ca un cuplu căsătorit normal." Masters a băgat mâinile în buzunar şi a privit-o politicos. Ei îi şiroiau lacrimile pe față. Avea un aer îngrozit, de parcă ar fi lovit-o cineva. Masters a rostit cu indiferență: „Mai vrei să ştii altceva? Dacă nu, ai face bine să-ți aduni lucrurile de aici şi să te muți în bucătărie." S-a uitat la ceas. „Aş vrea să cinez în fiecare seară la opt. Acum e şapte şi jumătate."

Guvernatorul se opri şi luă o înghițitură de whisky, apoi spuse:

— Am pus toate astea cap la cap din puținul pe care mi l-a spus Masters şi din detaliile mai complete pe care i le-a dat Rhoda Masters lady-ei Burford. Pe cât se pare, Rhoda Masters a încercat să-l mişte pe toate căile - prin argumente, prin rugăminți, prin istericale. El a rămas neclintit. Pur şi simplu nu reuşea să se facă auzită. Era ca şi cum Masters ar fi plecat şi ar fi trimis acasă pe altcineva care să-l reprezinte în această conversație extraordinară. în cele din urmă, ea a trebuit să accepte. N-avea niciun ban, îi era imposibil să-şi plătească întoarcerea în Anglia. Ca să aibă un pat şi mâncare, trebuia să facă ce-i spunea el. Şi aşa a şi fost: timp de un an au trăit astfel, politicoşi unul cu altul în public, dar absolut tăcuți şi separați când erau singuri. Fireşte că schimbarea ne-a uluit pe toți. Nici el, nici ea nu au dezvăluit nimănui aranjamentul - ei probabil că i-ar fi fost ruşine, iar Masters n-avea niciun motiv. Masters ne părea ceva mai retras decât

înainte, însă munca sa era excelentă şi toţi au răsuflat uşuraţi şi au căzut de acord că, printr-un miracol, căsnicia a fost salvată Şi el, şi ea au fost foarte apreciaţi pentru acest lucru şi au devenit un cuplu popular, totul fiind iertat şi dat uitării... Anul a trecut şi a sosit timpul ca Masters să plece. A anunţat că Rhoda va mai rămâne câtva timp casă închidă casa şi împreună au trecut prin obişnuita rundă de petreceri de rămas-bun. Am fost puţin surprinşi văzând că ea n-a venit să-i petreacă la vapor, dar el a spus că nu se simţea bine. Asta a fost tot, până când au început să vină din Anglia veşti despre divorţ, după vreo două săptămâni. Atunci, Rhoda Masters a apărut la reşedinţa guvernatorului şi a avut o discuţie lungă cu lady Burford; treptat s-a aflat întreaga poveste, inclusiv capitolul următor, de-a dreptul cumplit.

Guvernatorul bău ultima înghiţitură de whisky; gheaţa răpăi sec când el lăsă încet paharul pe masă.

— Pe cât se pare, în ziua plecării, Masters a găsit în baie un bilet de la nevastă-sa, care spunea că trebuie neapărat să-i vadă pentru o ultimă discuţie, înainte ca el s-o părăsească pentru totdeauna Mai existaseră bilete asemănătoare şi înainte, şi Masters le rupea de fiecare dată şi lăsa bucăţelele de hârtie pe poliţa de deasupra chiuvetei. De astă dată a mâzgălit un bilet prin care-i fixa o întrevedere în salon, în seara aceea, la ora şase. Când a venit timpul, Rhoda Masters a apărut umilă din bucătărie. Renunţase de mult să mai facă scene încărcate de emoţii sau să încerce să se arunce la mila lui. Stând în picioare liniştită, i-a spus că mai avea doar zece lire din banii destinaţi cheltuielilor casei pe luna respectivă şi în rest n-avea absolut nimic, aşa că după plecarea lui o păştea sărăcia. ‚Ai bijuteriile pe care ţi le-am dăruit şi mantia de blană"

„Aş fi norocoasă dacă aş primi cincizeci de lire pe ele." „Va trebui să-ţi găseşti de luciu" „Va dura până-mi găsesc. Va trebui să locuiesc undeva Trebuie să eliberez casa în două săptămâni. Refuzi să-mi dai cât de puţin? Am să mor de foame!" Masters a privit-o calm. „Eşti frumuşică, n-ai să mori de foame niciodată." „Trebuie să mă ajuţi, Philip! Trebuie! N-ar fi util pentru cariera ta dacă m-aş duce să cerşesc la reşedinţa guvernatorului." în afară de câteva obiecte disparate, nimic din casă nu le aparţinea - o primiseră gata mobilată. Cu o săptămână înainte, proprietarul trecuse pe-acolo şi aprobase inventarul. Mai rămânea doar maşina lor, un Morris pe care Masters îl achiziţionase la mâna a doua şi un radio-gramofon pe care-l cumpărase în disperare de cauză, încercând să-şi distreze soţia înainte ca ea să se apuce de golf. Philip Masters s-a uitat la ea pentru ultima oară - n-avea s-o mai vadă niciodată - şi a spus: „Bine, îţi las maşina şi radio-gramofonul. Asta e tot. Trebuie să împachetez. Adio." Şi a ieşit şi s-a dus în camera lui.

Guvernatorul se uită la Bond.

— Cel puţin un ultim mic gest amabil, nu? (Zâmbi mohorât.) După ce el a plecat şi ea a rămas singură, Rhoda Masters a luat maşina, inelul de logodnă, cele câteva bijuterii fără valoare şi etola din blană de vulpe, s-a dus în Hamilton şi a făcut turul caselor de amanet. în cele din urmă a adunat patruzeci de lire de pe bijuterii şi şapte lire pentru etolă. După aceea s-a dus la reprezentanţa auto a cărei nume era scris pe bordul maşinii şi a cerut să discute cu managerul. Când l-a întrebat cât i-ar putea da pentru maşină, omul a crezut că-şi bate joc de el. „Dar, doamnă, domnul Masters a

cumpărat maşina în rate şi a rămas foarte tare în urmă cu plăţile! Sigur v-a spus că a trebuit să-i trimitem o scrisoare prin avocatul nostru, chiar săptămâna trecută! Am aflat că pleacă. El ne-a răspuns în scris că veţi veni să faceţi aranjamentele necesare. Să văd..." A luat un dosar şi l-a răsfoit. „Da, pentru maşină se datorează exact două sute de lire." Bineînţeles, Rhoda Masters a izbucnit în plâns şi în final managerul a acceptat să ia înapoi maşina, cu toate că acum nu mai valora două sute de lire, însă a insistat ca ea să i-o lase pe loc, cu benzina din rezervor cu tot. Rhoda Masters n-a putut decât să accepte şi să fie recunoscătoare că nu va fi dată în judecată; a ieşit din magazin, pe strada încinsă şi ştia deja ce va afla când ajungea la magazinul de aparatură radio. Şi a avut dreptate. Aceeaşi poveste, numai că de astă dată a trebuit să plătească zece lire ca să-l convingă pe om să ia înapoi radio-gramofonul. Cineva a dus-o cu maşina până destul de aproape de bungalou; ajunsă acolo, s-a aruncat pe pat şi a plâns tot restul zilei. Era deja o femeie înfrântă, iar acum, Philip Masters o lovise când se afla la pământ.

Guvernatorul tăcu câteva clipe, după care reluă;

— Extraordinară situaţie, zău aşa! Un om ca Masters - bun, sensibil, care în mod normal n-ar face rău nici măcar unei muşte - a făptuit una din cele mai pline de cruzime acţiuni din câte-mi amintesc din toată experienţa mea. Intrase în funcţiune legea mea... (Guvernatorul zâmbi subţire.) Oricare ar fi fost păcatele ei, dacă i-ar fi oferit acel „Dram de alinare", el nu s-ar fi putut purta niciodată astfel cu ea. In condiţiile date însă, trezise în el o cruzime bestială - o cruzime care poate că zace ascunsă în noi toţi şi pe care doar o ameninţare la adresa existenţei noastre o poate aduce la suprafaţă. Masters voia s-o facă pe fată să simtă nu atâta suferinţă cât simţise el, fiindcă asta era imposibil, ci cât de multă era capabil să provoace. Iar gestul acela fals cu automobilul şi radio-gramofonul a fost un exemplu diabolic de sclipitor de acţiune întârziată, care să-i aducă aminte, chiar după plecarea lui, cât de mult o ura, cât de mult voia în continuare s-o facă să sufere.

— Trebuie că a fost o experienţă zdrobitoare! zise Bond. Extraordinar, cât de mult rău îşi pot face oamenii unii altora! începe să-mi fie milă de fată. Ce s-a întâmplat cu ea în cele din urmă - şi, dacă tot veni vorba, cu el?

Guvernatorul se ridică în picioare şi se uită la ceas.

— Cerule mare, e aproape miezul nopţii! Şi am ţinut personalul treaz până acum - la fel şi pe dumneata, adăugă el zâmbind.

Se duse la cămin şi sună din clopoţel. Apăru un majordom negru; guvernatorul se scuză pentru că l-a ţinut treaz şi-i spuse să încuie şi să stingă luminile. Bond se ridicase în picioare. Guvernatorul se întoarse spre el.

— Hai să mergem, şi-ţi voi spune restul. Te însoţesc prin grădină, ca să mă conving că paznicul îţi deschide să ieşi.

În pas agale, traversară încăperea lungă şi coborâră treptele late ce duceau în grădină. Era o noapte frumoasă, cu o lună plină ce gonea deasupra lor, în înaltul cerului, printre norii vaporoşi. Guvernatorul spuse:

— Masters a rămas în Serviciul Colonial, dar cumva n-a mai reuşit să se ridice la înălţimea începutului frumos pe care-l avusese. După povestea din Bermude părea că a pierdut definitiv ceva. Experienţa omorâse o parte din el. Era un om mutilat. în principal din vina ei, desigur, dar presupun că

ceea ce i-a făcut fostei sale neveste a rămas viu în el şi poate că-l bântuia. Era bun în meserie, însă cumva îşi pierduse latura umană şi treptat s-a pustiit. Desigur, nu s-a recăsătorit niciodată; în cele din urmă a fost retrogradat la un post de funcţionar mărunt şi când nici asta n-a mers, s-a pensionat şi a plecat să trăiască în Nigeria - s-a întors la singurii oameni din lume care-i arătaseră cât de puţină bunătate, s-a întors în locul de unde a început totul. Cam tragic, la drept vorbind, dacă-mi amintesc ce fel de om era când eram tineri.

— Şi fata?

— O, ea a avut parte de o perioadă grea. Am făcut chetă pentru ea şi a lucrat sporadic şi superficial, primind slujbe mai mult sau mai puţin din milă. A încercat să se angajeze din nou ca însoţitoare de bord, dar felul în care-şi reziliase contractul cu Imperial Airways a scos-o din cursă. Pe vremea aceea nu existau atât de multe companii aeriene şi se găseau din belşug candidatele pentru puţinele posturi de însoţitoare de bord existente. Soţii Burford au fost transferaţi în Jamaica în acelaşi an, iar asta a lăsat-o fără principalul sprijin - cum spuneam, lady Burford avusese mereu o slăbiciune pentru ea. Rhoda Masters era la un pas de sărăcia lucie. Cum încă arăta bine, o vreme au întreţinut-o diferiţi bărbaţi, dar într-o aşezare mică precum Bermudele nu poţi face turul prea mult timp. Era la un pas de a deveni prostituată şi de a avea necazuri cu poliţia, când Providenţa a intervenit din nou şi a decis că Rhoda Masters a fost pedepsită suficient. A primit o scrisoare de la lady Burford, însoţită de costul călătoriei până în Jamaica, în care-i spunea că i-a găsit un post de recepţioneră la hotelul Blue Hills, unul dintre cele mai bune din Kindston. Aşa că a plecat şi presupun - la vremea aceea fusesem deja transferat în Rodezia - că Bermudele au fost extrem de uşurate că n-o vor mai vedea.

Guvernatorul şi Bond ajunseseră la poarta lată de la intrarea reşedinţei guvernatorului. Dincolo de ei sclipea în lumina lunii peisajul în alb, negru şi roz al străduţelor înghesuite, cu case frumoase acoperite cu şindrilă, cu frontoane şi balcoane ca de turtă dulce, ce alcătuiesc oraşul Nassau. Cu un zăngănit sonor, sentinela luă poziţie de drepţi şi prezentă arma. Guvernatorul ridică mâna.

— În regulă, pe loc repaus!

Sentinela mecanică zăngăni iarăşi, animată pentru scurt timp, după care se lăsă tăcerea. Guvernatorul spuse:

— Şi aşa se încheie povestea, cu excepţia unei ultime întorsături a sorţii. într-o bună zi, un milionar canadian s-a cazat la hotelul Blue Hills şi a rămas acolo toată iarna. La plecare a luat-o pe Rhoda Masters cu el în Canada şi s-a însurat cu ea. Şi de atunci, ea trăieşte în puf.

— Cerule mare! Asta da noroc! Nu l-a prea meritat.

— Presupun că nu, dar cine poate spune? Viaţa e înşelătoare. Poate că Soarta a decis că a plătit destul pentru tot răul pe care i l-a făcut lui Masters. Poate că mama şi tatăl lui Masters au fost adevăraţii vinovaţi: l-au transformat într-un om predispus la accidente. El s-a implicat în catastrofa afectivă care-l păştea în mod inevitabil şi pentru care îl condiţionaseră părinţii. Soarta a ales-o pe Rhoda ca instrument al ei, şi acum tot soarta a recompensat-o pentru serviciile aduse. Lucrurile de felul ăsta sunt greu de judecat. In orice caz, l-a făcut foarte fericit pe canadianul ei. Astă-seară mi-

au părut amândoi fericiți

Bond izbucni în râs. Dintr-o dată, dramele violente din propria sa viață păreau de-a dreptul goale, lipsite de substanță. Povestea cu rebelii lui Castro şi iahturile incendiate era material bun pentru o bandă desenată de aventuri dintr-un ziar ieftin. Stătuse lângă o femeie plictisitoare la un dineu plictisitor şi o remarcă întâmplătoare îi deschisese în față cartea violenței autentice - a acelei *Comedie Humaine* în care pasiunile omeneşti sunt intense şi reale, în care Soarta joacă un joc mai autentic decât orice conspirație a Serviciilor Secrete concepută de guverne. Se întoarse cu fața spre guvernator şi-i întinse mâna.

— Vă mulțumesc pentru poveste! Şi vă datorez scuze. Am considerat-o pe doamna Harvey Miller foarte plictisitoare. Datorită dumneavoastră n-o voi uita niciodată. Trebuie să acord mai multă atenție oamenilor! Mi-ați dat o lecție.

Dădură noroc; guvernatorul zâmbi.

— Mă bucur că povestea ți-a stârnit interesul. Mă temeam să nu te plictisească Duci o viață foarte palpitantă! Ca să fiu sincer, nu mă tăia capul ce am putea discuta după cină. Viața în Serviciul Colonial e foarte banală.

Îşi urară noapte bună şi Bond plecă pe strada tăcută ce ducea spre port şi spre Hotelul colonial britanic. Reflectă la întrevederea pe care urma s-o aibă a doua zi dimineața cu paza de coastă şi cu agenții FBI, în Miami, şi perspectiva aceasta, care înainte îl interesase, ba chiar îl incitase, îi părea acum de-a dreptul plicticoasă şi inutilă

Partea a patra

Risico

— În această afacere există mult *risico*[15].

Cuvintele fură rostite cu glas scăzut pe sub mustața groasă, şatenă. Ochii negri şi duri analizau încet chipul lui Bond şi mâinile acestuia, care rupeau cu grijă, în bucăți mici, unui plic de chibrituri pe care scria Albergo Colombo d'Oro.

James Bond simți că e cercetat. Examinarea furişă începuse de când făcuse cunoştință cu omul, cu două ore mai devreme, în barul Excelsior. I se spusese să se uite după un bărbat cu mustață groasă, care va sta singur la masă, bând un cocteil Alexandra. Semnalul secret de recunoaştere îl amuzase: băutura cremoasă, feminină era mult mai iscusită decât ziarul împăturit, floarea la butonieră sau mănuşile galbene care alcătuiau venerabilele semnale învechite folosite de agenți. Avea totodată şi marele merit de a putea funcționa şi singur, fără posesorul lui. Iar Kristatos îl pusese de la bun început la o mică încercare. Când Bond intrase în bar şi se uitase înjur, înăuntru se aflau vreo douăzeci de oameni, toți fără mustață. Dar la o masă din colț, în celălalt capăt al încăperii înalte şi discrete, flancat de o farfurioară cu măsline şi una cu alune acaju, se afla paharul cu picior înalt conținând cocteilul de votcă cu frişcă. Bond se duse direct la masa aceea, îşi trase un scaun şi se aşeză. Chelnerul sosi imediat.

— Bună seara, domniile. Signor Kristatos vorbeşte la telefon. Bond încuviință.

— Un Negroni. Cu gin Gordon, te rog. Chelnerul se duse la bar.

— Un Negroni. Cu Gordon.

Mâinile mari şi păroase ridicară scaunul cel mic de parcă ar fi cântărit cât o cutie de chibrituri şi-l strecurară sub şoldurile grase.

— Îmi pare foarte rău, dar a trebuit să schimb o vorbă cu Alfredo.

Nu-şi strânseră mâna. Pesemne că erau cunoştințe vechi. în acelaşi domeniu de activitate. Ceva gen import-export. Cel tânăr părea american. Nu, nu cu hainele acelea! Englez.

Bond lovi înapoi mingea servită cu putere.

— Ce mai face băiețelul?

Ochii negri ai lui signor Kristatos se îngustară. Da, i se spusese că omul e profesionist. Ridică mâinile în lateral.

— Cam tot aşa La ce te poți aştepta?

— Poliomielita e cumplită.

Cocteilul Negroni sosi şi cei doi se aşezară comod pe scaune, sprijiniți de spetează, fiecare mulțumit că are de-a face cu un om de acelaşi calibru - lucru rar în meseria lor. De atâtea ori se întâmpla, înainte chiar de a porni într-o misiune în tandem ca aceea să-şi piardă încrederea în rezultat! Exista de atâtea ori, cel puțin în imaginația lui Bond, un miros slab de ars laun

[15] Risc. (it.).

astfel de rendez-vous! Cunoştea acel miros: semnul că acoperirea lui a început deja să fumege pe la poale. La momentul oportun, țesătura fumegândă va lua foc, iar el se va frige. Atunci partida va fi ca şi încheiată, iar el va trebui să hotărască dacă iese din misiune ori aşteaptă să tragă cineva în el. La întâlnirea aceea însă nu existase nicio bâjbâială.

În aceeaşi seară, mai târziu, la micul restaurant din apropiere de Piazza di Spagna numit Colomba d'Oro, Bond constată amuzat că e tot în perioada de probă. Kristatos continua să-l observe şi să-l cântărească, întrebându-se dacă poate avea încredere în el. Remarca despre riscurile din afacere era cea mai apropiată de o recunoaştere din partea lui Kristatos că ar avea o afacere comună. Bond se simți încurajat. Inițial nu crezuse cu adevărat în Kristatos, însă toate aceste precauții puteau să însemne un singur

lucru: că intuiția lui M. dădea roade, că Kristatos ştia ceva foarte important. Bond lăsă în scrumieră ultima fărâmă de chibrit şi spuse blajin:

— Am fost învățat cândva că orice afacere care aduce profit mai mare de zece la sută sau se desfăşoară după ora nouă seara e o afacere periculoasă. Afacerea care ne aduce laolaltă oferă un profit de până la sută la sută şi se desfăşoară aproape exclusiv seara. Aşadar, e evident o afacere riscantă, din ambele motive. (Coborî vocea.) Există fonduri disponibile. Dolari, franci elvețieni, bolivari venezueleni - orice e convenabil.

— Asta mă bucură! Am deja prea multe lire. (Signor Kristatos luă în mână meniul.) Dar haide să ne hrănim cu ceva. în afacceri importante, omul nu trebuie să ia decizii pe stomacul gol.

Cu o săptămână înainte, M. îl chemase pe Bond în biroul său; era prost dispus.

— Lucrezi la ceva, zero-zero şapte?

— Doar la nişte hârtii, domnule.

— Cum adică, doar la nişte hârtii? replică M. făcând semn cu pipa spre tava lui cu documente primite, plină-vârf. Cine n-are hârtii?!

— Voiam să spun că n-am nimic activ, domnule.

— Păi aşa spune!

M. luă un teanc de dosare roşu-închis, legate laolaltă cu bandă adezivă, şi-i împinse atât de brutal pe suprafața mesei de lucru încât Bond fu nevoit să-i prindă.

— Poftim, alte hârtii! în cea mai mare parte de la Scotland Yard - brigada lor de narcotice. Mai e o grămadă de la Ministerul de Interne şi de la Ministerul Sănătății, plus nişte drăguțe de rapoarte groase de la Controlul Internațional al Opiului din Geneva. Ia-le şi citeşte-le! Vei avea nevoie de ziua de azi şi mare parte din seara asta. Mâine iei avionul spre Roma şi porneşti pe urma barosanilor. E clar?

Bond spuse că da. Acum îşi explica şi enervarea lui M.: nimic nu-i înfuria mai mult decât să trebuiască să-şi ia oamenii de la însărcinarea lor principală. Respectiva însărcinare era spionajul şi, la nevoie, sabotajul şi subversiunile. Orice altceva însemna o folosire incorectă a Serviciului Secret şi a fondurilor acestuia, care, Dumnezeu ştia bine. erau şi-aşa reduse.

— Întrebări? zise M. cu bărbia ridicată ca prova unei corăbii.

Bărbia aceea părea să-i spună lui Bond să ia dosarele, să iasă naibii din birou şi să-l lase pe M. să treacă la ceva important. Bond însă ştia că o parte din toate acestea - deşi mică - era prefăcătorie. M. avea anumite idei fixe,

celebre în Serviciu, şi ştia bine care sunt, dar asta nu însemna că le lasă să înceteze să-i roiască în minte. Existau idei fixe de maximă importanță, precum matca în roiul de albine - de exemplu, folosirea incorectă a Serviciului şi căutarea informațiilor adevărate, nu a celor care ți-ai dori să fie adevărate - şi existau altele de importanță mai mică, precum albinele lucrătoare. între ele se includeau idiosincrasii cum ar fi refuzul de a angaja bărboşi sau indivizi complet bilingvi, respingerea imediată a oamenilor care încercau să facă presiuni asupra sa prin relațiile lor de familie cu membri ai Cabinetului, neîncrederea în bărbații şi femeile care se îmbrăcau „prea elegant" şi în cei care-i spuneau „domnule" în afara serviciului şi o încredere exagerată în scoțieni. însă M. era conştient în mod ironic de obsesiile sale, aşa cum, după părerea lui Bond, erau şi Churchill sau Montgomery de ale lor. Nu-l deranja niciodată să i se arate că merge la cacealma cu ele - căci în parte asta şi făcea. în plus, nici în vis nu s-ar fi gândit să-l trimită pe Bond într-o misiune fără instruirea corespunzătoare. Bond ştia toate acestea, aşa că zise blajin:

— Două lucruri, domnule. De ce acceptăm treaba asta şi ce date are Departamentul I, dacă are, despre oamenii implicați?

M. îi aruncă o privire dură acră şi-şi roti scaunul pieziş, ca să poată privi norii înalți de octombrie gonind grăbiți dincolo de fereastra lată. îşi luă pipa, suflă în ea cu putere, după care, de parcă această acțiune l-ar fi ajutat să scape de surplusul de tensiune, o aşeză la loc pe masa de lucru, cu blândețe, şi spuse pe un ton răbdător şi rezonabil:

— După cum îți închipui, zero-zero şapte, nu doresc ca Serviciul să se implice în această afacere cu droguri. Tot anul ăsta, nu demult, a trebuit să te scot de la îndatoririle tale timp de două săptămâni ca să mergi în Mexic şi să scapi de cultivatorul acela mexican. A fost cât pe ce să fii omorât. Te-am trimis fiindcă Divizia Specială mi-a cerut acest serviciu. Când te-a cerut acum din nou, ca să abordezi banda asta de italieni, am refuzat. Ronnie Vallance s-a dus pe la spatele meu la Ministerul de Interne şi la Ministerul Sănătății. Miniştrii respectivi au făcut presiuni asupra mea. Am spus că e nevoie de tine aici şi că n-am pe nimeni altcineva de oferit. Atunci, cei doi miniştri s-au dus la prim-ministru.

După o scurtă tăcere, M. continuă:

— Şi asta a fost tot. Trebuie să recunosc că prim-ministrul a fost foarte convingător. A adoptat poziția cum că, în cantitățile în care intră mai nou în țară, heroina e un instrument de război psihologic, că secătuieşte puterea țării. A spus că n-ar fi surprins dacă ar fi vorba de mai mult decât o bandă de italieni porniți să facă bani cu nemiluita, că în spatele ei se află subversiunea şi nu banii. (M. zâmbi acru.) Bănuiesc că Ronnie Vallance a născocit argumentul ăsta Pe cât se pare, oamenii lui de la narcotice se chinuie ca nişte draci cu traficul - încearcă să-l împiedice să pună stăpânire pe adolescenți, cum s-a întâmplat în America. Se pare că discotecile şi sălile de jocuri mecanice sunt pline de distribuitori. Brigada Fantomă a lui Vallance a reuşit să pătrundă pe urma drogurilor, până la unul dintre intermediari, şi nu există nicio îndoială că toată cantitatea vine din Italia, ascunsă în maşinile turiştilor italieni. Vallance a făcut tot ce a putut prin intermediul poliției italiene şi a Interpolului, însă n-a ajuns nicăieri. Oamenii lui ajung până la un anumit punct al distribuției, arestează câțiva indivizi

mărunți şi apoi, când par să se apropie de centru, se izbesc de un zid. Cei din cercul interior al distribuției sunt prea speriați sau prea bine plătiți.

Bond îl întrerupse.

— Poate că undeva e implicată protecția, domnule. Afacerea aceea, Montesi, n-a arătat prea bine.

M. ridică din umeri nerăbdător.

— Se poate, se poate. Şi va trebui să te fereşti şi de asta, dar eu unul am impresia că în cazul Montesi s-a făcut o curățenie de proporții. Oricum, când prim-ministrul mi-a dat ordinul de a mă ocupa de misiune, mi-a dat prin minte să vorbesc nițel cu Washingtonul. Cei de la CIA au fost foarte săritori. Ştii că Biroul de Narcotice are o echipă în Italia - încă din vremea războiului. Biroul n-are nimic de-a face cu CIA, fiind condus - să nu-ți vină să crezi! - de Departamentul Trezoreriei american. Trezoreria americană controlează un aşa-zis Serviciu Secret care urmăreşte contrabanda cu droguri şi contrafacerea acestora. Un aranjament cam țicnit - mă întreb deseori ce părere au despre el cei de la FBI. In orice caz...

M. îşi roti încet scaunul cu spatele spre fereastră; îşi duse mâinile la ceafă, cu degetele împletite şi se lăsă pe spetează, uitându-se la Bond.

— Ideea e că Biroul Roma al CIA colaborează îndeaproape cu această mică echipă de la narcotice. E silit s-o facă, pentru a preîntâmpina călcările reciproce pe bătături în misiuni şi aşa mai departe. Iar CIA-ul - de fapt, însuşi Alan Dulles - mi-a dat numele celui mai bun agent de narcotice folosit de Birou. Pe cât se pare, e agent dublu. Face puțină contrabandă, ca acoperire. Un tip pe nume Kristatos. Dulles spunea că, fireşte, nu-şi poate implica oamenii în niciun fel şi că e destul de sigur că Departamentul Trezoreriei nu s-ar bucura dacă biroul său din Roma ar colabora prea strâns cu noi. A spus însă că, dacă vreau, îi va trimite vorbă acestui Kristatos cum că unul dintre ăă... cei mai buni oameni ai noştri ar vrea să ia legătura cu el, în ideea de a face afaceri. I-am răspuns că aş aprecia asta foarte mult şi ieri am primit de veste că întâlnirea e fixată pentru poimâine. Vei găsi toate detaliile acolo, zise M. făcând semn spre dosarele din fața lui Bond.

În cameră se lăsă câteva clipe tăcerea. Bond se gândea că toată povestea părea neplăcută, periculoasă şi categoric murdară. Cu acest ultim atribut în minte, se ridică în picioare şi luă dosarele.

— În regulă, domnule. Se pare că e vorba de bani. Cât vom plăti pentru ca traficul să înceteze?

M. îşi lăsă scaunul să se încline în față, puse mâinile pe masa de lucru, una lângă alta şi zise pe ton aspru:

— O sută de mii de lire sterline. în moneda oricărei țări. Asta e cifra prim-ministrului. Eu însă nu vreau să pățeşti ceva - în niciun caz scoțând din foc castanele altora. Aşa că mai poți adăuga încă maximum o sută de mii, dacă apar probleme urâte. Rețelele drogurilor sunt cele mai mari şi mai greu de penetrat din tot peisajul criminalității.

M. întinse mâna spre tava cu documente primite, luă un dosar cu telegrame şi spuse fără să ridice privirea:

— Ai grijă de tine.

Signor Kristatos luă meniul şi spuse:

— Domnule Bond, eu nu mă învârt cu coada. Cât?

— Cincizeci de mii de lire sterline pentru rezultate sută la sută

Kristatos replică pe ton indiferent:

— Da, sunt nişte fonduri importante. Voi lua pepene galben cu şuncă prosciutto şi o înghețată cu ciocolată. Seara nu mănânc măreț. Localul ăsta are propriul vin de Chianti, îl recomand.

Chelnerul sosi şi urmă o sporovăială vioaie în italiană. Bond comandă Tagliatelli Verdi[16] cu sos genovez, despre care Kristatos spuse că avea următoarele ingrediente îndoielnice: busuioc, usturoi şi conuri de brad. După plecarea chelnerului,

Kristatos se apucă să mestece în tăcere o scobitoare de lemn. Fața i se întunecă şi i se posomori treptat, de parcă asupra minții sale s-ar fi abătut vremea proastă. Ochii negri şi duri, care cercetau fără odihnă tot ce exista în restaurant, mai puțin pe Bond, scânteiau. Bond presupuse că Kristatos se întreabă dacă să trădeze sau nu pe cineva, aşa că zise încurajator:

— In anumite circumstanțe, suma poate fi mai mare.

Kristatos părea să se fi decis. Rosti doar:

— Aşa?

Îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Scuză-mă, trebuie să vizitez toaleta.

Cu o răsucire pe călcâie, porni iute spre capătul restaurantului. Bond simți dintr-o dată că-i e foame şi sete. îşi turnă un pahar mare cu vin de Chianti şi dădu pe gât jumătate, după care rupse o chiflă şi începu să mănânce, ungând din belşug fiecare îmbucătură cu unt gros, galben. Se întrebă de ce chiflele şi untul au gust delicios doar în Franța şi Italia. Nu-l preocupa nimic altceva, acum totul era o chestiune de aşteptare. Avea încredere în Kristatos, bărbatul cel voinic în care se încredeau americanii. Probabil că dădea un telefon care se va dovedi decisiv. Bine dispus, Bond privi pe fereastră trecătorii. Un bărbat ce vindea unul dintre ziarele partidului comunist trecu cu bicicleta. De coşul din fața ghidonului era prins un steguleț pe care scria, roşu pe alb: PROGRESSO? Si! AWENTURI? NO! Bond zâmbi: până acum, aşa stăteau lucrurile în ce-l privea şi-şi dorea să rămână la fel până la sfârşitul misiunii.

De cealaltă parte a încăperii pătrate şi simple, la masa din colț de lângă casa de marcat, fata cea dolofană şi bălaie, cu gură spectaculoasă îi spuse bărbatului jovial, cu poftă de viață, a cărui gură era legată de farfurie printr-o frânghie groasă de spaghete:

— Are un zâmbet cam crud, dar e foarte chipeş. De obicei spionii nu sunt atât de arătoşi. Eşti sigur că ai dreptate, *mein Tăubchen*[17]*?*

Bărbatul tăie frânghia de spaghete cu dinții, se şterse la gură cu un şervet deja pătat vârtos cu sos de roşii, râgâi sonor şi spuse:

— Santos nu se înşeală niciodată cu lucrurile de felul ăsta. Miroase spionii imediat; de aceea l-am ales pe el ca să-l urmărească permanent pe ticălosul ăla de Kristatos. Şi în afară de un spion, cine s-ar gândi să petreacă o seară cu porcul ăla? Dar ne vom convinge.

Bărbatul scoase din buzunar o pocnitoare ieftină din tablă, de genul celor oferite împreună cu coifuri de hârtie şi fluiere în serile de carnaval, şi pocni cu ea o dată, ascuțit. In celălalt capăt al încăperii, *maître d'hoteP* lăsă

[16] Paste plate şi înguste, cu verdeață.

[17] Porumbelul meu. (germ.).

baltă ceea ce făcea şi veni repede.

— *Si, padroneP*

Omul îi făcu semn să vină; *maître d'hotel* se apropie şi primi instrucțiunile date în şoaptă încuviință scurt, se duse la o uşă din apropierea bucătăriei, pe care scria UFFICIO[18], intră şi închise uşa după el. Urmă punerea în aplicare, etapă cu etapă printr-o serie de manevre neînsemnate, a unui exercițiu perfecționat îndelung. Bărbatul de lângă casa de marcat continuă să mestece spaghete şi să observe critic fiecare stadiu al operațiunii, de parcă ar fi fost o partidă de şah.

Maître d'hotel ieşi pe uşa pe care scria UFFICIO, traversă grăbit restaurantul şi-i spuse tare adjunctului său:

— O masă suplimentară pentru patru persoane. Imediat!

Adjunctul îi aruncă o privire directă şi încuviință. II urmă pe *maître d'hotel* spre un spațiu aflat alături de masa lui Bond, pocni din degete ca să cheme ajutoare, împrumută un scaun de la o masă, alt scaun de la alta şi, cu o plecăciune şi o scuză, scaunul liber de la masa lui Bond. Al patrulea scaun era adus de către *maître d'hotel,* din direcția uşii pe care scria UFFICIO. Acesta aşează scaunul la locul lui între celelalte, iar în mijloc fu plasată o masă pe care fură aşezate cu îndemânare expertă sticlăria şi tacâmurile. Insă *maître d'hotel* se încruntă.

— Ai pus masa pentru patru persoane! Eu am spus trei - pentru trei persoane.

Cu un aer degajat, luă scaunul pe care-l adusese chiar el şi-l mută la masa lui Bond, după care flutură mâna cu un gest care dădea liber ajutoarelor sale şi toți se împrăştiară, fiecare la treburile lui.

Mica suită de manevre de restaurant iuți şi nevinovate durase cam un minut. în local intră un trio inofensiv de italieni; *maître d'hotel* îi întâmpină personal şi-i conduse cu plecăciuni la masa proaspăt pusă, şi astfel stratagema fu încheiată.

Bond abia dacă o băgase de seamă. Kristatos se întoarse de unde fusese, li se aduse mâncarea şi-şi îndreptară atenția spre farfurii. în timp ce mâncau discutară nimicuri - şansele la alegerile din Italia, ultimul model de maşină Alfa Romeo, pantofii italieni comparativ cu cei englezeşti. Kristatos era un bun vorbitor; părea să ştie povestea ascunsă a tuturor lucrurilor. Oferea informații cu atâta detaşare, încât nu păreau câtuşi de puțin false sau menite să inducă în eroare. Vorbea engleza sa proprie, ici şi colo cu câte o expresie împrumutată din alte limbi, rezultând astfel o combinație vioaie. Bond se simțea interesat şi amuzat: Kristatos era un cunoscător dur - un om util. Nu-l surprindea deloc că oamenii CIA îl considerau valoros.

Li se aduse cafeaua; Kristatos aprinse o țigară de foi subțire, neagră, şi începu să vorbească cu ea în gură, țigara săltând în sus şi-n jos între buzele sale subțiri şi drepte. îşi aşează amândouă mâinile pe masă şi, privind peticul de față de masă dintre ele, rosti cu glas scăzut:

— Afaccerea asta. Intru în joc cu dumneata. Până acum am jucat numai cu americanii. Lor nu le-am spus ce-ți voi spune dumitale. Nu mi s-a cerut. Această *machina*[19] nu funcționează cu America. Sunt lucruri reglementate

[18] Oficiu, birou. (it.).

[19] Maşinărie. (it.).

strict. Această *machina* funcționează numai cu Anglia. Da? *Capitol*

— Înțeleg. Fiecare are propriul teritoriu. Aşa se procedează de obicei cu lucrurile de felul acesta.

— Exact. Acum, înainte să-ți dau informațiile, stabilim condiții, ca buni negustori. Da?

— Desigur.

Signor Kristatos examină fața de masă cu şi mai mare atenție.

— Doresc zece mii de dolari americani, în hârtii de mărimi mici, până mâine la prânz. După ce distrugi *machina* doresc încă douăzeci de mii. (Kristatos ridică scurt privirea şi cercetă fața lui Bond.) Eu nu sunt lacom. Eu nu îți iau toate fondurile, aşa-i?

— Prețul este satisfăcător.

— *Bueno.* A doua condiție. Nu spui de unde capeți informațiile astea. Chiar dacă eşti bătut.

— Mi se pare corect.

— A treia condiție. Capul acestei *machina* e un om rău.

Signor Kristatos se opri şi ridică privirea. In ochii negri se zărea o lucire roşiatică. Buzele uscate, încordate se desprinseră de pe țigara de foi pentru a face loc cuvintelor.

— El trebuie *destrutto* - omorât!

Bond se lăsă pe speteaza scaunului şi-i privi întrebător pe bărbatul din fața lui, care se aplecă uşor spre masă, aşteptând. Aşadar, apăruseră mecanisme în interiorul mecanismelor! Treaba asta era o vendetă de un fel sau altul. Kristatos voia să-şi facă rost de un pistolar - şi nici măcar nu-i plătea, ci dimpotrivă, pistolarul îl plătea pe el pentru privilegiul de a scăpa de un duşman. Nu era rău deloc! De bună seamă, aranjorul lucra acum

la un aranjament de proporții: folosea Serviciul Secret ca să-şi încheie socotelile personale. Bond întrebă încet:

— De ce?

— Cine nu pune întrebări nu capătă nicio minciună, zise signor Kristatos indiferent.

Bond îşi goli ceaşca de cafea. Asta era povestea obişnuită a marilor sindicate ale crimei: nu vedeai niciodată mai mult decât vârful aisbergului. Ce conta însă pentru el? Fusese trimis ca să îndeplinească o anumită misiune. Dacă beneficiau şi alții de pe urma reuşitei sale, nimănui nu-i va păsa nici cât negru sub unghie - şi în niciun caz lui M. Lui Bond i se ceruse să distrugă maşinăria. Dacă acel bărbat fără nume era maşinăria, distrugerea lui ar însemna să urmeze pur şi simplu ordinele.

— Asta nu-ți pot promite, zise Bond. Sunt sigur că înțelegi. Tot ce pot spune e că dacă omul acela încearcă să mă distrugă, îl voi distruge.

Signor Kristatos scoase din suport o scobitoare, o despuie de învelitoarea din hârtie şi se apucă să-şi curețe unghiile; după ce termină cu cele de la o mână, ridică privirea şi spuse:

— Eu nu risc des pe baza unor incertitudini. De data asta o voi face, pentru că dumneata mă plăteşti pe mine, nu eu pe dumneata. E în regulă? Acum îți voi da informațiile. Pe urmă vei fi singur - *solo.* Mâine seară plec cu avionul la Karachi. Am afacceri importante acolo. Pot doar să-ți dau informațiunile. După aceea, dumneata porneşti cu mingea pe teren şi...

(Aruncă pe masă scobitoarea murdară.) *Che sera, sera*[20].

— În regulă.

Signor Kristatos îşi apropie scaunul mai mult de Bond şi începu să-i vorbească pe ton scăzut, rapid. Dădu exemple de date şi nume pentru a-şi documenta narațiunea Nu ezită nici măcar o dată în privința vreunui fapt concret şi nu irosi timp cu amănunte irelevante.

Povestea era scurtă şi plină de miez. în țară existau două mii de gangsteri americani - americani de origine italiană care fuseseră condamnați în SUA şi expulzați. Aceşti oameni se aflau la mare strâmtoare. Erau trecuți pe cea mai neagră listă a tuturor forțelor de poliție şi, din cauza antecedentelor penale, propriii lor concetățeni se fereau să-i angajeze. O sută din cei mai duri dintre aceştia şi-au pus laolaltă finanțele şi din această elită, câteva mici grupuri s-au mutat în Beirut, Istambul, Tanger şi Macao - marele centre ale contrabandei din lume. Alții, mai numeroşi, îndeplineau rolul de curieri, iar capii au achiziționat, prin reprezentanți, o firmă farmaceutică mică şi respectabilă din Milano. în acest centru, grupurile exterioare introduceau opiul de contrabandă şi derivatele acestuia Foloseau ambarcațiuni mici pe Mediterană, câțiva însoțitori de zbor de la o companie aeriană italiană cu curse charter şi, ca sursă de aprovizionare săptămânală regulată, vagonul fără escală al trenului Orient Expres, în care membrii mituiți ai echipei de curățenie a trenului din Istambul plasaseră secțiuni întregi de tapițerie falsă. Firma din Milano - Farmacia Colomba SA - avea rolul de punct de colectare şi de centru convenabil pentru transformarea opiului brut în heroină. După aceea, curierii livrau mijlocitorilor din Anglia marfa, folosind autoturisme nevinovate de diferite mărci. Bond întrerupse povestirea.

— Agenții noştri vamali sunt buni la depistarea traficului de felul ăsta Nu există multe ascunzători într-o maşină pe care ei să nu le cunoască. Unde transportă indivizii aceştia marfa?

— Totdeauna în roata de rezervă. într-o singură roată de rezervă poți transporta heroină în valoare de douăzeci de mii de lire sterline.

— Nu sunt prinşi niciodată, aducând marfa în Milano sau ducând-o mai departe?

— Sigur că da! De multe ori. Dar sunt oameni bine instruiți şi sunt rezistenți. Nu vorbesc niciodată. Dacă sunt condamnați, primesc zece mii de dolari pentru fiecare an petrecut în închisoare. Dacă au familie, familia lor e îngrijită. Iar când totul merge bine câştigă bani frumoşi. E o întreprindere cooperativă. Fiecare îşi primeşte partea lui din *brutto.* Numai şeful primeşte o parte specială.

— In regulă. Ei bine, cine e omul ăsta?

Signor Kristatos ridică mâna la gură - încă mai avea țigara de foi între buze - şi vorbi încet pe după această pavăză

— Este un om căruia i se spune „Porumbelul", Enrico Colombo. Este patronul acestui restaurant. De asta te aduc aici, ca să poți să-l vezi. Este bărbatul gras care stă cu o femeie blondă. La masa de lângă *cassa.* Ea e din Viena, o cheamă Lisl Baum. O târfă de *luxus.*

— Nu mai spune! replică Bond meditativ.

---

[20] Ce va fi, va fi. (it.)

N-avea nevoie să se uite; o remarcase pe fată imediat ce se aşezase la masă. Probabil că toţi bărbaţii din restaurant o remarcaseră. Avea frumuseţea veselă, îndrăzneaţă şi deschisă pe care ar trebui s-o aibă teoretic vienezele în general, numai că puţine o au. Vivacitatea şi farmecul ei luminau colţul de încăpere în care se afla. Avea părul blond-cenuşiu, cu cea mai zăpăcită tunsoare băieţească posibilă, un nas impertinent, o gură lată, râzătoare şi o panglică neagră la gât. James Bond ştia că ochii ei poposiseră asupra lui când şi când pe parcursul serii. însoţitorul ei părea exact genul de bărbat bogat, vesel şi jovial pe care s-ar bucura să-l aibă de amant o vreme: îi va oferi distracţii pe cinste, va fi generos şi la sfârşit nici unul, nici celălalt nu vor avea regrete. în ansamblu, Bond îl aproba de individ. îi plăceau oamenii veseli şi expansivi, cu poftă de viaţă. Cum el personal nu putea s-o obţină pe fată, era măcar un lucru pozitiv că aceasta se afla pe mâini bune. Dar acum...? Bond aruncă o privire spre celălalt capăt al încăperii. Cei doi râdeau de ceva; bărbatul o bătu uşurel pe obraz, se ridică, se duse la uşa pe care scria UFFICIO, intră şi închise uşa. Aşadar, acesta era bărbatul cu marea filieră de contrabandă spre Anglia! Omul pe capul căruia M. pusese preţul de o sută de mii de lire, omul pe care Kristatos voia ca el să-i omoare... Ei bine, era cazul să se pună pe treabă. Bond se holbă grosolan la fată; când ea înălţă capul şi se uită la el, îi zâmbi. Ochii fetei trecură pe lângă el, dar pe buzele ei apăru un mic surâs, ca pentru sine, iar când scoase din tabacheră o ţigară, o aprinse şi suflă fumul drept spre tavan, Bond ştiu că gestul cu care-şi oferă gâtul şi profilul îi e dedicat.

Se apropia ora la care apăreau clienţii după spectacolele de cinema. *Maître d'hotel* supraveghea debarasarea meselor neocupate şi aranjarea veselei şi a tacâmurilor pe cele noi. Era obişnuita activitate febrilă, chelnerii plesnind cu şervetele fundul scaunelor ca să alunge firimiturile, înconjuraţi de clinchete de sticlărie şi tacâmuri. Bond observă în treacăt că scaunul liber de la masa lui fu luat la repezeală pentru a completa aranjamentul unei mese pentru şase persoane, în apropiere. începu să-i pună lui Kristatos întrebări concrete - despre obiceiurile personale ale lui Enrico Colombo, unde locuieşte, adresa firmei lui din Milano, ce alte interese de afaceri are. Nu băgă de seamă traseul parcă întâmplător al scaunului liber, de la masa la care tocmai fusese dus, la alta, apoi la alta şi, în final, dincolo de uşa pe care scria UFFICIO. Nu exista niciun motiv ca să-i observe.

Când scaunul fu adus în biroul lui, Enrico Colombo făcu semn cu mâna spre *maître d'hotel* că poate să plece, încuie uşa în urma acestuia, apoi se duse la scaun, îi scoase fundul tapiţat şi-i puse pe masa de lucru. Descheie fermoarul aflat pe o latură a pernei, scoase din ea un reportofon Grundig, îl opri, derulă caseta de la capăt şi porni aparatul pe „Redare", ajustând viteza şi volumul. Apoi se aşează la masa de lucru, aprinse o ţigară şi ascultă, făcând ocazional noi ajustări şi repetând câte un paragraf. La sfârşit, când vocea mititică a lui Bond rosti „Nu mai spune!" şi se lăsă o tăcere îndelungată, presărată cu zgomote de fundal din restaurant, Enrico Colombo opri aparatul şi rămase cu ochii aţintiţi la el. Stătu aşa un minut bun; pe faţa lui nu se citea decât o concentrare teribilă la propriile gânduri. Apoi îşi desprinse privirea de pe aparat, o pironi în gol şi rosti cu glas scăzut:

— Nemernicul!

Se ridică încet în picioare, se duse la uşă şi o descuie; se mai uită o dată în spate, la reportofon, repetă „Nemernicul", cu rnai multă tărie, şi ieşi, întorcându-se la masa lui. Ii spuse ceva fetei, rapid şi imperios. Ea încuviinţă şi se uită spre Bond: acesta şi Kristatos se ridicau de la masă. Fata îi zise lui Colombo pe un ton scăzut, mânios:

— Eşti un bărbat dezgustător! Toţi mi-au spus-o şi m-au avertizat să nu mă apropii de tine. Aveau dreptate! Doar pentru că-mi oferi cina în restaurantul tău prăpădit, crezi că ai dreptul să mă insulţi cu propunerile tale mizerabile!...

Fata ridicase tonul, îşi luase cu un gest smucit poşeta şi se sculase în picioare. Acum se afla chiar în calea lui Bond spre ieşire. Enrico Colombo se făcuse negru de furie; se ridică şi el în picioare.

— Blestemată de târfa austriacă!...

— Să nu îndrăzneşti să-mi insulţi ţara, broscoi italian ce eşti!

Fata luă de pe masă un pahar pe jumătate plin cu vin şi i-l aruncă în faţă cu precizie. Când bărbatul se apropie de ea, îi fu uşor să se dea înapoi câţiva paşi, ciocnindu-se de Bond, care stătea lângă Kristatos, aşteptând politicos să poată trece pe lângă cei doi.

Gâfâind, Enrico Colombo îşi ştergea vinul de pe faţă cu un şervet. îi spuse furios fetei:

— Să nu-ţi mai arăţi mutra niciodată în restaurantul meu!

Mimă că ar scuipa pe podea, între ei, se răsuci pe călcâie şi intră cu paşi mari pe uşa pe care scria UFFICIO. *Maître d'hotel* veni repede; toată lumea din restaurant se oprise din mâncat. Bond o prinse pe fată de cot.

— Pot să te ajut să găseşti un taxi?

Ea se smulse şi replică încă mânioasă.

— Toţi bărbaţii sunt porci!

Apoi, amintindu-şi bunele maniere, rosti ţeapăn:

— Eşti foarte amabil.

Cu asta, porni spre uşă cu o atitudine măreaţă, cu cei doi bărbaţi pe urme. în restaurant se auzea murmurul vorbelor şi reluarea zăngănitului tacâmurilor. Scena îi încântase pe toţi. *Maître d'hotel,* care ţinea deschisă uşa cu un aer solemn, i se adresă lui Bond:

— Îmi cer scuze, *monsieur.* Şi sunteţi foarte amabil să vă oferiţi ajutorul.

Un taxi aflat în trecere încetini; omul îl chemă lângă trotuar şi deschise portiera. Fata urcă; Bond o urmă cu fermitate, închise portiera şi-i zise lui Kristatos prin geam:

— Îţi dau telefon dimineaţă. în regulă?

Fără să-i aştepte răspunsul, se lăsă pe speteaza banchetei. Fata se retrăsese în cel mai îndepărtat colţ. Bond o întrebă:

— Ce adresă să-i dau?

— Hotel Ambassadori.

Câtva timp merseră în tăcere, apoi Bond o întrebă:

— Ai vrea să mergem mai întâi undeva, să bem un pahar?

— Nu, mulţumesc. (Fata şovăi.) Eşti foarte amabil, dar în seara asta sunt obosită.

— Poate în altă seară.

— Poate, numai că mâine plec la Veneţia.

— Voi fi şi eu acolo. Vrei să iei cina cu mine mâine seară?

Fata zâmbi.

— Credeam că englezii sunt timizi. Eşti englez, nu-i aşa? Cum te cheamă? Cu ce te ocupi?

— Da, sunt englez. Mă cheamă Bond, James Bond. Scriu cărți - romane de aventuri. Acum scriu unul despre contrabanda cu droguri. Acțiunea se petrece în Roma şi Veneția. Necazul e că nu ştiu destule despre acest comerț. Umblu de colo-colo şi culeg poveşti. Tu ştii vreuna?

— A, deci de aceea ai luat cina cu Kristatos ăla! îl cunosc din auzite. Are o reputație proastă. Nu, nu ştiu nicio poveste, ştiu doar ce ştie toată lumea.

— Dar asta-i exact ceea ce vreau! exclamă Bond cu entuziasm. Când am spus „poveşti" nu mă refeream la ficțiune, mă refeream de genul de bârfă bine informată care, probabil, e foarte aproape de adevăr. Pentru un scriitor, lucrurile de felul ăsta valorează diamante!

Ea râse.

— Vorbeşti serios? Diamante...?

— Eh, nu câştig chiar atât de mult ca scriitor, dar am vândut deja o opțiune pentru ecranizarea poveştii ăsteia şi dacă reuşesc s-o fac suficient de autentică, aş spune că mi se va cumpăra ecranizarea de-a dreptul.

întinse mâna şi o aşează peste a fetei, în poala ei; fata nu-şi retrase mâna.

— Da, diamante. O broşă cu diamant de la Van Cleef. Batem palma?

Acum fata îşi retrase mâna: soseau la Ambassadori. îşi luă poşeta de pe banchetă şi se întoarse cu fața spre el. Omul de serviciu deschise portiera; lumina becurilor stradale transformă ochii fetei în două stele. îi examină fața cu o anumită doză de seriozitate şi spuse:

— Toți bărbații sunt porci, dar unii sunt mai puțin porci decât alții. în regulă, accept să ne întâlnim. Dar nu la cină. Ceea ce-ți voi spune nu merge în locurile publice. Fac plajă în fiecare după-amiază, la Lido - dar nu pe plaja care e la modă, ci la Bagni Alberoni, unde obişnuia să se plimbe călare poetul englez Byron. E la capătul peninsulei. Ajungi acolo cu vaporaşul. Mă vei găsi acolo poimâine, la trei după-amiaza. Vei vedea o umbrelă de soare gal-ben-deschis. Sub ea voi fi eu. (Zâmbi.) Ciocăneşte în umbrelă şi întreabă de *Fraulein*[21] Lisl Baum.

Fata coborî din taxi, urmată de Bond; îi întinse mâna.

— Mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor. Noapte bună!

— Ora trei să fie, zise Bond. Voi fi acolo. Noapte bună.

Fata se răsuci pe călcâie şi urcă treptele curbate ale hotelului. Bond privi în urma ei îngândurat, după care se întoarse, urcă în taxi şi-i spuse şoferului să-i ducă la Nazionale. Sprijinit de spetează, privea curgerea reclamelor cu neon dincolo de fereastră. Lucrurile - inclusiv taxiul - mergeau aproape prea repede pentru confortul lui. Singurul asupra căruia avea cât de cât control era taxiul, aşa că se aplecă în față şi-i ceru şoferului să meargă mai încet.

Cel mai bun tren de la Roma la Veneția este expresul Laguna, care pleacă zilnic la amiază. După o dimineață petrecută în principal cu discuții dificile cu sediul din Londra, la telefonul cu codificator al Secției I, Bond prinse trenul la mustață. Expresul Laguna e un tren elegant, modernizat, care arată şi sună mai luxos decât este. Fotoliile sunt făcute pentru italieni

[21] Domnişoara. (germ.)

mărunți de statură, iar vagonul restaurant suferă de boala care-i afectează frații din toate marile trenuri ale întregii lumi - o antipatie sinceră față de călătorul modern şi mai ales față de străin. Locul lui Bond se afla în vagonul de aluminiu din spate, lângă interval şi deasupra roților. Dacă dincolo de fereastră ar fi zburat cele şapte raiuri, lui unul nu i-ar fi păsat. Privi strict în vagon, citi dintr-o carte ce se zguduia spasmodic, vărsă vin de Chianti pe fața de masă, îşi tot mută picioarele lungi, prinse de cârcei şi blestemă *Ferrovie Italiane dello Stato.*

Dar în final ajunseră la Mestre şi la porțiunea absolut dreaptă de cale ferată ce străbătea viaductul din secolul al XVIII-lea şi intra în Veneția. Urmă şocul inevitabil al frumuseții care nu trădează niciodată, înaintarea blândă, legănată, pe Grand Canal, în lumina roşu-sângerie a apusului, şi extrema plăcere - sau cel puțin aşa părea - a celor de la palatul Gritti când Bond ceru cea mai bună cameră cu pat dublu de la primul etaj.

în seara aceea, împrăştiind bancnote de o mie de lire ca pe frunze prin Vallombrosa, James Bond

[1] Calea ferată italiană de stat (it.).

urmări, în barul Harry's, la Florian şi, în cele din urmă, în admirabilul local Quadri, la etaj, să demonstreze oricui ar fi fost interesat că e omul sub chipul căruia voia să-i apară fetei - un scriitor prosper care trăieşte bine şi pe picior înalt. Apoi, în starea temporară de euforie pe care o trezeşte prima seară în Veneția, indiferent cât de elevate şi de serioase ar fi obiectivele vizitatorului, James Bond se întoarse pe jos la Gritti şi dormi opt ore, fără vise.

Mai şi octombrie sunt lunile cele mai frumoase în Veneția. Soarele e blajin, iar nopțile, răcoroase. Strălucirea peisajului e mai blândă cu ochii şi aerul are o prospețime care te ajută să parcurgi kilometrii lungi de piatră mozaic şi marmură insuportabili pentru picioare vara Şi sunt mai puțini oameni. Deşi Veneția e singurul oraş din lume care poate înghiți o sută de mii de turişti la fel de uşor cum înghite o mie - ascunzându-i pe străzile lăturalnice, folosindu-i pentru scenele de mulțime din piețe, înghesuindu-i pe vaporaşe -, tot e mai bine s-o împărți cu un număr minim de turişti aflați în circuit cu autocarul şi de țărani nemți din creierii munților.

Bond petrecu dimineața următoare plimbându-se pe străzile dosnice, în speranța că va putea să descopere dacă-l urmăreşte cineva. Vizită două biserici - nu ca să le admire interiorul, ci pentru a afla dacă intră cineva după el pe uşa principală înainte ca el să iasă pe cea laterală Nu-l urmărea nimeni. Se duse la Florian, unde bău un cocteil Americano şi ascultă doi francezi, snobi într-ale culturii, discutând dezechilibrul fațadei Pieței San Marco. Mânat de un impuls, cumpără o carte poştală ilustrată şi i-o trimise secretarei sale, care făcuse o dată o excursie în Italia, cu Grupul georgian, şi nu-l lăsa să uite asta nicio clipă îi scrise: „Veneția e minunată. Până acum am inspectat gara şi Bursa de valori. Foarte satisfăcătoare estetic. După-amiază sistemul municipal de alimentare al oraşului, iar apoi, un vechi film cu Brigitte Bardot la Cinema Scala Ştii melodia aceea frumoasă intitulată «O Sole Mio»? E f. romantică la fel ca tot restul aici. J. B."

Mulțumit de inspirația sa, luă prânzul devreme şi se întoarse la hotel, unde încuie uşa camerei, îşi scoase haina şi-şi examină pistolul Walther

PPK. Ridică piedica, exersă de două, trei ori scoaterea rapidă a armei, după care o băgă înapoi în toc. Era timpul să plece. Străbătu pasarela de îmbarcare şi urcă pe vaporaşul de douăsprezece şi jumătate către Alberoni, departe, peste apele de oglindă ale lagunelor. Se aşeză pe un scaun la prova şi se întrebă ce i se va întâmpla.

De la debarcaderul din Alberoni, pe partea dinspre Veneția a peninsulei Lido, e de mers cale de opt sute de metri pe un drum prăfuit până la Bagni Alberoni, plajă situată cu fața spre Adriatica. Acest vârf al celebrei peninsule e o lume ciudat de pustie. La un kilometru şi jumătate față de baza ei, cartierele de locuințe luxoase dispar treptat, lăsând locul câtorva vile din stuc pline de crăpături, presărate ici şi colo, şi a unor proiecte de locuințe sociale falimentare, iar la capătul peninsulei nu există nimic în afară de cătunul pescăresc Alberoni, un sanatoriu pentru studenți, o stație experimentală părăginită aparținând marinei militare italiene şi câteva amplasamente de tun masive, năpădite de buruieni, rămase din ultimul război. In „țara nimănui" din mijlocul acestei limbi subțiri de pământ se află terenul de golf Lido, ale cărui peluze maronii ondulate şerpuiesc printre ruinele fortificațiilor străvechi. Sunt puțini cei care vin la Veneția ca să joace golf, dar proiectul e menținut în viață pentru atracția snoabă pe care o prezintă în marile hoteluri din Lido. Terenul de golfe împrejmuit cu un gard de sârmă înalt, pe care sunt agățate la intervale regulate panouri de avertisment şi panouri cu interdicții, de parcă ar fi protejat ceva de mare valoare sau extrem de secret. în jurul acestei enclave împrejmuite cu sârmă, tufele sărăcăcioase şi dunele de nisip nici măcar n-au fost curățate de mine, aşa că printre şirurile de sârmă ghimpată ruginită se găsesc tăblițe pe care scrie MINAS. PERICOLO DI MORTE[22], sub un semn „hârca şi oasele" desenat aproximativ, întreaga zonă e stranie şi melancolică şi formează un contrast extraordinar cu lumea veselă, de carnaval a Veneției, la distanță de nici o oră, de cealaltă parte a lagunelor.

Până să termine de parcurs cei opt sute de metri de-a latul peninsulei, până la plajă, Bond începu să transpire uşor, aşa că rămase câteva clipe sub ultimul salcâm din şirul ce mărginea drumul prăfuit, ca să se răcorească şi să se orienteze. în fața lui se afla o arcadă şubredă din lemn, pe mijlocul căreia scria cu vopsea albastră decolorată BAGNI ALBERONI. Dincolo de ea se vedeau şirurile căsuțelor din lemn la fel de dărăpănate, apoi o sută de metri de plajă nisipoasă şi, dincolo de ea, suprafața albastră, calmă, sticloasă a mării. Pe plajă nu se vedea țipenie de om şi locul părea închis, dar când trecu pe sub arcadă auzi sunetul slab al unui radio ce transmitea muzică napolitană. Sunetul venea dintr-o colibă deteriorată ce etala reclame la Coca-Cola şi la diferite băuturi răcoritoare italiene. De pereții ei erau sprijinite şezlonguri; mai existau două hidrobiciclete şi un căluț-de-mare pneumatic, pe jumătate umflat, aparținând unui copil. întreaga aşezare părea atât de prăpădită încât nu şi-o putea imagina având activitate nici măcar în toiul verii. Păşi de pe pasarela îngustă pe nisipul moale, ars de soare, şi porni prin spatele colibelor, spre plajă. Se duse până la marginea mării. Spre stânga, plaja lată de nisip, pustie, se întindea uşor curbată spre Lido, până dispărea în aburul ridicat de căldura tomnatică. La dreapta, cei

[22] Mine. Pericol de moarte. (it.)

opt sute de metri de plajă se terminau cu un dig, în vârful peninsulei. Digul se întindea ca un deget în marea tăcută, netedă ca oglinda, iar pe marginea lui superioară se zăreau scripeții şubrezi ai pescarilor de caracatițe, în spatele plajei se aflau dune de nisip şi o parte a gardului din plasă de sârmă ce înconjura terenul de golf. La marginea dunelor, poate la vreo cinci sute de metri distanță, se vedea o pată de un galben intens. Bond porni spre ea, la marginea mării.

— Hm-hm!

Mâinile zburară spre sutienul costumului de baie sumar şi-i traseră în sus. Bond intră în câmpul vizual al fetei şi rămase locului, privind în jos. Umbra proiectată de umbrelă îi acoperea doar fața; restul - un corp cândva alb ca smântână, acum ars de soare, în costum de baie negru, pe un prosop de plajă în dungi albe şi negre - se oferea soarelui. Ea îl privi printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ai venit cu cinci minute mai devreme, şi ți-am spus să ciocăneşti!

Bond se aşeză aproape de ea, la umbra marii umbrele, scoase o batistă şi-şi şterse fața.

— Întâmplarea face să deții singurul palmier din tot deşertul ăsta A trebuit să ajung sub el cât de curând cu putință. Al naibii loc pentru o întâlnire!

Ea râse.

— Simt ca Greta Garbo: îmi place să fiu singură.

— Suntem singuri?

— De ce nu? întrebă fata, făcând ochii mari. Crezi că am adus o însoțitoare?

— Din moment ce crezi că toți bărbații sunt porci...

— A dar tu eşti un porc gentilom, chicoti ea Un porc „milord". Şi oricum, e prea cald pentru lucruri de felul acela Şi e prea mult nisip. Şi în plus, e o întâlnire de afaceri, nu? Eu îți spun poveşti despre droguri, iar tu îmi dai o broşă cu diamant. De la Van Cleef. Sau te-ai răzgândit?

— Nu, aşa rămâne. De unde începem?

— Pune tu întrebările. Ce vrei să afli?

Fata se ridică în şezut şi-şi cuprinse genunchii cu brațele. Aerul de flirt dispăruse din ochii ei, care deveniseră atenți şi, poate, puțin precauți. Bond observă schimbarea şi rosti detaşat, urmărind-o:

— Se spune că prietenul tău, Colombo, e un om important în branşă. Vorbeşte-mi despre el! Ar fi un personaj excelent în cartea mea - mascat, desigur, însă am nevoie de detalii. Cum îşi desfăşoară operațiunile şi aşa med departe? Astea nu sunt lucruri pe care să le poată inventa un scriitor.

Adumbrindu-şi ochii, fata replică

— Enrico s-ar înfuria foarte tare dacă ar afla că am dezvăluit vreunul din secretele lui. Nu ştiu ce mi-ar face!

— Nu va afla niciodată.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Dragă domnule Bond, există foarte puține lucruri pe care să nu le ştie. In plus, e foarte capabil să acționeze pe baza unei presupuneri. Nu m-ar surprinde...

Bond sesiză scurta privire a fetei spre ceas.

— Nu m-ar surprinde dacă i-ar fi trecut prin minte să pună pe cineva să

mă urmărească aici. E un ora foarte bănuitor!

întinse mâna şi o atinse pe a lui; acum părea neliniştită. îi spuse imperios:

— Cred că ar fi mai bine să pleci. A fost o mare greşeală!

Bond se uită la ceas fără fereală: trei şi jumătate, îşi mişcă puţin capul, ca să poată privi dincolo de umbrelă, spre plajă. Departe, în dreptul căsuţelor de plajă, cu conturul corpului dansând uşor din cauza căldurii, se zăreau trei bărbaţi în haine de culoare închisă, care mergeau cu hotărâre pe plajă, sincronizându-şi paşii ca la armată.

Bond se ridică în picioare, privi capul plecat şi spuse sec:

— înţeleg la ce te referi. Spune-i lui Colombo doar că de aici înainte scriu povestea vieţii lui. Şi sunt un scriitor foarte perseverent. Rămas-bun!

Porni în fugă pe plajă, către vârful peninsulei. De acolo putea să se întoarcă, pe celălalt ţărm, în sat, la siguranţa pe care i-o ofereau oamenii, în celălalt capăt al plajei, cei trei porniră în pas alergător, cu coatele şi picioarele mişcându-se sincron, de parcă ar fi fost maratonişti ieşiţi la un antrenament. Când trecură pe lângă fată, unul dintre ei ridică mâna. Ea răspunse cu acelaşi gest, după care se întinse pe nisip, cu faţa în jos - poate ca să-şi prăjească acum spatele sau poate pentru că nu voia să privească vânătoarea.

Din fugă, Bond îşi scoase cravata şi o băgă în buzunar. Era foarte cald şi transpira deja abundent - dar la fel se va întâmpla şi cu cei trei urmăritori. Problema ţinea de care dintre ei era mai în formă. In vârful peninsulei se căţără pe dig şi privi în urmă. Bărbaţii se apropiaseră foarte puţin, dar acum, doi dintre ei se desprindeau din grup, împrăştiindu-se ca să taie pe la marginea terenului de golf. Părea că nu le pasă de tăbliţele cu hârca şi oasele ce anunţau pericol. Alergând cu iuţeală pe digul lat, Bond măsură unghiuri şi distanţe. Cei doi bărbaţi scurtau pe la baza triunghiului. Avea să fie la mustaţă.

Cămaşa i se îmbibase deja de transpiraţie şi începeau să-l doară tălpile. Alergase poate vreo doi kilometri. Cât mai avea ca să ajungă la siguranţă? Din loc în loc, de-a lungul digului, culatele unor tunuri străvechi se afundaseră în beton. Acum jucau probabil rol de stâlpi de andocare pentru flotele de pescuit ce se adăposteau în lagunele ferite înainte să iasă în Marea Adriatică. Bond îşi numără paşii între două astfel de culate. Cincizeci de metri. Câte protuberanţe negre mai erau până la capătul digului - până la primele case din sat? Numără până la treizeci, dar apoi şirul dispăru în pâcla provocată de căldură. Oare putea să ajungă cu bine la capăt, şi încă suficient de repede ca să-i învingă pe cei doi care-l flancau? Respiraţia începuse deja să-i şuiere; haina costumului se îmbibase şi ea de sudoare, iar pânza pantalonilor îi rodea pielea picioarelor. în spatele lui, la trei sute de metri, se afla un urmăritor. La dreapta, ocolind printre dunele de nisip şi convergând rapid, se aflau ceilalţi doi. La stânga era o pantă de zidărie înaltă de şase metri, până la valurile verzi ale Adriaticii.

Bond plănuia să-şi încetinească deplasarea până la mersul obişnuit şi să-şi păstreze suficient suflu ca să încerce să se dueleze cu cei trei cu pistolul şi să-i învingă, când se întâmplară două lucruri, unul după altul. Mai întâi văzu prin pâcla din faţă un grup de pescari cu harpoane - vreo şase, unii în apă, iar alţii zorindu-se pe dig. Apoi, dinspre dunele de nisip se

auzi tunetul profund al unei explozii. Bucăți de pământ, de tufe şi din ceva ce ar fi putut să fie un om țâşniră scurt în aer şi Bond simți o mică undă de şoc. încetini. Celălalt bărbat dintre dune se oprise şi stătea înlemnit. Din gura sa deschisă se auzea o bolboroseală de panică. Dintr-o dată, se prăbuşi pe jos, cu brațele în jurul capului. Bond cunoştea semnele: omul n-avea să se mai mişte până nu apărea cineva să-l ia de acolo. Simți că-i vine inima la loc. Acum mai avea doar vreo două sute de metri până la pescari; aceştia se adunau deja în grup, uitându-se spre el. Bond îşi răscoli mintea în căutarea câtorva cuvinte în italiană şi le repetă de mai multe ori. *„Mi Ingles, Prego, dove il carabinieri?"*[23] Aruncă o privire peste umăr. Curios: în ciuda pescarilor martori, omul continua să vină spre el. Redusese distanța şi acum se afla la doar vreo sută de metri în urma lui. Avea în mână un pistol. în față, pescarii se răsfiraseră în calea lui Bond şi aveau la îndemână arme cu harpon. în mijloc stătea un bărbat solid, cu un slip minuscul, roşu, sub burta răsfrântă, îşi ridicase în creştet masca verde de scufundări şi stătea cu picioarele încălțate cu înotătoare albastre îndreptate oblic, spre exterior, şi cu brațele strâmbe. Arăta ca Domnul Broscoi de la Conacul Broscoilor, în tehnicolor. Gândul amuzat al lui Bond muri înainte să se nască. Gâfâind, îşi încetini pasul până la cel normal de mers, iar mâna lui năduşită pipăi automat pe sub haină şi scoase pistolul. Bărbatul din centrul semicercului de harpoane ațintite asupra lui era Enrico Colombo. Acesta îl privi cum se apropie, iar când ajunse la douăzeci de metri spuse liniştit:

— Lasă-ți la o parte jucăria domnule Bond din Serviciul Secret. Astea sunt arme cu harpon, cu di- oxid de carbon. Şi rămâi pe loc. Asta, dacă nu vrei să devii o copie după Sf. Sebastian al lui Mantegna. (Se întoarse spre omul din dreapta lui şi i se adresă în engleză.) La ce distanță era albanezul acela, săptămâna trecută?

— Douăzeci de metri, *padrone*[24]*.* Şi harponul l-a străpuns complet. Dar era gras - poate de două ori mai gros ca ăsta.

Bond se opri. Una din culatele de tun din fier se afla lângă el. Se aşează şi-şi sprijini pistolul pe genunchi, ațintit spre mijlocul abdomenului gras al lui Colombo.

— Cinci harpoane în mine nu vor împiedica un glonț să intre în tine, Colombo.

Acesta zâmbi şi încuviință, iar omul care se apropiase de Bond din spate, în tăcere, îl lovi o dată la baza craniului, cu putere, cu patul pistolului său Luger.

Când îți revii în simțiri după ce ai încasat o lovitură în cap, prima reacție e un acces de vomă. Chiar şi în starea-i nefericită, Bond era conştient de două senzații: că se află pe o ambarcațiune pe mare şi că cineva, un bărbat, îi şterge fruntea cu un prosop umed, răcoros, şi murmură încurajări într-o engleză stricată. „E okey, *amigo.* Linişteşte-l. Linişteşte-l."

Bond se prăbuşi la loc pe cuşetă, epuizat. Se afla într-o cabină mică şi confortabilă, cu un miros feminin şi perdele şi culori delicate. Un marinar îmbrăcat în vestă şi pantaloni, zdrențuite amândouă - i se păru că recunoaşte în el pe unul dintre pescari - stătea aplecat deasupra lui şi zâmbi

[23] Sunt englez. Vă rog, unde e poliția? (it.)
[24] Stăpâne. (it.)

când Bond deschise ochii.

— Mai bine, da? *Subito*[2] okey.

Îşi fricționă ceafa cu un gest de compasiune.

— Doare puțin. Curând va fi numai negru. Sub păr. Fetele nu vor vedea nimic.

Bond zâmbi slab şi încuviință Durerea stârnită de gestul de încuviințare îl făcu să strângă din pleoape. Când deschise ochii, marinarul clătină din cap a admonestare şi-şi apropie ceasul de mână de ochii lui Bond. Ceasul arăta şapte. Omul arătă cu degetul mic cifra nouă.

— *Mangiare con Padrone. Si?*

— *Si,* răspunse Bond.

Omul îşi lipi palma de obraz şi-şi lăsă capiii pe o parte.

— *Dormire*[2].

— *Si,* repetă Bond.

Marinarul ieşi din cabină şi închise uşa fără s-o încuie. Bond se ridică din pat cu binişorul, se duse la chiuvetă şi se apucă să se spele. Pe scrin se aflau, într-o grămăjoară ordonată, bunurile sale - toate, mai puțin pistolul. îşi băgă obiectele în buzunare, se aşeză din nou pe cuşetă, fumă şi se gândi. Ideile sale erau complet neconcludente. Era dus la plimbare - pe mare, dar comportamentul marinarului nu arăta că ar fi fost considerat inamic. Şi totuşi, îşi dăduseră mare osteneală ca să-l ia prizonier, proces în decursul căruia unul dintre oamenii lui Colombo murise chiar, deşi din greşeală. Nu părea să fie doar vorba de a-l ucide pe el. Poate că acest tratament blând constituia preambulul unei încercări de a încheia un târg cu el. Care să fi fost târgul - şi care era alternativa?

La ora nouă, acelaşi marinar veni după Bond şi-l conduse pe un culoar scurt, până într-un careu mic, dezordonat, unde-l lăsă. în mijlocul careului se aflau o masă şi două scaune, iar lângă ea, o măsuță pe roți nichelată, încărcată cu mâncare şi băutură. Bond încercă tambuchiul de la capătul salonului, dar era zăvorât. Trase zăvorul unui hublou şi privi afară. Mai era destulă lumină ca să poată vedea că ambarcațiunea avea circa două sute de tone şi putea să fi fost cândva un vas mare de pescuit. După sunet, motorul părea a fi diesel simplu şi ambarcațiunea era dotată cu vele. îi estimă viteza la şase sau şapte noduri. La orizontul îndepărtat se zărea un mic pâlc de lumini gălbui. Părea probabil că navigau de-a lungul coastei Adriaticii.

Zăvorul tambuchiului zurui, deschizându-se. Bond scoase capul din deschizătura hubloului. Pe trepte apăru Colombo, îmbrăcat cu bluză de trening, blugi şi sandale uzate. în ochii lui exista o lucire uşor răutăcioasă dar amuzată. Se aşeză pe un scaun şi făcu semn cu mâna spre celălalt.

— Vino, prietene! Mâncare şi băutură şi discuții din belşug! Acum vom înceta să ne mai purtăm ca doi băieței şi vom deveni adulți. Da? Ce vrei să bei - gin, whisky, şampanie? Iar ăsta e cel mai de soi cârnat din toată Bolonia. Măsline de pe proprietatea mea. Pâine, unt, Provelone - ăsta e caşcaval afumat - şi smochine proaspete. Hrană țărănească, dar bună. Haide! După atâta alergat trebuie că ți s-a deschis apetitul!

Râsul lui era molipsitor. Bond îşi turnă o porție zdravănă de whisky cu sifon, se aşeză şi întrebă:

— De ce a trebuit să-ți dai atâta osteneală? Am fi putut să ne întâlnim fără toate aceste dramatisme! Aşa cum stau lucrurile, ți-ai pregătit singur o

mulțime de suferințe. Mi-am prevenit şeful că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta - felul în care m-a agățat fata în restaurantul tău a fost cum nu se poate mai copilăresc. Am spus că voi intra în capcană, ca să văd despre ce e vorba. Dacă nu ies din ea până mâine la amiază, vei avea pe cap Interpolul, precum şi poliția italiană, ca un camion cu cărămizi.

Colombo părea nedumerit.

— Dacă erai gata să intri în capcană, de ce ai încercat să fugi de oamenii mei după-amiază? îi trimisesem să te ia şi să te aducă pe nava mea, şi totul ar fi fost mult mai prietenos. Acum, eu am pierdut un om de ispravă, iar tu ai fi putut foarte uşor să te alegi cu țeasta spartă. Nu înțeleg!

— Nu mi-a plăcut înfățişarea celor trei. Ştiu cum arată ucigaşii şi-i recunosc când îi văd.

Credeam că te gândeşti să faci vreo prostie. Ar fi trebuit s-o foloseşti pe fată! Bărbații erau inutili.

Colombo clătină din cap.

— Lisl era dispusă să afle mai multe despre tine, dar atât. Acum va fi la fel de furioasă pe mine cum eşti şi tu. Viața e foarte grea! Mie îmi place să fiu prieten cu toată lumea, iar acum mi-am făcut doi duşmani într-o singură după-amiază! Ce păcat!

Colombo părea că se compătimeşte sincer. Tăie o felie groasă de cârnat, smulse nerăbdător coaja cu dinții şi începu să mănânce. Cu gura pe jumătate plină, luă un pahar de şampanie şi-l dădu pe gât, cu cârnat cu tot. Clătinând din cap a reproş spre Bond, spuse:

— Aşa e mereu: când sunt îngrijorat trebuie să mănânc. Dar ceea ce mănânc când sunt îngrijorat nu pot mistui. Iar acum m-ai îngrijorat. Spui că puteam să ne întâlnim şi să lămurim lucrurile, că nu trebuia să-mi dau atâta osteneală. (întinse mâinile în lături, a neajutorare.) De unde să ştiu? Spunând asta, pui sângele lui Mario pe mâinile mele! Nu i-am spus să scurteze prin locul ăla! (Colombo lovi cu pumnii în masă şi strigă mânios la Bond.) Nu sunt de acord că totul a fost vina mea! A fost vina ta! Numai a ta! Tu ai fost de acord să mă omori! Cum să aranjeze omul o întâlnire prietenoasă cu ucigaşul lui?! Ei?! Spune-mi!

Colombo înşfăcă o chiflă lungă şi şi-o îndesă în gură, privindu-l cu ochi furioşi.

— Ce mama naibii spui acolo?

Colombo azvârli pe masă resturile de chiflă şi se ridică în picioare, cu privirea ațintită în continuare asupra lui Bond. Tot privindu-l, se duse la un scrin, găsi pe pipăite mânerul primului sertar, îl deschise, bâjbâi în el şi scoase un obiect pe care Bond îl recunoscu drept reportofon. Continuând să-l privească acuzator, Colombo aduse aparatul pe masă, se aşează şi apăsă un buton.

Când auzi vocea, Bond îşi luă paharul cu whisky şi privi în el. Glasul micuț spunea „Exact. Acum, înainte să-ți dau informațiunile, stabilim condiții, ca buni negustori. Da?" Vocea continuă „Zece mii de dolari americani... Nu spui de unde capeți informațiunile astea. Chiar dacă eşti bătut... Capul acestei *machina* e un om rău. El trebuie *destrutto* - omorât!" Bond aşteptă ca propria-i voce să răzbată dintre zgomotele de fundal ale restaurantului. Existase o tăcere îndelungă în timpul căreia se gândise la ultima condiție. Oare ce spusese? Din aparat, propria-i voce îi răspunse:

„Asta nu-ți pot promite. Sunt sigur că înțelegi. Tot ce pot spune e că dacă omul acela încearcă să mă distrugă, îl voi distruge."

Colombo opri aparatul. Bond dădu restul de whisky peste cap. Acum putea să-i privească pe celălalt în ochi. Spuse defensiv:

— Asta nu mă face criminal!

Colombo îl privi cu tristețe.

— în ochii mei, da. Venind de la un englez... Am fost în slujba Angliei în timpul războiului. în mişcarea de rezistență. Am Decorația Regală! (Băgă mâna în buzunar şi aruncă pe masă decorația Libertății, din argint, cu panglică în dungi roşii, albe şi albastre.) Vezi?

Bond susținu cu încăpățânare privirea lui Colombo şi spuse:

— Dar restul chestiilor de pe caseta aceea? Ai încetat de mult timp să mai lucrezi pentru englezi. Acum lucrezi împotriva lor, pe bani!

Colombo mormăi ceva, ciocăni reportofonul cu degetul arătător şi spuse impasibil:

— Am ascultat totul. Sunt minciuni! (Lovi masa cu pumnul, făcând paharele să sară în sus, şi răcni furios.) Sunt minciuni, minciuni! Absolut fiecare cuvânt!

Sări în picioare; scaunul pe care şezuse se prăbuşi în spatele lui. Se aplecă încet şi-i ridică. Luă sticla de whisky, se apropie de Bond şi-i turnă patru degete de băutură în pahar, apoi se întoarse pe scaun, se aşeză şi puse sticla de şampanie pe masă, în fața lui. Acum, chipul lui era potolit şi serios. Spuse calm:

— Nu totul e minciună. Există un dram de adevăr în ceea ce ți-a spus nemernicul acela. De asta am decis să nu mă contrazic cu tine. Puteai să nu mă crezi şi atunci ai fi amestecat poliția. Eu şi camarazii mei am fi avut probleme mari. Chiar dacă tu sau altcineva n-ați fi găsit un motiv de a mă omorî, tot ar fi existat scandaluri, ruinare. Am decis în schimb să-ți arăt adevărul - adevărul pe care ai fost trimis să-l afli în Italia. în câteva ore, mâine în zori, misiunea ta va fi încheiată. *Presto* - aşa! zise Colombo pocnind din degete.

— Care parte a poveştii lui Kristatos nu conține minciuni? întrebă Bond.

Colombo îl privi în ochi, calculând, şi-n cele din urmă spuse:

— Prietene, sunt contrabandist. Partea asta e adevărată. Sunt probabil contrabandistul cu cel mai mare succes din Mediterană. Jumătate din țigările americane din Italia sunt aduse de mine, din Tanger. Aur? Sunt singurul furnizor pe piața neagră. Diamante? Am propriul meu furnizor, cu linii de aprovizionare directe din Sierra Leone şi Africa de Sud. Pe vremuri, când lucrurile astea erau rare, mă ocupam şi de aureomicină şi penicilină şi alte medicamente similare. Obținute prin mită de la spitalele militare americane. Şi au fost mult alte lucruri - chiar şi fete frumoase din Siria şi Iran, pentru casele din Napole. Am şi scos fraudulos condamnați evadați. Dar droguri, heroină, opiu, cânepă - nu! (Pumnul lui Colombo se abătu asupra mesei cu putere.) Niciodată! Nu voi avea niciodată de a face cu lucrurile astea! Sunt diabolice! în celelalte nu există niciun păcat. (Colombo ridică mâna dreaptă.) Prietene, îți jur pe viața mamei mele.

Bond începea să înțeleagă. Era pregătit să-l creadă pe Colombo şi chiar simțea o simpatie curioasă față de acest pirat lacom, gălăgios, pe care Kristatos fusese cât pe ce să-l pună la mare ananghie.

— Dar de ce te-a arătat Kristatos cu degetul? Ce are de câştigat?

Colombo clătină uşor un deget prin faţa nasului, spunând:

— Prietene, Kristatos e Kristatos. Joacă cel mai mare joc dublu din câte se pot imagina. Ca să-l întreţină, ca să-şi păstreze protecţia americanilor şi a oamenilor lor de la narcotice, trebuie să le arunce din când în când o victimă - câte un personaj lipsit de importanţă de la periferia jocului cel mare. Dar cu această problemă engleză, lucrurile stau altfel. Traficul e imens. Pentru a-l proteja se cere o victimă de proporţii. Am fost ales eu - de către Kristatos sau de angajatorii lui. Şi e adevărat că, dacă ai investigat cu vigoare şi ai fi cheltuit destulă valută solidă pentru a cumpăra informaţii, ai fi descoperit povestea operaţiunilor mele. Insă fiecare pistă spre mine te-ar fi îndepărtat şi mai mult. în cele din urmă - nu-ţi subestimez Serviciul - aş fi intrat la închisoare. însă vulpoiul cel mare pe care-l urmăreşti n-ar face decât să râdă de sunetul vânătorii, tot mai îndepărtat de el şi mai estompat.

— De ce te vrea Kristatos mort?

Cu un aer viclean, Colombo replică:

— Prietene, ştiu prea multe. In frăţia asta a contrabandiştilor se întâmplă câteodată să dăm peste un colţ al afacerilor altuia. Nu demult, pe nava asta, am avut o luptă din mers cu o canonieră albaneză mică. Un proiectil norocos a dat foc rezervorului lor de combustibil. A existat un singur supravieţuitor, care a fost convins să vorbească. Am aflat multe, dar, ca prostul, am riscat cu câmpurile minate şi l-am trimis la ţărm, pe coastă, la nord de Tirana. A fost o greşeală! De atunci încoace, nemernicul de Kristatos a fost pe capul meu. Din fericire, zise Colombo rânjind lupeşte, am o informaţie pe care el nu ştie că o am. Şi avem întâlnire tocmai cu informaţia asta, mâine, la prima geană a zorilor - într-un mic port pescăresc la nord de Ancona, Santa Maria. Şi acolo vom vedea ce vom vedea, încheie Colombo cu un râs aspru, crud.

Bond întrebă detaşat:

— Ce preţ ceri pentru toate astea? Spui că misiunea mea se va încheia mâine dimineaţă. Cât?

Colombo clătină din cap şi zise cu indiferenţă:

— Nimic. întâmplarea face ca interesele noastre să coincidă. Dar voi avea nevoie să-mi promiţi că ceea ce ţi-am spus în seara asta rămâne între tine şi mine şi, la nevoie, şeful tău din Londra. Nu trebuie să ajungă niciodată înapoi în Italia. De acord?

— Da, cu asta sunt de acord.

Colombo se ridică în picioare, se duse la scrin, scoase pistolul lui Bond şi i-l dădu.

— În cazul ăsta, prietene, ar trebui să-ţi iei arma, fiindcă vei avea nevoie de ea. Şi ai face bine să dormi puţin. La cinci dimineaţa, toată lumea va primi rom şi cafea.

Întinse mâna; Bond i-o strânse şi simţi clar că dintr-o dată au devenit prieteni. Zise cu stângăcie:

— În regulă, Colombo.

Ieşi din careu şi se duse în cabina sa.

Colombina avea un echipaj format din doisprezece bărbaţi, relativ tineri şi cu înfăţişare dură. Discutau pe ton scăzut între ei în timp ce Colombo împărţea în careu ceşti cu cafea fierbinte şi cu rom. Singura lumină venea de

la un felinar de furtună - ambarcațiunea adoptase camuflajul întunericului; Bond zâmbi pentru sine văzând atmosfera de entuziasm şi conspirație ce amintea de Insula Comorilor. Colombo trecu pe la fiecare om pentru a inspecta armele. Aveau cu toții pistoale Luger, purtate pe sub jerseu, sub betelia pantalonilor, şi cuțite cu resort în buzunar. Colombo avu o vorbă de aprobare sau de critică pentru fiecare armă. Pe Bond îl izbi ideea că Colombo îşi croise o viață plăcută - o viață a aventurii, a întâmplărilor palpitante şi a riscului. Era o viață de infractor - o luptă continuă cu legile valutare, cu monopolul statului asupra tutunului, cu Vama, cu poliția -, dar exista în aer o undă de ştrengărie adolescentină care schimba culoarea infracțiunii, din negru în alb - sau cel puțin în gri.

Colombo se uită la ceas şi-şi trimise oamenii la posturi; stinse felinarul şi Bond îl urmă pe punte, în lumina sidefie a zorilor. Constată că ambarcațiunea se afla aproape de un țărm negru, stâncos, de-a lungul căruia mergeau cu viteză redusă. Colombo arătă în față:

— După promontoriul acela e portul. Apropierea noastră nu va fi observată. In port, la debarcader, mă aştept să găsesc o navă cam de mărimea ăsteia, din care se vor descărca role inofensive de hârtie de ziar, cu ajutorul unei rampe, într-un depozit. După ce ocolim promontoriul vom trece la viteza maximă, ne vom plasa în paralel cu nava asta şi o vom aborda. Va exista împotrivire, se vor sparge capete. Sper să nu se lase cu împuşcături. Noi nu vom trage decât dacă trag ei. Dar va fi o ambarcațiune albaneză, cu un echipaj de albanezi duri. Dacă se trage cu pistolul, va trebui să tragi bine, alături de noi toți. Aceşti oameni sunt şi duşmanii țării tale, şi ai țării mele. Dacă eşti omorât, eşti omorât. Bine?

— În regulă.

În clipa când Bond rosti aceste cuvinte, telegraful din sala motoarelor emise un clinchet şi puntea începu să-i tremure sub picioare. Cu viteză de zece noduri, mica ambarcațiune ocoli promontoriul şi intră în port.

Era aşa cum spusese Colombo. Lângă debarcaderul de piatră se afla nava, cu velele fluturând alene. Pornind de la pupa ei, o rampă din scânduri cobora înclinat spre gura întunecată a unui depozit dărăpănat din tablă ondulată, în care ardeau câteva becuri electrice slabe. Nava avea o încărcătură ce părea să constea din role de hârtie de ziar, care erau ridicate una câte una pe buza rampei, de unde se rostogoleau în virtutea propriei greutăți până jos, intrând pe gura depozitului. Se vedeau vreo douăzeci de oameni. Numai atacul prin surprindere putea să aducă şansele la egalitate.

Ambarcațiunea lui Colombo se afla acum la cincizeci de metri de cealaltă; vreo doi bărbați se opriseră din lucru şi priveau în direcția lor. Unul alergă în depozit. Simultan, Colombo dădu un ordin aspru. Motoarele se opriră şi intrară în marşarier. Pe punte se aprinse un far puternic, care lumină scena cu intensitate în timp ce nava aluneca spre traulerul albanez. La primul contact dur, cârligele de abordaj fură aruncate peste balustrada navei albaneze, la prova şi la pupa, şi oamenii lui Colombo se repeziră peste parapet, cu Colombo în frunte.

Bond îşi făcuse planurile lui. Imediat ce tălpile sale atinseră puntea inamică, alergă drept de-a lungul navei, se cățără pe parapetul de la pupa şi sări. II despărțeau de debarcader vreo patru metri. Aterizâ ca o pisică, pe palme şi pe vârfurile tălpilor, şi rămase câteva clipe ghemuit pe vine,

planificându-şi următoarea manevră. Pe punte începuseră deja împuşcăturile. Una din primele stinsese farul, aşa că acum scena era luminată doar de zorii cenuşii. Un corp - unul dintre inamici - căzu pe pietrele debarcaderului în faţa lui şi rămase nemişcat, cu braţele şi picioarele depărtate. In acelaşi timp, la gura depozitului intră în acţiune o mitralieră uşoară, care trăgea rafale scurte, într-un stil foarte profesionist. Bond alergă spre ea, la adăpostul umbrei negre a navei. Mitraliorul îl văzu şi îndreptă spre el o rafală. Gloanţele trecură pe lângă Bond cu iuţeală, se izbiră sonor de coca metalică a navei şi dispărură în noapte, şuierând. Bond ajunse la adăpostul rampei înclinate din scânduri şi plonjă pe burtă. Alte gloanţe se înfipseră în lemn, deasupra capului lui. Bond înaintă târâş în spaţiul tot mai îngust. Când ajungea cât de departe putea, va trebui să aleagă dacă să iasă de la adăpost prin dreapta scândurilor sau prin stânga lor. Se auzi o serie de bubuituri puternice şi un huruit rapid deasupra capului său. Pesemne că unul dintre oamenii lui Colombo tăiase frânghiile şi trimisese toată grămada de role de hârtie de ziar

pe rampă în jos. Acum era ocazia lui! Bond sări din adăpost - spre stânga. Dacă mitraliorul îl aştepta, se va aştepta ca el să iasă trăgând, pe la dreapta. Mitraliorul era într-adevăr acolo, ghemuit lângă zidul depozitului. Bond trase de două ori în fracţiunea de secundă înainte ca gura strălucitoare a armei inamice să-şi parcurgă micul arc. Degetul mortului se încleştă pe trăgaci şi lansă, în cădere, o scurtă cascadă de flăcări înainte ca zguduiturile armei s-o smulgă din mâna lui şi s-o trimită pe jos cu un trosnet.

Bond alerga spre uşa depozitului, când alunecă şi căzu cu capul înainte, cât era de lung. Rămase locului câteva clipe, uluit, cu faţa într-o baltă neagră de melasă. înjurând, se ridică în patru labe şi ţâşni la adăpostul grămezii de role mari de hârtie care se izbiseră de zidul depozitului. Una dintre ele, despicată de o rafală de mitralieră, lăsa să se prelingă melasă neagră. Bond îşi şterse cât de bine putu mâinile şi faţa de substanţa lipicioasă, ce avea mirosul dulce şi uşor mucegăit pe care-i simţise cândva în Mexic. Era opiu brut.

Un glonţ izbi zidul depozitului nu departe de capul lui. Bond îşi mai şterse o dată pistolul de fundul pantalonilor şi sări spre uşa depozitului, îl surprinse că nimeni nu trase în el dinăuntru de îndată ce silueta sa apăru în dreptul intrării. în depozit era linişte şi răcoare. Becurile fuseseră stinse, dar afară era tot mai lumină. Rolele palide de hârtie de ziar erau stivuite în şiruri ordonate, cu un spaţiu care să ofere un culoar de trecere prin mijloc. în celălalt capăt al culoarului se afla o uşă. întregul aranjament îl batjocorea, îl provoca. Simţea mirosul morţii. Se întoarse precaut la intrare şi ieşi în spaţiul deschis. Focurile de armă deveniseră spasmodice. Colombo venea spre el în fugă, alergând aşa cum aleargă bărbaţii graşi - fără să ridice mult tălpile de pe jos. Bond spuse poruncitor:

— Rămâi la uşa asta! Nu intra şi nu-ţi lăsa oamenii să intre! Eu mă duc prin spate.

Fără să aştepte răspuns, sprintă pe după colţul clădirii şi de-a lungul ei.

Depozitul avea vreo optsprezece metri lungime. Bond încetini şi se apropie cu paşi uşori de celălalt colţ, se lipi cât mai bine de peretele din tablă ondulată şi aruncă iute o privire după colţ. Se retrase imediat. Lipit de

uşa din fund a depozitului se afla un bărbat care privea printr-un fel de gaură de spionat. Avea în mână un piston conectat la nişte cabluri ce mergeau pe sub scutul maşinii. Maşina, un Lancia Granturismo neagră, decapotabilă, cu acoperişul coborât, stătea alături de el, cu motorul torcând uşor. Era orientată cu botul spre uscat, pe un drum de pământ bătătorit cu făgaşe adânci.

Bărbatul era Kristatos.

Bond îngenunche. Prinse pistolul cu ambele mâini, pentru a-l ține nemişcat, se strecură iute pe după colțul clădirii şi trase un foc la picioarele individului. Rată. Imediat ce văzu cum se ridică praful la câțiva centimetri buni de țintă, se auzi pârâitura tunătoare a unei explozii şi peretele de tablă îl lovi şi-l proiectă în aer.

Bond se ridică anevoie în picioare. Depozitul se lăsase nebuneşte într-o rână şi începu să se prăbuşească zgomotos, ca un pachet de cărți de joc metalice. Kristatos era în maşină. Se depărtase deja cu douăzeci de metri, roțile din spate, care asigurau tracțiunea, trimițând în aer jeturi de praf. Bond adoptă poziția clasică a tirului cu pistolul şi ochi. Pistolul Walther urlă şi ricoşă de trei ori la rând. După ultima împuşcătură, de la cincizeci de metri, silueta ghemuită deasupra volanului tresări spasmodic; mâinile zburară de pe volan, în lături, iar capul se ridică o clipă, după care se prăbuşi în față. Mâna dreaptă rămase scoasă pe geam, de parcă mortul ar fi semnalizat un viraj la dreapta. Bond dădu s-o ia la fugă pe drum, aşteptându-se ca maşina să oprească, dar făgaşele nu lăsau roțile să iasă; cu greutatea piciorului mort rămas pe accelerație, automobilul Lancia mergea mai departe urlând, în viteza a treia. Bond se opri şi o privi. Mergea zorită înainte, pe drumul plat de pe câmpia arsă de soare, şi în urma ei se ridicau, veseli, nori de praf alb. Se aştepta s-o vadă dintr-o clipă într-alta ieşind de pe drum, dar nu ieşi, aşa că rămase şi o privi până când dispăru în ceața începutului de dimineață ce promitea o zi frumoasă.

Bond puse piedica pistolului şi băgă arma sub centura pantalonilor. Când se întoarse, Colombo se apropia de el. Bărbatul cel gras zâmbea cu gura până la urechi, în culmea încântării. Ajunse la Bond şi, spre oroarea acestuia, deschise larg brațele, îl strânse la piept şi-i sărută pe amândoi obrajii.

— Pentru Dumnezeu, Colombo!

Colombo se cutremură de râs.

— Ah, englezul cel potolit! Nu se teme de nimic, în afară de sentimente! Dar eu (se lovi în piept), eu, Enrico Colombo, îl iubesc pe acest om şi nu mi-e ruşine s-o spun! Dacă nu l-ai fi scos din joc pe mitralior, nici unul dintre noi n-ar fi supraviețuit. Aşa cum stau lucrurile, mi-am pierdut doi oameni şi alți câțiva au răni. Dar numai şase albanezi au rămas în picioare şi au fugit în sat. Fără îndoială că-i va sălta poliția. Şi acum l-ai trimis pe nemernicul de Kristatos cu maşina în iad! Ce sfârşit splendid pentru el! Ce se va întâmpla când micul său dric de curse ajunge la şoseaua principală? Deja semnalizează că va face dreapta pe autostradă, sper că-şi va aminti să conducă pe dreapta! (Colombo îl bătu zgomotos pe Bond pe umăr.) Dar să mergem, prietene! E timpul să plecăm de aici. Valvele de siguranță ale bărcii albaneze sunt deschise, aşa că în scurt timp va fi pe fundul apei. In cătunul ăsta nu există telefoane. Vom avea un avans bun față de polițişti - le va lua

ceva timp să scoată de la pescari o poveste cât de cât logică. Am vorbit cu şeful pescarilor. Nimeni din cei de-aici nu-i iubeşte pe albanezi. Dar trebuie să ne vedem de drum! Ne aşteaptă o navigare grea, cu vântul din față, şi de partea asta a Veneției nu există niciun doctor în care să am încredere.

Din depozitul năruit începeau să se strecoare flăcări şi ieşeau valuri de fum care miroseau a legume dulci. Bond şi Colombo îl ocoliră, ca să iasă de sub vânt. Ambarcațiunea albaneză se aşezase pe fundul micului port şi apa îi scălda punțile. O traversară şi urcară la bordul Colombinei, unde Bond avu de îndurat alte strângeri de mâini şi bătăi prieteneşti pe spate. Ridicară ancora imediat şi porniră spre promontoriul ce păzea portul. Acolo se aflau câțiva pescari care stăteau lângă bărcile lor, trase pe plajă între cele câteva căsuțe din piatră, îngrămădite. Păreau neprietenoşi, dar când Colombo le făcu semn cu mâna şi le strigă ceva în italiană, majoritatea ridicară mâna în semn de ră- mas-bun, iar unul strigă ceva ce stârni râsul echipajului de pe Colombina. Colombo explică:

— Au spus că am fost mai buni decât filmele de cinema de la Ancona şi că trebuie să ne întoarcem curând.

Bond simți dintr-o dată că-l părăseşte tot entuziasmul. Se simțea murdar şi nebărbierit şi-şi simțea mirosul propriei transpirații. Coborî sub punte, împrumută de la un marinar un brici şi o cămaşă curată, se dezbrăcă până la piele în cabina sa şi se spălă. Când îşi scoase pistolul şi-l aruncă pe cuşetă, prinse un iz de cordită dinspre gura țevii; mirosul îi readuse în minte frica, violența şi moartea din zorii cenuşii. Deschise hubloul. Afară, marea dansa voioasă, iar linia coastei, care fusese neagră şi misterioasă, era acum verde şi frumoasă. Vântul aduse dintr-o dată un miros delicios de costiță friptă. Bond închise cu un gest brusc hubloul, se îmbrăcă şi se duse în careu.

În timp ce se ospătau cu ochiuri şi costiță din belşug şi beau cafea fierbinte, dulce, cu puțin rom în ea, Colombo completă toate detaliile.

— Iată ce am făcut, prietene, zise el mestecând zgomotos nişte pâine prăjită. în depozitul acela se afla stocul de opiu brut pe un an, ce urma să ajungă la laboratorul chimic al lui Kristatos din Napole. E adevărat că am o astfel de afacere în Milano şi că ea constituie un loc de depozitare convenabil pentru o parte din mărfurile mele, dar acolo nu se fabrică nimic mai mortal decât pastilele de cruşin sau aspirina. în toată porțiunea respectivă a poveştii lui Kristatos, înlocuieşte „Colombo" cu „Kristatos". El e cel care transformă opiul brut în heroină şi el e cel care angajează curieri ca s-o ducă în Londra. Transportul acela imens făcea probabil un milion de lire sterline pentru Kristatos şi oamenii lui. Dar ştii ceva, dragul meu James? Pe el nu-l costă nici măcar un singur cent. De ce? Pentru că primeşte marfa cadou din Rusia. Cadoul unui uriaş proiectil mortal ce trebuie tras în măruntaiele Angliei. Ruşii pot furniza o cantitate nelimitată de încărcătură pentru proiectil. Opiul provine din culturile lor de mac din Çaucaz, iar Albania e un antrepozit convenabil. însă le lipseşte aparatul cu care să lanseze proiectilul. Kristatos a creat aparatul necesar şi el este cel care apasă pe trăgaci, în numele stăpânilor săi din Rusia. Astăzi, noi doi am distrus în jumătate de oră întreaga conspirație. Acum poți să te întorci şi să le spui oamenilor tăi din Anglia că traficul va înceta. Poți, de asemenea, să le spui adevărul - că nu Italia a fost originea acestei cumplite arme de război

subteran, ci vechii noştri prieteni, ruşii. Fără îndoială, o secție de război psihologic al aparatului lor de spionaj. Asta nu ştiu să-ți spun. Poate, dragul meu James, zise Colombo zâmbind încurajator, vei fi trimis la Moscova ca să afli. Iar dacă se întâmplă aşa, să sperăm că vei găsi o fată la fel de fermecătoare ca prietena ta, domnişoara Lisl Baum, care să te pună pe drumul corect spre adevăr.

— Cum adică, „prietena mea"? E a ta.

Colombo clătină din cap.

— Dragul meu James, eu am mulți prieteni. Vei mai petrece câteva zile în Italia ca să-ți scrii raportul şi, fără îndoială (chicoti), ca să verifici unele din lucrurile pe care ți le-am spus. Poate că vei petrece, de asemenea, o jumătate de oră agreabilă explicându-le colegilor tăi din serviciul american de informații adevărurile vieții. între aceste îndatoriri vei avea nevoie de tovărăşie - cineya care să-ți arate frumusețile iubitei mele patrii. în țările necivilizate, un obicei politicos cere să-ți oferi una dintre neveste bărbatului pe care-l iubeşti şi pe care vrei să-l cinsteşti. Şi eu sunt necivilizat. N-am neveste, dar am numeroase prietene ca Lisl Baum. Ea nu trebuie să primească instrucțiuni în această privință; am motive întemeiate de a crede că aşteaptă să te întorci astă-seară.

Colombo băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi aruncă pe masă, în fața lui Bond, un obiect ce zăngăni.

— Iată motivul întemeiat.

Colombo îşi puse mâna pe piept, în dreptul inimii şi se uită cu seriozitate în ochii lui Bond.

— Ți-l dăruiesc din inimă. Şi poate şi dintr-a ei.

Bond ridică obiectul. Era o cheie, de care era ataşată o etichetă metalică grea Pe etichetă scria Albergo Danielii. Camera 68.

Partea a cincea
Raritatea Hildebrand

Pisica-de-mare avea anvergura cam de doi metri şi lungimea de aproximativ trei metri, de la botul bont până la capătul cozii sale mortale. Era de un cenuşiu-închis, cu acea tentă de violet care semnalizează adesea primejdia în lumea subacvatică. Se ridică de pe nisipul auriu palid şi înotă puțin, dând impresia că prin apă flutură un prosop negru.

Cu mâinile pe lângă trup şi deplasându-se doar cu mişcări uşoare ale înotătoarelor, James Bond urmări umbra neagră prin laguna largă, mărginită de palmieri, aşteptând momentul potrivit ca să tragă. Rareori omora peşti în alt scop decât acela de a-i mânca, însă existau excepții - țiparii mari şi toți membrii familiei peştelui-scorpion. Acum intenționa să omoare pisica-de-mare fiindcă avea o înfățişare extraordinar de diabolică.

Era ora zece, într-o dimineață de aprilie, iar laguna, Belle Anse, aflată aproape de extremitatea sudică a insulei Mahe, cea mai mare din arhipelagul Seychelles, era netedă precum sticla Musonul dinspre nord-vest îşi epuizase forțele cu câteva luni înainte, iar musonul dinspre sud-est avea să aducă din nou ploaie şi răcoare abia în mai. Acum, temperatura era în jur de douăzeci şi opt de grade la umbră, nivelul de umiditate se ridicase la nouăzeci, iar în laguna protejată, apa avea aproape temperatura sângelui uman. Până şi peştii păreau leneşi. Un peşte-papagal de vreo patru kilograme şi jumătate, care ronțăia alge de pe o protuberanță de coral, se opri doar ca să-şi rotească ochii când Bond trecu pe deasupra lui, după care îşi reluă masa. Un banc de peşti Kyphosus cenuşii şi graşi, ce înotau harnici, se scindă politicos în două ca să lase să treacă umbra lui Bond, apoi se reuni şi-şi continuă drumul, în direcție opusă. Şase calmari mici, aşezați în şir,în mod normal timizi ca păsările, nici măcar nu se obosiră să-şi schimbe camuflajul la trecerea lui.

Bond înotă mai departe alene, având grijă să nu piardă din ochi pisica-de-mare. Ştia că aceasta va obosi în curând sau, dacă nu, se va simți liniştită văzând că Bond, marele peşte de la suprafața apei, n-o atacă. Şi atunci se va aşeza pe o porțiune plată de nisip, îşi va schimba culoarea de camuflaj în cel mai deschis gri, aproape translucid, şi, cu unduiri uşoare ale vârfurilor înotătoarelor, se va îngropa în nisip.

Reciful se apropia; începeau să apară grupuri de corali negri şi păşuni cu iarbă de mare. Era ca la sosirea într-un oraş, din câmp deschis. Pretutindeni, peştii în culori de nestemate scânteiau şi luceau, iar uriaşele anemone ale Oceanului Indian păreau nişte flăcări în umbre. Coloniile de arici-de-mare țepoşi scuipau un lichid sepia, de parcă ar fi aruncat cineva o călimară cu cerneală, iar antenele strălucitoare ale langustelor, albastru cu galben, cercetau şi fluturau din crăpăturile lor, ca nişte nici balauri. Ici şi colo, prin iarba de mare de pe fundul sclipitor se zărea lucirea pestriță a câte unei moluşte Cypraeidae cu cochilie pestriță, elegantă, mai mare decât o minge de fotbal - molusca-leopard - şi Bond văzu, la un moment dat, frumoasele degete răsfirate ale „harpei lui Venus". Insă toate aceste lucruri

erau acum banale pentru el, aşa că merse mai departe în ritm constant, reciful interesându-l doar în calitate de scut la adăpostul căruia putea să ajungă mai spre larg, dincolo de pisica-de-mare, şi apoi s-o urmărească înapoi spre ţărm. Tactica funcţionă; în scurt timp, umbra neagră, cu torpila maro pe urmele ei, făcea cale întoarsă pe sub marea oglindă a apei albastre. Când adâncimea apei ajunse la vreo patru metri, pisica-de-mare se opri pentru a suta oară. Se opri şi Bond, călcând uşor apa. Ridică precaut capul la suprafaţă şi-şi goli vizorul de apă. Până să privească din nou locul unde se afla pisica-de-mare, aceasta dispăruse.

Bond avea o puşcă cu harpon Champion, cu benzi elastice duble. Harponul avea în vârf un trident ascuţit precum acul - armă cu rază scurtă de acţiune, dar cea mai bună în recife. Trase piedica şi înaintă încet, pulsând uşor cu înotătoarele, foarte aproape de suprafaţa apei, ca să nu facă niciun zgomot. Se uită înjur, încercând să străpungă cu privirea orizonturile neclare ale vastei lagune. Căuta orice posibilă formă mare, aflată la pândă: nu era deloc indicat ca un rechin sau o baracudă să fie martori la uciderea prăzii. Uneori, peştii ţipă când sunt răniţi şi chiar dacă nu ţipă, turbulenţa şi sângele ce rezultă dintr-o luptă aprigă îi cheamă pe necrofagi. Dar nu se vedea nicio fiinţă vie; nisipul se întindea nemărginit spre depărtările ceţoase, precum duşumelele goale ale unei scene. Bond putea să vadă acum conturul slab de pe fund. Se duse chiar deasupra lui şi rămase nemişcat la suprafaţă, privind în jos. In nisip exista o mişcare foarte slabă. Două minuscule arteziene de nisip dansau deasupra deschizăturilor ca nişte nări ale operculelor. Dincolo de deschizături se vedea o foarte uşoară umflătură - corpul creaturii. Asta era ţinta. La doi centimetri şi jumătate dincolo de deschizături. Estimă posibila zvâcnire a cozii în sus, coborî încet arma şi apăsă pe trăgaci.

Sub el, nisipul erupse şi preţ de o clipă de nelinişte, Bond nu putu vedea nimic. Apoi firul harponului se întinse la maximum şi pisica-de-mare apăru, încercând să se tragă departe de el, în timp ce coada ei plesnea cu o agresivitate reflexă corpul, iarăşi şi iarăşi. La baza cozii, Bond vedea ţepii neregulaţi, otrăviţi, ridicându-se de la suprafaţa corpului. Aceştia erau ţepii despre care se presupunea că l-au ucis pe Ulise şi despre care Pliniu a afirmat că ar distruge un arbore. în Oceanul Indian, unde veninul animalelor marine e cel mai virulent, o singură zgârietură de la ţepii pisicii-de-mare însemna moarte sigură. Precaut, ţinând firul perfect întins între el şi pisica-de-mare, Bond porni după peştele ce se lupta furios. înota într-o parte, ca să ferească firul de coada mişcătoare, care l-ar fi putut reteza cu uşurinţă. Coada aceasta era vechiul bici al stăpânilor de sclavi din Oceanul Indian. La ora actuală, în insulele Seychelles e ilegal chiar şi să te afli în posesia unuia, dar bicele acestea sunt transmise în familie din generaţie în generaţie, pentru a fi folosite asupra nevestelor necredincioase, iar dacă se răspândeşte vestea că cutare sau cutare femeie a avut de-a face cu *la crapule,* numele provensal al pisicii-de-mare, e totuna cu a spune că femeia respectivă nu se va ridica din pat cel puţin o săptămână. Izbiturile cozii începeau să slăbească; Bond înotă în faţa pisicii-de-mare şi o trase după el, spre mal. Când ajunseră în apa puţin adâncă de la mal, pisica-de-mare deveni letargică, aşa că o scoase din apă şi o duse la distanţă considerabilă pe plajă. Dar chiar şi aşa, nu se apropie de ea - şi foarte bine făcu. Pe

neaşteptate, la o mişcare a lui Bond şi poate cu speranța de a-şi lua duşmanul prin surprindere, uriaşa pisică-de-mare sări în sus, ridicându-se complet în aer. Bond făcu un salt lateral, iar peştele căzu pe spate şi rămase locului, cu abdomenul alb spre soare şi cu gura mare, urâtă, în formă de seceră, gâfâind şi pufnind.

În picioare, Bond se uita la pisica-de-mare şi se întreba ce să facă mai departe.

Un bărbat scund, gras şi alb, îmbrăcat cu cămaşă şi pantaloni kaki, ieşi dintre palmieri şi veni spre Bond pe nisipul presărat cu alge uscate, lăsate în urmă de reflux. Când se apropie suficient, strigă amuzat:

— Bătrânul şi marea[25]! Cine a prins pe cine?

Bond se întoarse.

— Fireşte, e singurul bărbat de pe insulă care nu poartă la el o macetă! Fidele, fii băiat de treabă şi cheamă-l pe unul dintre oamenii tăi! Animalul ăsta nu vrea să moară şi harponul meu a rămas înfipt în el.

Fidele Barbey, cel mai tânăr dintre nenumăraţii Barbey care sunt proprietarii a aproape tot ce există în Insulele Seychelles, veni şi se opri, privind pisica-de-mare.

— Frumos exemplar! Ai noroc că ai lovit-o unde trebuia; altfel te-ar fi târât peste recif şi ar fi trebuit să dai drumul armei. Le ia al naibii de mult să moară Dar haide, trebuie să te duc înapoi la Victoria! A apărut ceva. Ceva bun. Trimit pe un om de-al meu după armă Vrei coada?

Bond zâmbi.

— N-am nevastă. Dar ce-ai spune despre nişte *raie au beurre noir*[26] diseară?

— Diseară nu, prietene. Vino! Unde-ți sunt hainele?

In timp ce mergeau pe drumul de coastă cu maşina lui, Fidele întrebă:

— Ai auzit vreodată de un american pe nume Milton Krest? E bine, pe cât se pare, e proprietarul lanțului de hoteluri Krest şi al unei chestii numite Fundația Krest. Un lucru îți pot spune cu siguranță: deține cel mai frumos afurisit de iaht din Oceanul Indian. L-a pus la apă ieri. *Wavekrest* se cheamă. Aproape două sute de tone, treizeci de metri lungime. Dotat cu absolut totul, de la o soție frumoasă şi până la un gramofon mare cu tranzistori, pe balansiere, astfel încât valurile să nu facă acul să sară Mochetă din perete-n perete, groasă de doi centimetri şi jumătate. Aer condiționat peste tot. Singurele țigări uscate care pot fi găsite de partea asta a continentului african şi cea mai bună sticlă de şampanie pe care am băut-o după micul dejun de când am fost ultima oară la Paris. (Fidele Barbey râse încântat.) Prietene, e o ambarcațiune a mamei naibii de aleasă şi dacă domnul Krest e un mare şlem dublat cu ticăloşie, cui naiba îi pasă?

— Cui îi pasă oricum? Ce are de-a face cu tine - sau cu mine, la drept vorbind?

— Doar asta, prietene: vom petrece câteva zile pe mare cu domnul Krest - şi cu doamna Krest, frumoasa doamnă Krest. Am acceptat să duc iahtul la Chagrin - insula despre care ți-am vorbit. E la naiba în praznic, aproape de țărmul african, şi familia mea nu i-a găsit nicio utilizare, în afară de

[25] Aluzie la romanul cu acelaşi titlu al lui Ernest Hemingway.

[26] Pisică de mare cu unt rumenit. (fr.)

adunatul ouălor de cormoran. E doar la un metru mai sus de nivelul mării. N-am mai fost în locul ăla afurisit de cinci ani. In fine, Krest ăsta vrea să meargă acolo. Colectează specimene marine - ceva legat de fundația lui - şi e un spurcat de peştişor care se zice că există numai în jurul Insulei Chagrin. Cel puțin Krest spune că singurul exemplar din lume provenea de acolo.

— Sună distractiv. Rolul meu care e?

— Ştiam că te plictiseşti şi că mai ai o săptămână până să ridici ancora, aşa că am spus că eşti expertul local la căutări submarine şi că vei găsi rapid peştele cu pricina, dacă chiar există, şi că oricum fără tine nu merg. Domnul Krest s-a învoit, şi asta-i tot. Ştiam că pierzi vremea undeva, pe coastă, aşa că am mers cu maşina de-a lungul coastei până când un pescar mi-a spus că un alb nebun încearcă să se sinucidă, de imul singur, la Belle Anse şi am ştiut că tu eşti acela.

Bond râse.

— E extraordinară frica de mare a insularilor ăstora! Te-ai aştepta ca de-acum să fi căzut la pace cu ea. Foarte puțini din locuitorii Insulelor Seychelles ştiu măcar să înoate!

— Vina e a Bisericii Romano-catolice. Nu agreează ideea dezbrăcării de haine. O aiureală afurisită, dar asta e. Cât priveşte frica, nu uita că eşti aici doar de o lună. Rechini, baracude - încă n-ai întâlnit un exemplar flămând. Plus peştele de piatră! Ai văzut vreodată un om care a călcat pe un peşte de piatră? Corpul i se îndoaie pe spate ca arcul de durere. Uneori e atât de cumplită încât omului îi sar la propriu ochii din orbite. Supraviețuitorii sunt foarte rari

— Ar trebui să poarte încălțăminte ori să-şi lege tălpile când merg pe recif, zise Bond fără pic de compătimire. Există toți peştii ăştia de Pacific, ca să nu mai spun de scoica uriaşă. E o prostie absolută! Toți se jeluiesc cât de săraci sunt, cu toate că marea e de-a dreptul doldora de peşti! Iar sub stâncile alea sunt cincizeci de soiuri de scoici din acelea cu cochilie frumoasă, lucioasă. Ar putea trăi mai mult decât bine vânzându-le prin lume!

Fidele Barbey râse cu poftă.

— Bond, guvernator! Asta-i soluția! La următoarea întrunire a Consiliului Legislativ am să avansez ideea. Eşti omul perfect pentru funcția asta - cu vederi largi, plin de idei, motivație din belşug. Scoici! Splendid! Scoicile vor aduce bugetul la echilibru pentru prima oară de la boomul plantelor de paciuli, după război! „Vindem cochilii de mare din Seychelles", ăsta ne va fi sloganul! Mă voi îngriji să ți se recunoască meritele. Vei deveni Sir James cât ai bate din palme!

— Din asta ar ieşi mai mulți bani decât din încercarea de a cultiva vanilie în pierdere!

Continuară să se ciorovăiască astfel, cu virulență veselă, până când pâlcurile de palmieri lăsară locul uriaşilor arbori *sangdragon* de la periferia prăpăditei capitale, Mahe.

Trecuse aproape o lună de când M. îi spusese lui Bond că-l trimite în Insulele Seychelles.

— Amiralitatea are probleme cu noua bază din Maldive a flotei sale. Se strecoară comuniştii din Ceylon. Greve, sabotaje - tabloul obişnuit. Ar putea fi nevoită să renunțe şi să se mute în Seychelles. O mie opt sute de kilometri

mai la sud, dar cel puțin insulele respective par destul de sigure. însă nu vrea să fie prinsă din nou pe picior greşit. Chiar dacă Biroul Colonial spune că sunt cât se poate de sigure, am fost de acord să trimit pe cineva care să ofere o evaluare independentă. Acum câțiva ani, când Makarios a fost închis acolo, au existat câteva sperieturi legate de securitate. Ambarcațiuni japoneze de pescuit dând târcoale, vreo doi escroci refugiați din Anglia, legături strânse cu Franța.Tu du-te şi uită-te bine. Ai grijă să nu faci insolație! completă M. privind pe fereastră lapovița deasă de martie.

Bond îşi terminase raportul, care conchidea că singurul pericol posibil în privința securității în Insulele Seychelles consta în frumusețea şi disponibilitatea femeilor insulare, de o săptămână, după care nu mai avusese nimic de făcut, decât să aştepte sosirea vaporului Kampala, care să-l ducă la Mombasa. Se săturase până peste cap de căldură, de palmierii pleoştiți, de țipetele plângărețe ale pescăruşilor pitici şi de conversațiile interminabile despre miezul de nucă de cocos. Perspectiva unei schimbări îl încânta.

Bond îşi petrecea ultima săptămână acasă la Barbey, aşa că, după ce trecură pe acolo ca să-şi ia genții, merseră până la capătul Cheiului Lung şi lăsară maşina în şopronul oficiului vamal. Iahtul alb lucios se afla la opt sute de metri distanță, în rada portului. Cei doi luară o barcă pescărească prevăzută cu motor outboard ca să străbată golful neted ca oglinda şi se strecurară prin deschizătura recifului. *Wavekrest* nu era frumos - lățimea chilei şi suprastructura aglomerată îi îngreuna silueta -, însă Bond îşi dădu seama de la prima privire că e o navă adevărată, construită pentru a naviga oriunde în lume, nu doar prin Florida Keys. Părea pustie, dar când traseră lângă ea, doi marinari cu înfățişare îngrijită, în pantaloni scurți şi bluză albă, apărură şi se postară lângă scară, cu cange pentru bărci pregătite ca să țină barca mizeră la distanță de vopseaua lucioasă a iahtului. Luară cele două genți, iar unul dintre ei ridică un tambuchi de aluminiu şi le făcu semn să coboare. Pe Bond îl izbi o adiere de aer ce-i păru aproape geros când coborî cele câteva trepte ce duceau la careu.

Careul era pustiu. Şi nu era câtuşi de puțin o cabină. Era o încăpere de mare bogăție şi confort, pe care niciun element n-o asocia cu interiorul unei ambarcațiuni. Ferestrele din spatele jaluzelelor venețiene pe jumătate închise erau de mărime obişnuită, la fel şi fotoliile adânci din jurul măsuței centrale scunde. Mocheta, albastru-deschis, era cum nu se poate mai deasă. Pereții aveau lambriuri dintr-un lemn argintiu, iar tavanul era vopsit în alb-gălbui. Exista un birou, dotat cu articolele de scris obişnuite, şi un telefon. Lângă gramofonul cel mare se afla un bufet încărcat cu băuturi. Deasupra

bufetului se vedea o pictură ce părea a fi un Renoir deosebit de bun - capul şi umerii unei fete brunete frumoase, îmbrăcată cu o bluză în dungi, alb cu negru. Impresia de salon luxos dintr-o casă la oraş era completată de vasul mare cu flori albe şi albastre de hiacint, pe masa centrală, şi de raftul îngrijit cu reviste aflat lângă birou.

— Ce ți-am spus, James?

Bond clătină din cap admirativ.

— Asta e categoric cea mai bună cale de a trata marea - ca şi cum nici măcar n-ar exista! (Inspiră adânc.) Ce uşurare, să pot trage în piept aer proaspăt! Aproape uitasem ce gust are.

— Cel de-afară e proaspăt, băiete! Ăsta-i conservat.

Domnul Milton Krest intrase în încăpere fără zgomot şi stătea şi-i privea. Era un bărbat puternic, tăbăcit, abia trecut de cincizeci de ani. Părea dur şi în formă, iar blugii decoloraţi, cămaşa cu croială militară şi cureaua latã din piele sugerau că-şi făcuse un fetiş din a arăta dur. Ochii căprui-deschis de pe faţa bătută de intemperii erau uşor adumbriţi şi privirea lor era somnoroasă şi disprețuitoare. Gura avea colţurile lăsate în jos, într-o expresie care putea fi de umor sau de dispreţ - probabil a doua variantă, iar cuvintele pe care le aruncase în încăpere, inofensive în sine, cu excepţia acelui „băiete" arogant, fuseseră azvârlite ca un pumn de mărunţiş spre doi culi. Lui Bond, cea mai ciudată trăsătură a domnului Krest i se păru a fi vocea: era moale şi cu un sâsâit deosebit de atractiv printre dinţi. Era exact vocea răposatului Humphrey Bogart. Bond îl cercetă cu privirea pe individ, de la părul tuns scurt, negru, cu fire cărunte ca nişte pilitură de fier presărată peste capul lunguieţ, la vulturul tatuat deasupra unei ancore strâmbe pe antebraţul drept şi până la tălpile tăbăcite, plasate marinăreşte, depărtate şi ferme, pe mochetă. îşi zise: „Omului ăstuia îi place să fie considerat erou stil Hemingway. N-am să mă înţeleg cu el." Domnul Krest înaintă şi întinse mâna.

— Eşti Bond? Mă bucur să te am la bord, domnule.

Bond se aştepta la strângerea de mână capabilă să zdrobească oasele şi o contracara încordând muşchii.

— Scufundare liberă sau cu tub de oxigen?

— Liberă şi nu merg la mari adâncimi. E doar un hobby.

— Ce faci în restul timpului?

— Sunt funcţionar public.

Domnul Krest râse scurt, aspru.

— Politeţe şi servitute[27]! Voi, englezii produceţi cei mai buni majordomi şi valeţi din lume! Funcţionar public, zici? Bănuiesc că o să ne înţelegem de minime. Funcţionarii publici sunt tocmai oamenii pe care-mi place să-i am înjur.

Declicul ce anunţă deschiderea tambuchiului dinspre punte preîntâmpină răbufnirea de mânie a lui Bond. Gândurile domnului Krest fură întrerupte de apariţia unei fete bronzate, dezbrăcate, care coborî treptele spre careu. Nu, de fapt nu era cu totul dezbrăcată, dar costumul de baie foarte sumar, din satin maro deschis era conceput pentru a da această impresie.

— Salut, comoară! Unde-ai stat ascunsă? Nu te-am văzut de mult! Fă cunoştinţă cu domnul Barbey şi domnul Bond, băieţii care vin cu noi. (Domnul Krest ridică o mână în direcţia fetei.) Băieţi, ea e doamna Krest. A cincea doamnă Krest. Şi ca să nu-i vină nimănui idei, să ştiţi că-i iubeşte pe domnul Krest. Nu-i aşa, comoară?

— O, Milt, nu fi caraghios, ştii bine că da! replică doamna Krest, zâmbind drăgălaş. îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Barbey. Şi domnule Bond. Ne bucurăm să vă avem la bord. Aţi vrea să beţi ceva?

— Stai aşa o clipită, comoară! Ce-ar fi să mă laşi pe mine să aranjez

[27] În original, „Civility and Servitude" - joc de cuvinte intraductibil, bazat pe echivalentul în engleză al expresiei „funcţionar public" - „civil servant".

lucrurile la bordul navei mele, hm? interveni domnul Krest pe un ton moale şi plăcut.

Femeia roşi.

— A, da, Milt, sigur că da!

— Atunci e în regulă; doar să ştim cine e comandantul la bordul frumoasei Wavekrest. (Zâmbetul amuzat îi cuprinse pe toţi cei trei.) Aşa deci, domnule Barbey. Apropo, care ţi-e prenumele? Fidele, hm? Impresionant nume. „Bătrânul credincios", chicoti bonom domnul Krest. Acum, Fido, ce zici să mergem noi doi pe punte şi să punem schiful ăsta bătrân în mişcare, hm? Poa' că ai face bine să-l scoţi în larg, după care poţi să stabileşti un curs şi să-i dai cârma lui Fritz. Eu sunt căpitanul, el e secundul şi mai există doi marinari care se îngrijesc de sala motoarelor şi de bucătărie. Germani toţi trei. Singurii afurisiţi de marinari rămaşi în Europa. Şi domnul Bond. Prenumele? James, hm? Păi Jim, ce părere ai să exersezi un pic din politeţea şi servitutea aia cu doamna Krest? Că veni vorba, spune-i Liz. Ajut-o să prepare gustările şi ce-i mai fi pentru băuturile pe care o să le servim înainte de prânz. Pe vremuri a fost şi ea englezoaică. Puteţi sporovăi despre Piccadilly Circus şi despre alte locuri băştinaşe pe care le cunoaşteţi amândoi. Bine? Mişcă, Fido! (Urcă scările cu paşi elastici, băieţeşti.) Hai să ieşim naibii de-aici!

După ce tambuchiul se închise, Bond expiră prelung. Doamna Krest spuse pe ton de scuză:

— Te rog, nu te supăra de glumele lui! Are un simţ al umorului mai aparte. Şi e puţin îndărătnic, îi place să vadă dacă reuşeşte să irite oamenii. O obrăznicie din partea lui, dar la drept vorbind totul e în glumă.

Bond îi zâmbi liniştitor, întrebându-se cât de des era nevoită să rostească acest mic discurs, să încerce să calmeze enervarea oamenilor pe care-şi exersase domnul Krest „simţul umorului".

— Presupun că e nevoie de ceva timp să se obişnuiască omul cu soţul tău. La fel se poartă şi acasă, în America?

— Numai cu mine, zise ea fără resentiment. îi iubeşte pe americani. Doar când e în străinătate... Ştii, tatăl lui era neamţ, de fapt prusac, iar el are ideea asta germană caraghioasă că europenii şi aşa mai departe sunt decadenţi, că nu mai sunt buni de nimic. N-are niciun rost să-l contrazici, e o idee a lui.

Aşadar, asta era! Iarăşi bătrânul hun. Mereu la picioarele tale sau la beregata ta. „Simţul umorului"! Nu, zău! Şi oare ce trebuia să rabde femeia aceea, fata aceea frumoasă pe care individul a pus stăpânire ca să-i fie sclavă - sclava lui englezoaică? O întrebă:

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

— De doi ani. Lucram ca recepţioneră la unul din hotelurile lui. Ştii, e proprietarul Grupului Krest. A fost minunat, ca un basm! Şi acum mai trebuie să mă ciupesc câteodată ca să mă conving că nu visez. Asta, de exemplu (arătă cu un gest larg încăperea luxoasă), plus că e teribil de bun cu mine! îmi face mereu cadouri. Ştii, e un om foarte important în America! E amuzant să fii tratat ca un cap încoronat oriunde te-ai duce.

— Negreşit! Bănuiesc că-i place asta, nu?

— O, da! zise ea râzând, cu o notă de resemnare. Firea lui e în foarte mare măsură fire de sultan. Se enervează rău dacă nu e servit

corespunzător. Spune că atunci când omul a muncit pe brânci ca să ajungă în vârful copacului, are dreptul la cele mai bune fructe care cresc acolo.

Doamna Krest îşi dădu seama că vorbeşte prea deschis, aşa că adăugă rapid:

— Dar ce tot vorbesc? Oricine ar crede că ne cunoaştem de ani buni. (Zâmbi cu timiditate.) Presupun că e efectul cunoştinţei cu cineva din Anglia. Dar serios, trebuie să merg să pun nişte haine mai consistente pe mine. Făceam plajă pe punte.

De sub punte, din mijlocul ambarcaţiunii, se auzi un huruit sonor.

— Aşa, am pornit! Ce-ar fi să mergi pe puntea de la pupa şi să priveşti cum ieşim din port? Vin şi eu într-o clipă Vreau să aflu atât de multe despre

Londra! Pe aici. (Trecu pe lângă el şi deschise o uşă glisant!) La drept vorbind, dacă eşti deştept, revendică locul ăsta pentru noapte! Sunt perne din belşug, iar cabinele se cam încing, în ciuda aerului condiţionat.

Bond îi mulţumi, ieşi şi închise uşa în urma lui. Era o punte adâncită, mare, acoperită cu rogojini de cânepă, având în partea dinspre pupa o canapea semicirculară din cauciuc expandat. Ici şi colo erau împrăştiate fotolii din împletitură de nuiele, iar într-un colţ se afla un bar. Lui Bond îi trecu prin minte că se putea ca domnul Krest să bea zdravăn. Se întrebă dacă doar i se pare sau doamna Krest chiar e îngrozită de el. Atitudinea ei faţă de el avea ceva de un servilism dureros. Fără îndoială că-şi plătise cu vârf şi îndesat „basmul". Bond privi coastele verzi ale oraşului Mahe îndepărtându-se încet la pupa. Estimă că se deplasau cu vreo zece noduri. în scurt timp vor ajunge la North Point, iar de acolo se vor îndrepta spre larg. Ascultând gâlgâitul eşapamentului, îşi lăsă mintea să ţeasă într-o doară gânduri despre frumoasa doamnă Elizabeth Krest.

Ar fi putut să fie manechin - probabil chiar fusese înainte de a deveni recepţioneră la hotel -, acea respectabilă profesie feminină care conţine totuşi o undă vagă de viaţă demimondenă de înaltă clasă. îşi mişca trupul frumos cu lipsa totală de timiditate a femeii obişnuite să circule dezbrăcată sau aproape dezbrăcată.

Însă fiinţa ei n-avea nimic din răceala manechinelor - avea un corp cald şi o faţă prietenoasă, încrezătoare. Avea poate treizeci de ani, cu siguranţă nu mai mult, şi drăgălăşenia ei - căci nu ajungea la frumuseţe - era încă imatură. Cea mai bună trăsătură a ei era părul blond-cenuşiu des, lung până la baza gâtului, dar părea plăcut lipsită de vanitate în privinţa lui: nu-i flutura şi nu se juca cu el. îi trecu prin minte că, de fapt, nu vădea niciun semn de cochetărie. Stătuse liniştită, aproape docilă, cu ochii mari, albaştri şi limpezi aţintiţi aproape tot timpul asupra soţului ei. Nu purta ruj pe buze, nici lac pe unghiile de la mâini şi de la picioare şi nu-şi pensa sprâncenele. Oare domnul Krest îi poruncise să procedeze astfel - să fie o copilă germanică a naturii? Probabil că da. Bond ridică din umeri. Erau categoric un cuplu ciudat - un Hemingway de vârstă mijlocie, cu voce de Bogart şi o fată drăguţă, ingenuă. Şi mai exista încordarea din atmosferă - din felul cum se făcuse mică atunci când, după ce le oferise de băut, el o pusese la punct, din masculinitatea lui forţată Bond se jucă într-o doară cu ideea că individul era impotent şi că rolul dur şi grosolan pe care-l juca nu era decât o etalare exagerată a virilităţii. N-avea să fie în niciun caz uşor de trăit cu el timp de patru, cinci zile. Privind cum dispare frumoasa Insulă Silhouette la tribord,

Bond îşi jură să nu-şi piardă cumpătul. Cum era expresia aceea americană? „A mânca plăcinta umilinței". Va fi un exercițiu mintal interesant pentru el. Va mânca plăcinta umilinței timp de cinci zile şi nu-l va lăsa pe acel individ blestemat să strice o călătorie care trebuia să fie plăcută.

— Ei, băiete, te relaxezi?

Domnul Krest, aflat pe puntea bărcilor de salvare, privea în jos spre puntea adâncită.

— Ce-ai făcut cu femeia cu care trăiesc? Ai lă- sat-o să facă ea toată munca, bănuiesc. Ei, şi de ce nu? Doar pentru asta-s făcute, nu? Ai chef să vezi iahtul? Fido o să stea o vreme la cârmă iar eu am timp liber.

Fără să aştepte un răspuns, domnul Krest se aplecă şi coborî pe puntea adâncită, dându-şi drumul de la un metru.

— Doamna Krest se îmbracă. Da, mi-ar plăcea să vizitez iahtul.

Domnul Krest îl țintui pe Bond cu privirea lui dură, disprețuitoare.

— 'N regulă. Mai întâi, datele concrete. E construit de Corporația de construcții navale Bronson. întâmplarea face să dețin nouăzeci la sută din acțiunile ei, aşa că am obținut ceea ce-am vrut. Proiectat de frații Rosenblatt - cei mai buni arhitecți navali.

Treizeci de metri lungime, şapte lățime şi linia de plutire la doi metri față de chilă. Motoare diesel Superior de două sute cincizeci de cai-putere. Viteza maximă, paisprezece noduri. Distanța de croazieră: două sute cincizeci de mile marine la opt noduri. Aer condiționat peste tot. Corporația Carrier a proiectat două camere frigorifice speciale a câte cinci tone fiecare, aşa că pot transporta destule alimente congelate şi băuturi pentru o lună. Ne trebuie doar apă dulce pentru băi şi duşuri. In regulă? Acum, să mergem la prova, unde vei putea vedea cabinele echipajului, şi vom porni de-acolo spre pupa. Şi încă un lucru, Jim (Domnul Krest lovi cu piciorul în punte.) Asta-i podeaua, vezi? Iar toaleta e budă. Iar dacă vreau ca o persoană să se oprească din ceea ce face, nu strig „stop", strig „stai". Mă înțelegi, Jim?

Bond încuviință amiabil.

— N-am nicio obiecție. E nava ta.

— Bun, hai să mergem. Nu trebuie să-ți fereşti capul, toate uşile şi tavanele sunt la un metru nouăzeci.

Bond îl urmă pe domnul Krest pe culoarul îngust ce străbătea nava pe toată lungimea ei şi, timp de jumătate de oră, făcu comentariile de rigoare pe tema iahtului, categoric cel mai de soi şi mai luxos proiectat din câte văzuse. La fiecare detaliu exista o marjă destinată să ofere un plus de confort. Chiar şi baia cu duş a echipajului avea mărimea normală, iar cambuza - sau bucătăria, cum îi spunea domnul Krest - lucrată în oțel inoxidabil era la fel de mare ca şi cabina principală a soților Krest. Domnul Krest deschise uşa acesteia fără să bată. Liz Krest se afla la măsuța de toaletă.

— O, comoară, zise domnul Krest cu vocea lui blândă, mă gândeam că aranjezi deja măsuța cu băuturi! Ți-a trebuit al naibii de mult timp ca să te găteşti. Un pic de dichis în plus pentru Jim, ha?

— Îmi pare rău, Milt! Tocmai voiam să vin. S-a blocat un fermoar.

Fata luă în grabă o pudrieră, se îndreptă spre uşă oferindu-le amândurora un mic surâs neliniştit şi ieşi.

— Lambriuri din mesteacăn de Vermont, lămpi cu sticlă de Corning, covoare mițoase mexicane. Şi apropo, tabloul acela cu corabia e un

Montague Dawson autentic...

Domnul Krest continuă pe acelaşi ton cu catalogarea, dar Bond se uita la un obiect atârnat pe perete, aproape ascuns, lângă noptiera alăturată jumătății de pat uriaş care-i aparținea evident domnului Krest. Era un bici subțire, lung cam de un metru, cu mâner din piele împletită. Era o coadă de pisică-de-mare.

Bond ocoli ca din întâmplare patul, luă biciul şi-şi trecu degetul peste cartilajul țepos. Simplul gest îl duru.

— Unde l-ai găsit? Chiar azi dimineață am vânat un animal din ăsta.

— în Bahrain. Arabii le folosesc pe spinarea nevestelor. (Domnul Krest chicoti relaxat.) Până acum, n-a trebuit să-i aplic lui Liz mai mult de o lovitură odată. Minunate rezultate! îl numim „Corectorul" meu.

Bond puse biciul la loc şi-i aruncă o privire dură domnului Krest.

— Nu mai spune! în Seychelles, unde creolele sunt destul de dure, e ilegal chiar şi să deții aşa un obiect, darămite să-l foloseşti.

Îndreptându-se spre uşă, domnul Krest zise cu indiferență:

— Băiete, întâmplarea face ca nava asta să fie teritoriu al Statelor Unite. Hai să mergem să bem ceva.

Domnul Krest bău trei duble de votcă cu consomé de la gheață înainte de prânz şi o bere în timpul mesei. Ochii spălăciți se întunecară puțin şi căpătară o lucire apoasă, dar vocea sâsâitoare rămase moale şi relaxată în timp ce explică obiectivul călătoriei, monopolizând complet conversația.

— Vedeți voi, băieți, treaba stă aşa: în State avem un sistem al fundațiilor pentru tipii norocoşi care au lovele din belşug şi se întâmplă să nu vrea să contribuie la trezoreria țării. Faci o fundație - ca asta, Fundația Krest - într-un scop caritabil - caritate pentru oricine şi orice, copii, bolnavi, cauza ştiinței, faci cadou banii oricui şi pentru orice, mai puțin ție şi familiei tale, şi scapi de impozitul pe ei. Aşa că am băgat vreo zece milioane de dolari în Fundația Krest şi, cum întâmplarea face să-mi placă să navighez şi să văd lumea, am construit cu două din alea zece milioane iahtul ăsta şi le-am zis celor de la Smithsonian - asta-i marea noastră instituție de istorie a naturii - că sunt dispus să merg în orice parte a lumii şi să adun exemplare pentru ei. Asta mă transformă în expediție ştiințifică, înțelegeți? Timp de trei luni, în fiecare an, am o vacanță pe cinste care nu mă costă nici cât negru sub unghie! M-ați priceput?

Domnul Krest îşi privi oaspeții, aşteptând aplauze. Fidele Barbey clătină din cap a îndoială.

— Sună excelent, domnule Krest. Dar exemplarele astea rare sunt uşor de găsit? Cei de la Smithsonian vor un panda uriaş, o cochilie marină rară - poți obține aceste lucruri dacă ei n-au reuşit?

Domnul Krest clătină încet din cap şi spuse cu regret:

— Băiete, zău că te-ai născut ieri! Bani: asta-i tot ce trebuie. Vrei un panda? Îl cumperi de la vreo grădină zoologică afurisită care nu-şi poate permite încălzire centrală pentru secția reptilelor ori vrea să construiască un set nou de cuşti pentru tigri sau mai ştiu eu ce! Cochilia marină? Găseşti un om care-o are şi-i oferi atâția afurisiți de bani încât ți-o vinde chiar dacă după aia plânge o săptămână. Uneori ai mici necazuri cu guvernele - câte un afurisit de animal e protejat sau mai ştiu eu ce. Bun, să-ți dau un exemplu! Am sosit pe insula ta ieri. Vreau un papagal negru din Insula Praslin. Vreau

o țestoasă uriaşă din Aldabra. Vreau o colecție completă a scoicilor voastre cu cochilia lucioasă şi pestriță şi vreau peştele ăsta după care ne ducem acum. Primele două sunt protejate prin lege. Aseară i-am făcut o vizită guvernatorului vostru, după ce am pus anumite întrebări în oraş. îi zic: „Excelență, înțeleg că vreți să construiți o piscină publică unde copiii localnici să învețe să înoate, în regulă, Fundația Krest va oferi banii. Cât? Cinci mii, zece mii? Bun, deci zece mii. Poftim cecul." Şi i-l scriu chiar acolo, pe loc. Zic, fără să las cecul din mână: „Doar un singur lucru mărunt, excelență întâmplarea face să vreau un exemplar din specia de papagal negru pe care-o aveți aici şi o țestoasă de Aldabra. înțeleg că sunt protejate prin lege. Vă deranjează dacă iau câte un exemplar din fiecare şi le duc în America, pentru Smithsonian?" Ei, urmează ceva palavre, dar văzând că e vorba de Smithsonian şi văzând că încă n-am lăsat cecul din mână, la urmă batem palma şi toată lumea-i fericită. Corect? Ei, şi pe drumul de întoarcere mă opresc în oraş ca să aranjez cu simpaticul domn Abendana, comerciantul, ca papagalul şi țestoasa să fie capturate şi păstrate pentru mine, şi ajung să vorbesc despre scoicile voastre. Ei bine, întâmplarea face că acest domn Abendana colecționează blestemățiile astea încă din copilărie. Mi le arată. Perfect întreținute - fiecare pe bucata ei de vată. într-o stare excelentă, şi colecția conține mai multe exemplare Isabella şi Mappa, pe care mi s-a cerut în mod special să le caut. Spune că regretă dar nici nu se gândeşte să le vândă, înseamnă nespus de mult pentru el şi aşa mai departe. Tâmpenii! Mă uit la domnul Abendana şi întreb doar: „Cât?" Nu, nu, nici nu concepe. Iar tâmpenii! Scot carnetul de cecuri, scriu un cec în valoare de cinci mii de dolari şi i-l bag sub nas. Cinci mii de dolari! Nu rezistă. împătureşte cecul, îl bagă în buzunar şi după aia pămpălăul naibii se pune pe bocit! Vă vine să credeți? (Domnul Krest desfăcu mâinile, arătând că nu-i vine să creadă.) Pentru câteva afurisite de scoici! Aşa că-i spun să se calmeze, iau cutia cu scoici şi ies naibii de-acolo înainte ca nebunul să se împuşte din cauza remuşcărilor!

(Domnul Krest se lăsă pe speteaza scaunului, foarte mulțumit de sine.) Ce părere aveți de asta, băieți? După douăzeci şi patru de ore pe insulă, mi-am rezolvat deja trei sferturi din listă! Deştept, nu, Jim?

— Probabil că vei primi o medalie când te întorci acasă, replică Bond. Ce-i cu peştele acela?

Domnul Krest se ridică de la masă, cotrobăi într-un sertar al biroului şi se întoarse cu o foaie de hârtie scrisă la maşină.

— Poftim, ascultați: „Raritatea Hildebrand. Prins de profesorul Hildebrand de la Universitatea Witwatersrand cu plasa, în aprilie 1925, în apropierea insulei Chagrin din Arhipelagul Seychelles. (Domnul Krest ridică privirea.) Urmează o grămadă de tâmpenii ştiințifice. Le-am cerut să le formuleze în engleza obişnuită, şi uite traducerea. (Se uită din nou la hârtie.) Singurul exemplar cunoscut, numit „Raritatea Hildebrand", după descoperitorul ei, are lungimea de cincisprezece centimetri. Culoarea e roz intens, cu dungi transversale negre. înotătoarele anale, ventrale şi dorsale sunt roz. înotătoarea caudală e neagră. Ochii, mari, albastru-închis. Dacă este găsit, trebuie avut grijă cu manevrarea acestui peşte, fiindcă toate înotătoarele au țepi chiar mai ascuțiți decât este obişnuit pentru restul acestei familii. Profesorul Hildebrand a consemnat găsirea acestui specimen

în apa adâncă de un metru, la marginea recifului sud-vestic. (Domnul Krest aruncă hârtia pe masă.) Poftim, băieți! Călătorim vreo mie de mile marine, la un cost de câteva mii de dolari, ca să încercăm să găsim un blestemat de peşte de cinşpe centimetri! Şi când te gândeşti că acum doi ani, indivizii de la Fisc au avut tupeul de a sugera că fundația mea e falsă!

Liz Krest interveni cu entuziasm:

— Dar tocmai asta e, Milt, nu-i aşa? E foarte important ca de data asta să ducem acasă exemplare şi lucruri din belşug! Nu vorbeau oamenii aceia oribili de la fisc despre respingerea iahtului şi a cheltuielilor şi aşa mai departe, pentru ultimii cinci ani, dacă nu arătăm o realizare ştiințifică extraordinară? Nu aşa s-au exprimat?

— Comoară, rosti domnul Krest pe un ton moale precum catifeaua. Să presupunem că-ți ții fleanca aia slobodă când e vorba de treburile mele personale. Da? (Vocea era prietenoasă, nonşalantă.) Ştii ce-ai făcut, comoară? Tocmai ți-ai câştigat o mică întâlnire cu Corectorul diseară Exact asta ai făcut.

Fata duse iute mâna la gură şi şopti, cu ochii mari:

— O, nu, Milt! O, te rog, nu!

A doua zi de la plecare, în zori, ajunseră în dreptul Insulei Chagrin. Mai întâi o surprinse radarul - o mică protuberanță pe linia absolut plată a scanerului -, apoi apăru o pată minusculă pe întinsul orizont curbat, ce crescu cu încetineală infinită, devenind o dungă verde, lungă de opt sute de metri, mărginită cu alb. Era extraordinar să dea de pământ după două zile în care iahtul păruse a fi singurul lucru mişcător, singurul lucru viu într-o lume pustie. Bond nu mai văzuse niciodată calmul ecuatorial şi nici nu şi-l imaginase clar. Acum îşi dădea seama ce pericol cumplit trebuie să fi constituit în vremurile ambarcațiunilor cu pânze - marea de sticlă sub un soare de bronz, aerul stătut, greu, dâra de nori mici la marginea lumii, care nu se apropiau niciun pic, nu aduceau strop de vânt sau de binecuvântată ploaie. Cum trebuie să fi binecuvântat mateloții, secole la rând, acest mic punct din Oceanul Indian în timp ce trăgeau la rame, făcând corăbiile grele să înainteze poate o milă pe zi! Stând la prova, privi cum peştii zburători țâşnesc din apă pe sub cocă în timp ce marea albăstrui-negricioasă căpăta treptat aspectul pestriț, cafeniu cu alb şi cu verde, al apelor mai puțin adânci. Cât de minunat era că în curând va putea să se plimbe din nou şi să înoate, în loc să stea doar pe scaun şi lungit! Cât de minunat era că va avea câteva ore de solitudine - câteva ore departe de domnul Milton Krest!

Lăsară ancora în afara recifului, în apa adâncă de optsprezece metri, iar Fidele Barbey îi duse cu barca cu motor prin gura recifului. Chagrin era în toate amănuntele prototipul insulei de corali. Era alcătuită din circa opt hectare de nisip, coral mort şi arbuşti scunzi, fiind înconjurată, dincolo de laguna puțin adâncă, lată de cincizeci de metri, de un colier de recife de care valurile calme şi lungi se spărgeau cu un foşnet slab. Când coborâră la mal, în aer se înălțară nori de păsări - pescăruşi, gâşte de mare, cormorani -, care însă coborâră imediat la loc. Aerul mirosea puternic a amoniac, din cauza găinațului lor, care albise tufele. Singurele alte vietăți erau crabii de uscat, care se foiau printre tulpinile plantelor parazite şi printre crabii lăutari ce-şi duceau viața în nisip.

Scânteierea nisipului alb era năucitoare şi nu exista strop de umbră.

Domnul Krest porunci să se ridice un cort şi şezu în el, fumând un trabuc, în timp ce fură aduse la țărm echipamente de diferite feluri. Doamna Krest înotă şi culese scoici, în timp ce Bond şi Fidele Barbey îşi puseră fiecare vizorul şi, pornind înot în direcții opuse, începură să cerceteze sistematic reciful de jur-împrejurul insulei.

Când cauți o anumită specie sub apă - scoică, peşte, algă sau formațiune de coral -, trebuie să-ți concentrezi mintea şi privirea la acel tipar anume şi numai la el. Bogăția de culori şi mişcare şi varietatea nesfârşită a luminilor şi umbrelor îți atacă permanent concentrarea. Bond înainta încet prin tărâmul minunilor, având în minte o singură imagine: un peşte roz cu dungi negre, lung de cincisprezece centimetri şi cu ochii mari - al doilea peşte de acest fel văzut vreodată de ochii omului. „Dacă-l vedeți, ordonase domnul Krest, strigați tare şi rămâneți lângă el. De restul mă ocup eu. Am în cort ceva, o şmecherie care e cea mai bună din câte ați văzut pentru prinsul peştilor."

Bond se opri ca să-şi odihnească ochii. Concentrația de sare a apei era atât de mare încât putea să plutească la suprafață, cu fața în jos, fără să se mişte. Sparse într-o doară un arici-de-mare cu vârful har- ponului şi urmări hoarda peştilor de recif ce țâşniră ca să înşface fâşiile de carne gălbuie din mijlocul țepilor negri, ascuțiți precum acul. Ce oribil era faptul că, dacă găsea într-adevăr Raritatea, numai domnul Krest va beneficia de pe urma ei! Oare să nu spună nimic dacă găsea peştele? Un gest copilăros şi oricum, era, ca să spunem aşa, angajat prin contract. Porni încet mai departe, ochii săi reluând automat căutarea, în timp ce mintea îi era ocupată cu fata. Aceasta petrecuse ziua anterioară în pat. Domnul Krest spusese că o doare capul. Oare se va întoarce împotriva lui într-o bună zi? îşi va face oare rost de un cuțit sau un pistol şi într-o seară, când el se va întinde după blestematul de bici, îl va omorî? Nu. Era prea moale, prea maleabilă. Domnul Krest alesese bine: fata avea fire de sclavă. Şi accesoriile „basmului" ei erau prea prețioase. Nu-şi dădea seama că juriul ar achita-o cu siguranță dacă biciul din coadă de pisică-de-mare era prezentat la tribunal? Putea să aibă accesoriile, fără acest individ oribil, abominabil. Oare ar trebui să-i spună acest lucru? „Nu fi ridicol!" Cum s-ar exprima? ‚Ă Liz, dacă vrei să-ți omori soțul, e în regulă." Bond zâmbi pe sub mască. „La naiba cu povestea asta! Nu te amesteca în viața altora. Probabil că ei îi place - e masochistă." Dar ştia că răspunsul e prea facil. Fata aceea trăia cu frica-n sân. Poate că trăia şi cu aversiune în suflet, în ochii aceia blânzi, albaştri nu se puteau citi prea multe, dar ferestrele se deschiseseră o dată sau de două ori, dând la iveală o strălufgerare de emoție ce semăna cu ura copilărească. Să fi fost oare ură? Probabil fusese indigestie. Bond şi-i scoase pe soții Krest din minte şi ridică privirea, ca să vadă cât de mult înaintase în jurul insulei. Tubul de respirat al lui Fidele Barbey se afla la doar o sută de metri de el. Aproape încheiaseră circuitul. Avansară amândoi până când se întâlniră, după care înotară la mal şi se lungiră pe nisipul fierbinte. Fidele Barbey spuse:

— Pe partea mea de teren, nimic, doar toți peştii din lume, exceptând unul. A dat însă norocul peste mine: am găsit o colonie mare de melci verzi. Cochilia lor de sidef e cât o minge de fotbal mai mică. Face o mulțime de parale. Am să-mi trimit o barcă într-o zi să culeagă una. Am văzut un peşte-

papagal albastru care cântărea pe puțin cincisprezece kilograme. Blând ca un cățel, ca toți peştii de pe-aici. Nu m-a lăsat inima să-l omor, iar dacă o făceam totuşi, aş fi putut avea probleme. Am văzut doi sau trei rechini-leopard plimbându-se pe deasupra recifului. Sângele în apă i-ar fi putut aduce în lagună. Acum sunt gata să beau şi să mănânc ceva. După aia putem să facem schimb de locuri şi să mai încercăm o dată.

Se ridicară şi porniră pe plajă, spre cort. Domnul Krest le auzi vocile şi le ieşi în întâmpinare.

— N-ați avut noroc, eh? (Se scărpină furios la subsuoară.) M-a ciupit un blestemat de sclepț! Oribilă blestemăție de insulă! Liz n-a putut suporta mirosul, s-a întors pe navă. Cred că am face bine să mai căutăm o dată şi pe urmă să plecăm naibii de-aici! Luați-vă de-ale gurii şi vedeți că este bere rece în răcitor. Dați-mi un vizor dintr-ăla! Cum se folosesc blestemățiile astea? Cred că aş putea foarte bine să mă duc să arunc o privire la fundul mării, dacă tot sunt aici.

Şezură în cortul încins, mâncară salată de pui şi băură bere, privindu-l posomorâți pe domnul Krest cum iscodea prin apele puțin adânci. Fidele Barbey spuse:

— Are dreptate, fireşte. Insulițele astea sunt de-a dreptul îngrozitoare. Nimic altceva în afară de crabi şi rahat de pasăre, iar înjur, prea multă afurisită de mare! Numai bieții europeni înghețați până-n măduva oaselor visează la insule de corali. La est de Suez nu vei găsi niciun om zdravăn la cap căruia să-i pese de ele! Familia mea deține vreo zece - şi încă de dimensiuni decente, cu mici sate şi un venit frumos din nucă de cocos şi țestoase. Ei bine, dau toată afurisita de grămadă pe un apartament în Paris sau Londra!

Râzând, Bond replică:

— Dă anunț în *The Times* şi ai să primeşti oferte cu nemi...

În clipa aceea, la cincizeci de metri de ei, domnul Krest începu să facă semne frenetice. Bond zise:

— Ticălosul fie l-a găsit, fie a călcat pe un peşte-chitară!

Îşi luă vizorul şi alergă spre mare. Domnul Krest, în apă până la brâu, în porțiunea incipientă a recifului, arăta entuziasmat cu degetul spre suprafață. Bond înotă lin spre el. Covorul de iarbă de mare se termina cu sfărâmături de coral, presărate ici-colo de câte o formațiune de coral negru. Mai mult de zece soiuri de peşte-fluture şi alți peşti de recif flirtau printre stânci; o langustă mică îşi întinse cercetător antenele spre Bond. Dintr-o gaură ieşea capul unui țipar verde mare, ale cărui falei pe jumătate deschise lăsau la iveală şirurile de dinți ascuțiți ca acul. Ochii aurii ai țiparului îl urmăriră pe Bond cu atenție. Acesta constată amuzat că picioarele păroase ale domnului Krest, pe care efectul de lupă al apei le făcea să semene cu două trunchiuri de copac palide, se aflau la doar un pas de fălcile țiparului. îl împunse încurajator cu vârful harponului, însă țiparul nu făcu decât să clănțănească o dată, încercând să înşface vârfurile metalice, după care se retrase în gaura lui şi se făcu nevăzut. Bond se opri şi rămase plutind pe apă cercetând din priviri jungla în culori vii. Din negurile îndepărtate se materializă o formă roşiatică neclară, ce venea spre el. Descrise un cerc chiar sub el, de parcă s-ar fi etalat, şi ochii albastru-închis îl examinară fără teamă. Micul peşte îşi făcu de lucru, timid, cu nişte alge de pe partea

inferioară a unei formațiuni de coral negru, țâşni spre un grăunte neidentificat, suspendat în apă, după care porni alene înapoi spre neguri, de parcă şi-ar fi spus poezia şi acum părăsea scena.

Având grijă să se îndepărteze de gaura țiparului, Bond lăsă picioarele jos, îşi scoase vizorul şi-i spuse domnului Krest, care-l privea nerăbdător prin vizor:

— Da, într-adevăr, el e. Am face bine să plecăm de-aici fără zarvă. N-o să plece decât dacă-l sperie ceva. Peştii ăştia de recif îşi păstrează acelaşi teritoriu.

Domnul Krest îşi scoase masca şi exclamă aproape pios:

— Pe toți dracii, I-am găsit! Pe toți dracii, zău că da!

Îl urmă încet pe Bond la țărm. Fidele Barbey îi aştepta. Domnul Krest spuse, plin de lăudăroşenie:

— Fido, am găsit blestematul de peşte! Eu, Milton Krest! Ce părere ai de una ca asta! După ce voi, doi afurisiți de experți, l-ați căutat toată dimineața! Am luat vizorul ăla al vostru - ține cont, e prima oară când port aşa ceva - şi am plecat şi am găsit blestematul de peşte în fix cinşpe minute! Ce zici de asta, ei, Fido?

— Foarte bine, domnule Krest. Foarte bine. Acum, cum îl prindem?

— Aha! zise domnul Krest făcând încet cu ochiul. Am exact ce ne trebuie! O chestie care se cheamă rotenon. Am căpătat-o de la un prieten chimist. E făcută din rădăcină de *Derris eliptica.* Băştinaşii din Brazilia pescuiesc cu ea. O torni în apă, unde pluteşte peste ceea ce te interesează şi-i vine de hac la fel de sigur cum e sigur că mă cheamă Krest. Un fel de otravă. Provoacă constricția vaselor de sânge din branhii. Ii sufocă. N-are efect asupra oamenilor, fiindcă noi n-avem branhii, vedeți? (Se întoarse spre Bond.) Ține, Jim, tu du-te şi stai de pază. Ai grijă ca blestematul de peşte să n-o întindă de-acolo. Fido şi cu mine ducem substanța colo (arătă spre un loc aflat în susul curentului față de zona-țintă). Dau drumul la rotenon când îmi dai semnalul. O să plutească la vale, spre tine. Bine? Dar, în numele cerului, ai grijă să alegi momentul potrivit! N-am decât un bidon de cinşpe litri. Bine?

— În regulă, spuse Bond.

Se depărtă încet, intră în apă şi înotă leneş spre locul în care se aflase înainte. Da, toată populația se afla la locul ei, văzându-şi de treabă. Capul ascuțit al țiparului se ițea iarăşi la marginea găurii, langusta îl iscodi iarăşi. După un minut apăru şi Raritatea Hildebrand, de parcă ar fi avut întâlnire cu Bond.

De astă dată se apropie mult de fața lui; îi privi ochii prin sticla vizorului, după care, parcă tulburat de ceea ce văzuse, țâşni cu iuțeală şi se depărtă. Se jucă printre stânci o vreme, apoi dispăru în negură.

Treptat, mica lume subacvatică aflată în câmpul vizual al lui Bond începu să-i considere prezența firească. O caracatiță mică, ce fusese deghizată în chip de coral, îşi dezvălui prezența şi porni să coboare precaut spre fundul nisipos. Langusta colorată în albastru şi galben ieşi de sub piatră câțiva paşi, curioasă. Nişte peşti foarte mici îi ciuguliră picioarele şi degetele de la picioare, gâdilându-l. Sparse pentru ei un arici-de-mare, iar peştii se repeziră la masa mai bună. Bond scoase capul la suprafață. Domnul Krest se afla în dreapta lui, la douăzeci de metri, cu canistra plată în mâini. Avea să înceapă să toarne curând, la semnalul lui astfel încât

lichidul să se răspândească mult la suprafață.

— E în regulă? strigă domnul Krest.

Bond clătină din cap.

— Ridic degetul mare când se întoarce. Atunci va trebui să torni repede.

— În regulă, Jim. Tu te afli la locul bombardamentului!

Bond lăsă capul în apă şi privi micuța comunitate în care fiecare-şi vedea de treabă. în curând, pentru obținerea unui singur peşte pe care cineva dintr-un muzeu aflat la opt mii de kilometri distanță îl voia nu tocmai cu convingere, aveau să moară o sută, poate o mie de omuleți. Când dădea semnalul, curentul va aduce cu el umbra morții. Oare cât va dura efectul otrăvii? Cât de departe va fi purtată de-a lungul recifului? Poate că victimele nu se vor număra cu miile, ci cu zecile de mii.

Apăru un mic peşte împlătoşat galben, cu înotătoarele minuscule rotindu-se ca nişte elice. Un peşte-fluture splendid, auriu cu roşu şi negru, ciuguli nisipul şi din senin se materializă inevitabila pereche de sergent-majori cu dungi galbene şi negre, atraşi de mirosul ariciului-de-mare spart.

Cine era prădătorul în lumea peştilor mici din interiorul recifului? De cine se temeau aceştia? De baracude mici? De ocazionalul peşte-spadă? Acum un prădător mare, un prădător pe deplin dezvoltat, un om pe nume Krest aştepta în culise. Şi nici măcar nu-i era foame, ci doar urma să ucidă - aproape ca distracție.

În câmpul vizual al lui Bond apărură două picioare bronzate. Ridică privirea; era Fidele Barbey, cu un coş mare legat de gât şi o plasă cu mâner lung. Bond îşi ridică vizorul.

— Mă simt ca individul care a lansat bomba la Nagasaki!

— Peştii au sânge rece, nu simt nimic.

— De unde ştii? I-am auzit țipând când îi doare.

Barbey spuse cu indiferență:

— Cu chestia asta nu vor putea să țipe. îi sufocă. Ce te roade? Simt simpli peşti!

— Ştiu, ştiu.

Fidele Barbey îşi petrecuse toată viața omorând animale şi peşti, iar el însuşi nu şovăise să ucidă ocazional oameni. Ce se tot agita? Nu-l deranjase să omoare pisica-de-mare. Da, dar acela era un peşte duşman. Cei de aici erau omuleți prietenoşi. Omuleți? Ce idee eronată jalnică!

— Hei! rosti vocea domnului Krest. Ce se întâmplă acolo? N-avem acuma timp pentru bârfe! Bagă capul în apă, Jim!

Bond îşi coborî vizorul pe față şi se întinse din nou la suprafața apei. Văzu imediat frumoasa umbră roşiatică apărând din negurile îndepărtate. Peştele înota repede spre el, de parcă i-ar fi considerat şi el prezența ca fiind firească. Se opri mai jos de el, privindu-l. Bond rosti pe sub vizor:

— Pleacă de-aici, naiba să te ia!

Împunse peştele cu harponul, iar acesta fugi înapoi în neguri. Bond scoase capul la suprafață şi ridică mânios degetul mare. Actul de sabotaj de care se ruşina deja fusese ridicol şi mărunt. Lichidul uleios, maro închis se revărsa pe suprafața apei lagunei. Mai era timp să-l oprească pe domnul Krest înainte să toarne totul - mai era timp să-i ofere încă o ocazie de a prinde Raritatea Hildebrand. Bond privi golirea canistrei până la ultimul strop. Să-l ia naiba pe domnul Krest!

Substanța se întindea încet, purtată de curent - o pată lucioasă, tot mai mare, ce reflecta cerul albastru cu un luciu metalic. Domnul Krest, secerătorul uriaş, o urma.

— Pregătiți-vă, băieți! strigă el vesel. Acum e chiar lângă voi.

Bond îşi cufundă iarăşi capul în apă. în comunitatea mică, totul era neschimbat, dar dintr-o dată, cu o bruschețe stupefiantă, toți înnebuniră. Era ca şi cum îi lovise epilepsia. Mai mulți peşti se dădură peste cap de câteva ori, nebuneşte, după care căzură pe fundul nisipos ca nişte frunze grele. Țiparul ieşi încet din gaura din coral, cu fălcile căscate, se sprijini cu grijă pe vârful cozii şi se prăbuşi uşor pe o parte. Mica langustă zvâcni de trei ori din coadă şi căzu pe spate, iar caracatița se desprinse de pe coral şi pluti spre fund, cu burta în sus. Apoi apărură în arenă cadavrele din susul curentului - peşti cu burta albă, crevete, viermi, crabi, țipari pestriți şi verzi, languste de toate mărimile. Corpurile stângace, al căror colorit pălea deja, trecură încet pe lângă Bond ca suflate de o adiere uşoară a morții. Un peşte-spadă de două kilograme şi ceva clănțăni din falei, luptându-se să respire. în josul recifului, suprafața apei se agita ici-colo, semn că nişte peşti mai mari încercau să fugă pentru a scăpa cu viață. Unul câte unul, sub ochii lui Bond, aricii-de-mare se desprinseră de pe stânci şi căzură pe nisip, ca nişte pete negre de cerneală.

Bond simți o atingere pe umăr. Domnul Krest, cu buzele date cu o pastă albă de protecție solară şi ochii injectați din cauza soarelui şi a scânteierii apei şi nisipului, îi strigă nerăbdător:

— Unde naiba e blestematul nostru de peşte?

Bond îşi ridică vizorul.

— Se pare că a reuşit să scape chiar înainte să ajungă aici substanța. încă mă mai uit după el.

Nu aşteptă să audă răspunsul domnului Krest, ci-şi băgă repede capul în apă. Mai mult carnaj, mai multe cadavre. Dar de bună seamă că substanța trecuse de-acum. De bună seamă că zona era sigură, în caz că se întorcea peştele, peştele lui, fiindcă el îl salvase! încremeni: în negura îndepărtată apăru o străfulgerare roz. Dispăruse, iar acum se întorcea. Raritatea Hildebrand înotă alene spre el prin labirintul de canale dintre avanposturile sfărâmate ale recifului.

Fără să-i pese de domnul Krest, Bond scoase din apă mâna liberă şi o coborî cu o plesnitură puternică. Peştele continuă să se apropie. Ridică piedica armei sale cu harpon şi trase în direcția peştelui. Niciun efect. îşi lăsă picioarele pe fund şi porni spre peşte, printre cadavrele împrăştiate. Frumosul peşte roz cu negru păru să se oprească şi să tremure, apoi țâşni prin apă direct spre Bond, plonjă pe fund, la picioarele lui şi rămase nemişcat. Bond trebui doar să se aplece pentru a-l lua. Peştele nici măcar nu mai lovi apa cu coada pentru ultima oară, ci se lăsă cules, umplând palma lui Bond şi înțepând-o uşor cu înotătoarea dorsală spinoasă. Purtându-l pe sub apă ca să-i păstreze culorile, se duse la domnul Krest şi-i înmână micul peşte.

— Poftim!

Apoi porni înot spre țărm.

În seara aceea, în timp ce *Wavekrest* se îndrepta spre casă pe cărarea desenată de luna uriaşă şi galbenă, domnul Krest dădu ordine pentru ceea

ce el numea „ospăț".

— Tre' să sărbătorim, Liz! E o zi excelentă, excelentă! Am rezolvat ultima țintă şi putem să plecăm naibii din blestematele astea de Insule Seychelles şi să ne întoarcem la civilizație. Ce zici să pornim spre Mombasa după ce luăm la bord broasca țestoasă şi blestematul de papagal? Luăm avionul până la Nairobi, iar de acolo altul, spre Roma, Veneția, Paris - orişiunde vrei! Ce zici, comoară?

Îi strânse bărbia şi obrajii în mâna-i mare, făcând buzele palide să se țuguieze, şi le sărută sec. Bond privi ochii fetei: se închiseseră strâns. Domnul Krest o eliberă şi ea începu să-şi maseze fața, pe care se vedeau urmele albe lăsate de degete.

— Vai, Milt, cât pe ce să mă zdrobeşti! zise ea pe jumătate râzând. Nu-ți cunoşti forța Dar da, hai să sărbătorim! Cred că va fi foarte distractiv. Iar ideea cu Parisul e grozavă. Hai s-o facem, da? Ce să comand pentru cină?

— La naiba caviar, desigur! replică domnul Krest desfăcând brațele. O cutie din acelea de un kilogram, de la Hammacher Schlemmer, cu bobul mare, şi toate accesoriile. Şi şampanie din aia roz. (Se întoarse spre Bond.) Iți convine, băiete?

— Pare o masă sănătoasă. Ce-ai făcut cu premiul? întrebă Bond schimbând subiectul.

— E în formalină Sus, pe punte, împreună cu alte borcane cu chestii pe care le-am cules de ici, de colo - peşti, crustacee, toate puse la păstrare, în siguranță în morga noastră Aşa ni s-a spus să conservăm exemplarele. Vom trimite cu poşta aeriană blestematul ăla de peşte când revenim la civilizație. întâi ținem o conferință de presă Ar trebui să facă valuri mari în ziarele de acasă Am trimis deja telegrame la Smihsonian şi la agențiile de presă Contabilii mei au să se bucure precis să aibă nişte tăieturi din ziare pe care să le arate afurisiților ălora de la fisc!

În seara aceea, domnul Krest se îmbătă foarte tare. Beția nu era foarte vizibilă. Vocea moale de Bogart deveni şi mai moale, mai tărăgănată. Capul cel rotund şi dur se întorcea cu mişcări mai atente pe umeri. Flacăra brichetei avea nevoie de tot mai mult timp pentru a reaprinde trabucul şi un pahar fu măturat de pe masă. Dar starea de beție se vădea în lucrurile pe care le spunea domnul Krest. Exista în el, aproape de suprafață, o cruzime violentă, o dorință patologică de a răni. în seara aceea, după cină, prima țintă fu James Bond, care avu privilegiul de a primi o explicație, rostită pe ton scăzut, a motivelor care făceau ca Europa cu tot cu Anglia şi Franța să constituie o resursă a lumii a cărei valoare scădea cu repeziciune. în prezent, spunea domnul Krest, există numai trei puteri:

America, Rusia şi China. între ele se joacă marea partidă de pocher, şi nicio altă carte n-are nici jetoanele, nici cărțile necesare pentru a intra în jos. Câteodată, unei țărişoare agreabile - şi recunoştea că acestea făcuseră parte din liga cea mare în trecut - ca Anglia i se împrumutau ceva bani, ca să poată juca o mână, două cu adulții. Dar asta însemna doar o politețe, cum se impunea uneori - ca politețea arătată unui amic de la club care a rămas falit. Nu. Anglia - oameni de treabă, într-adevăr, sporturi bune - e locul în care te duci ca să vezi clădiri vechi, s-o vezi pe regină şi aşa mai departe. Franța? Importantă doar pentru mâncarea bună şi femeile uşuratice. Italia? Soare şi spaghete. Un fel de sanatoriu. Germania? Eh,

acolo încă mai exista un pic de vână, dar două războaie pierdute o descurajaseră complet. Domnul Krest trimise la plimbare restul lumii cu câteva etichete similare, după care vru să ştie comentariile lui Bond.

Acesta se săturase până peste cap de domnul Krest, aşa că spuse că, după părerea lui, punctul de vedere al domnului Krest e suprasimplificat - chiar naiv, se putea spune.

— Argumentele tale îmi aduc aminte de un aforism inteligent pe care l-am auzit cândva despre America. Vrei să-l auzi?

— Sigur, sigur!

— Spune că America a trecut de la pruncie la senilitate fără să fi traversat o perioadă de maturitate.

Domnul Krest se uită îngândurat la Bond şi într-un final zise:

— I-auzi, Jim! Ce aforism isteț! (Se întoarse spre nevastă-sa, cu pleoapele uşor lăsate.) Cred că ai cam fi de acord cu remarca asta a lui Jim, nu, comoară? îmi aduc aminte că ai spus o dată că, după părerea ta, americanii au ceva pueril. Mai ții minte?

În ochii lui Liz Krest se citea neliniştea: văzuse semnele şi le interpretase.

— O, Milt! Cum poți să aduci asta în discuție? Ştii că a fost doar o remarcă întâmplătoare despre secțiunea de benzi desenate din ziare! Sigur că nu sunt de acord cu ceea ce spune James. Şi oricum, a fost doar o glumă, nu-i aşa, James?

— Întocmai. Ca atunci când domnul Krest a spus că Anglia nu are decât ruine şi o regină

Cu ochii ațintiți în continuare asupra fetei, domnul Krest rosti moale:

— Nu mai spune, comoară! De ce ai aerul ăsta aşa de neliniştit? Sigur că a fost o glumă (După o pauză adăugă) Una pe care am s-o țin minte, comoară Una pe care sigur am s-o țin minte.

Bond estimă că până la acel moment, domnul Krest îngurgitase aproximativ o sticlă de diferite spirtoase, în principal whisky. După cum arăta situația, dacă domnul Krest nu leşina de beție, momentul în care va trebui să-l pocnească doar o dată, foarte tare, în falcă nu era prea departe. Acum, Fidele Barbey primea doctoria.

— Insulele astea ale tale, Fido... Prima oară când le-am căutat pe hartă am crezut că simt nişte urme de murdărie de muscă pe foaie, zise chicotind domnul Krest. Chiar am încercat să le şterg cu dosul mâinii. Pe urmă am citit nițel despre ele şi mi s-a părut că prima mea idee a fost la marele fix! Nu-s bune de prea mare lucru, nu-i aşa, Fido? Mă mir că un tip inteligent ca tine nu pleacă naibii de-acolo. Umblatul pe plajă după scoici nu-i viață Am auzit însă că o rudă de-a ta a prăsit peste o sută de copii ilegitimi. Poa' că asta-i atracția ce zici, băiete?

Domnul Krest rânji cu un aer cunoscător. Fidele Barbey răspunse calm:

— Acela e unchiul meu Gaston. Restul familiei nu-l aprobă. Purtarea lui a făcut o gaură serioasă în averea familiei.

— Averea familiei, ha? (Domnul Krest îi făcu cu ochiul lui Bond.) în ce constă? în cochilii de scoici?

Fidele Barbey nu era obişnuit cu forma de grosolănie practicată de domnul Krest şi părea uşor stânjenit.

— Nu tocmai. Dar am câştigat destul de mult din carapace de țestoasă şi

din sidef acum vreo o sută de ani, când aceste lucruri erau la mare căutare. Miezul de nucă de cocos a fost întotdeauna principala noastră afacere.

— Folosindu-i pe bastarzii familiei ca forță de muncă, bănuiesc. Bună idee! Aş vrea să pot pune în aplicare ceva similar în cercul meu familial.

Se uită la nevastă-sa. Colțurile buzelor de cauciuc se lăsară şi mai mult în jos. înainte să fie rostită următoarea împunsătură, Bond îşi împinse scaunul la o parte, cobori pe puntea adâncită şi închise uşa în urma lui.

Zece minute mai târziu auzi nişte paşi coborând uşor scara dinspre puntea bărcilor de siguranță. Se întoarse: era Liz Krest. Veni lângă el, la pupa şi rosti cu glas încordat:

— Am spus că merg la culcare, dar apoi m-am gândit să vin aici şi să văd dacă ai tot ce-ți trebuie. Mă tem că nu sunt o gazdă prea bună. Eşti sigur că nu te deranjează să dormi aici?

— Îmi place. Aerul de-aici îmi place mai mult decât cel conservat dinăuntru. Şi e minunat să pot privi puzderia asta de stele! N-am mai văzut niciodată atât de multe.

Agățându-se de subiectul familiar, ea spuse cu entuziasm:

— Cel mai mult îmi plac Centura lui Orion şi Crucea Sudului. Ştii, când eram mică credeam că stelele simt de fapt găuri în cer. Credeam că lumea e înconjurată de o mare învelitoare neagră şi că dincolo de ea, universul e scăldat de lumină strălucitoare. Stelele erau doar găuri din învelitoare, care lăsau să răzbată mici scântei de lumină. Când eşti copil îți vin tot felul de idei grozav de caraghioase.

Ridică privirea spre el, rugându-l din ochi să n-o trateze cu dispreț.

— Probabil că ai dreptate, zise Bond. N-ar trebui să credem tot ce spun oamenii de ştiință - ei vor să transforme totul în poveşti plicticoase. Unde locuiai pe atunci?

— La Ringwood, în New Forest. Un loc bun în care să creşti. Un loc bun pentru copii. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo într-o zi.

— De bună seamă că ai făcut cale lungă de atunci; probabil că ți-ar părea plictisitor.

Ea întinse mâna şi-i atinse mâneca.

— Te rog, nu spune asta! Nu înțelegi... (In glasul moale se simțea o undă de disperare.) Nu suport să-mi lipsească mereu ceea ce au alți oameni - oamenii obişnuiți. (Râse cu nervozitate.) N-ai să mă crezi, dar simplul fapt de a vorbi aşa preț de câteva minute, de a avea pe cineva ca tine cu care să vorbesc e un lucru de care aproape că uitasem!

Pe neaşteptate, întinse mâna spre a lui şi i-o cuprinse cu putere.

— Îmi pare rău; am vrut doar să fac asta Acum mă duc la culcare.

Vocea moale veni din spatele lor. Vorbirea era cleioasă dar fiecare cuvânt era delimitat cu grijă de următorul.

— Măi, măi! Ce să vezi? Ne dezmierdăm cu servitorii scufundători!

în deschizătura uşii ce dădea în salon, domnul Krest stătea cu picioarele depărtate şi cu brațele întinse spre pragul de deasupra capului său. Luminat din spate, avea silueta unui babuin Răsuflarea rece, întemnițată a salonului ieşi năvalnic pe lângă el şi îngheță preț de o clipă aerul cald al nopții de pe puntea adâncită. Domnul Krest ieşi şi închise cu grijă uşa în urma IUL Bond făcu un pas spre el, cu mâinile ținute relaxat de-a lungul corpului. Măsurând distanța până la plexul solar al domnului Krest, spuse:

— Nu sări la concluzii, domnule Krest. Şi ai grijă ce spui. Ai noroc că n-ai pățit nimic până acum în seara asta Nu-ți forța norocul! Eşti beat. Du-te la culcare.

— Oho! I-auzi ce spune băiatul ăsta obraznic!

Fața luminată de lună a domnului Krest se întoarse încet dinspre Bond spre nevastă-sa; făcu o grimasă de dispreț, subțiindu-şi buzele în stil habsburg, scoase din buzunar un fluier de argint şi-l învârti de panglică

— Chiar că nu sesizează imaginea nu-i aşa comoară? Nu i-ai spus că nemțişorii ăia de la prova nu-s doar de ornament? (Se întoarse iarăşi spre Bond.)

Băiete, dacă te mai apropii, suflu în ăsta - doar o dată. Şi ştii ce? Domnul afurisit de Bond va face o baie inopinată. (Făcu semn spre mare.) Om la apă! Mare păcat! Ne întoarcem ca să te căutăm şi ştii ce, băiete? Din piuă întâmplare, trecem peste tine cu elicele alea gemene. Să nu-ți vină să crezi! Ce ghinion afurisit pe capul simpaticului Jim la care începeam să ținem cu toții atât de mult! (Domnul Krest se clătină pe picioare.) Ai prins ideea, Jim? Bun, atunci hai să redevenim toți prieteni şi să tragem un pui de somn.

Se prinse de marginea de sus a tambuchiului, se întoarse spre nevastă-sa, ridică mâna liberă şi îndoi încet un deget.

— Mişcă, comoară! E ora de culcare.

— Da, Milt. (Ochii mari, speriați se feriră.) Noapte bună, James.

Fără să-i aştepte răspunsul, trecu pe sub brațul domnului Krest plecând capul şi străbătu salonul aproape în fugă. Domnul Krest ridică mâna.

— Calmează-te, băiete. Fără resentimente, bine?

Bond nu răspunse nimic, ci doar continuă să-l privească dur. Domnul Krest râse nesigur.

— Bine atunci.

Intră în salon şi închise uşa glisantă Bond îl urmări pe fereastră cum umblă cu paşi nesiguri prin salon şi stinge luminile. Intră pe culoar; preț de o clipă apăru lumina revărsată din cabina principală dar apoi dispăru şi aceea

Bond ridică în umeri Dumnezeule, ce om! Se sprijini de balustrada de la pupa şi privi stelele şi scânteierile fosforescente din siajul albicios, propunându-şi să-şi curețe mintea şi să-şi relaxeze tensiunile din corp.

Jumătate de oră mai târziu, după un duş în baia echipajului, la prova, Bond îşi făcea patul printre mormanele de perne Dunlopillo, când auzi un singur tipăt sfâşietor, care străpunse scurt noaptea, apoi fu înăbuşit. Era fata Bond străbătu în fugă salonul şi culoarul. Cu mâna pe uşa cabinei principale, se opri. Auzea hohotele ei de plâns şi glasul moale, monoton, egal al domnului Krest, acoperindu-le. îşi luă mâna de pe ivăr. La naiba! Ce avea asta de-a face cu el? Erau soț şi soție. Dacă ea era pregătită să suporte lucrurile de felul ăsta în loc să-şi omoare bărbatul ori să-l părăsească, n-ajuta la nimic ca el să joace rolul lui Sir Galahad[28]. Făcu încet cale întoarsă pe culoar. în timp ce traversa salonul răsună iarăşi țipătul, de astă dată mai puțin pătrunzător. înjurând curgător, Bond ieşi, se întinse pe pat şi încercă să se concentreze la duduitul estompat al motoarelor diesel. Cum se putea

[28] În legenda „Artur şi cavalerii mesei rotunde", cel mai pur dintre cavaleri.

ca o fată să aibă atât de puțin curaj? Sau poate că femeile sunt în stare să îndure orice de la un bărbat? Orice, cu excepția indiferenței? Mintea lui Bond refuza să se destindă, iar somnul se îndepărta tot mai mult de el.

O oră mai târziu, Bond se afla pe pragul somnului când, deasupra lui, pe puntea bărcilor de salvare, domnul Krest începu să sforăie. în a doua noapte după plecarea din portul Victoria, domnul Krest ieşise din cabina lui în toiul nopții şi urcase pe punte, în hamacul ce stătea mereu agățat pentru el între barca cu motor şi luntre. Dar în noaptea aceea nu sforăise. Acum însă emitea sforăiturile profunde, hârâitoare, complet inconştiente pe care le dau pastilele de dormit mari şi albastre, înghițite după prea mult alcool.

„Pe toți dracii, asta-i prea mult!" Bond se uită la ceas: unu şi jumătate. Dacă sforăitul nu înceta în zece minute, se va duce în cabina lui Fidele Barbey şi va dormi pe podea, chiar dacă se va trezi dimineață țeapăn şi înghețat.

Urmări minutarul lucios cum parcurge încet ecranul. Acum! Se ridicase în picioare şi tocmai îşi culegea cămaşa şi pantalonii scurți, când de sus, de pe puntea bărcilor de salvare se auzi o trosnitură puternică, urmată imediat de zgomote de zbatere şi de un sunet cumplit de sufocare. Să fi căzut domnul Krest din hamac? Fără tragere de inimă, Bond îşi lăsă lucrurile pe punte, se duse la scară şi o urcă Când ajunse cu privirea la puntea bărcilor de salvare, sunetul de sufocare încetase, iar în locul lui apăru altul, şi mai îngrozitor - răpăiala rapidă a călcâielor. Bond cunoştea acest sunet. Sări peste ultimele trepte şi alergă la silueta ce zăcea pe spate, cu brațele şi picioarele răşchirate, în lumina puternică a lunii. Se opri şi îngenunche încet, şocat. Oroarea feței strangulate era în sine suficient de rea, dar în plus, din gura căscată nu ieşea limba domnului Krest, ci coada unui peşte. Roz cu negru. Raritatea Hildebrand!

Omul era mort - mort în mod oribil. Când îi fusese îndesat peştele în gură, probabil că ridicase mâna şi încercase disperat să tragă de el şi să-i scoată. Insă țepii înotătoarelor dorsale şi anale se agățaseră de interiorul obrajilor şi câteva vârfuri țepoase ieşeau acum prin pielea stropită cu sânge din jurul gurii obscene. Bond se cutremură. Moartea se produsese probabil într-un minut - dar ce minut!

Se ridică încet în picioare, se duse la rafturile cu borcane cu exemplare şi se uită pe sub prelata protectoare. Capacul de plastic al ultimului borcan se afla lângă recipient. II şterse atent cu prelata, după care-i aşeză la loc pe gura borcanului, lejer, ținându-l doar cu vârfurile unghiilor.

Se întoarse şi se opri lângă cadavru. Care din cei doi comisese fapta? Folosirea premiului valoros ca armă avea o undă de ură diabolică. Asta o sugera pe femeie. Avea cu siguranță motivele ei. Dar Fidele Barbey, cu sângele lui creol, ar fi avut cruzimea necesară şi, totodată, umorul macabni. *„Je lui ai foutu son sacre poisson dans la gueule!"*[29]. Îl putea auzi rostind cuvintele. Dacă, după plecarea lui Bond din salon, domnul Krest îl mai împunsese puțin pe Barbey - mai ales în legătură cu familia lui sau cu iubitele lui insule -, acesta nu l-ar fi lovit pe loc şi nici n-ar fi folosit un cuțit, ci ar fi aşteptat şi ar fi uneltit.

Bond privi puntea. Sforăitul individului ar fi putut fi semnalul pentru

[29] I-am înfipt peştele ăla sacru al lui în bot. (fr.)

oricare din cei doi. De ambele părți ale punții cabinelor, de la mijlocul navei, existau scări ce duceau la puntea bărcilor de salvare. Omul aflat la cârmă la prova, în cabina pilotului n-ar fi auzit nimic din cauza zgomotului venit din sala motoarelor. Pentru scoaterea micului peşte din baia de formalină şi strecurarea lui în gura căscată a domnului Krest ar fi fost nevoie de numai câteva secunde. Bond ridică din umeri. Indiferent cine comisese fapta, nu se gândise la consecințe - ancheta inevitabilă, poate un proces în care el însuşi va fi suspect pe lângă ceilalți. Cu siguranță, aveau să intre cu toții într-o foarte urâtă încurcătură dacă nu reuşea să facă puțină curățenie.

Privi peste marginea punții bărcilor de salvare. Mai jos era o fâşie de punte lată de un metru, ce mergea de-a lungul întregii nave. Aceasta era despărțită de mare printr-un parapet înalt de şaizeci de centimetri. Presupunând că hamacul se rupsese, iar domnul Krest căzuse, se rostogolise pe sub barca cu motor şi peste marginea punții superioare, ar fi fost posibil să ajungă în mare? Improbabil, în calmul încremenit al mării, dar asta va trebui să fi făcut.

Bond se puse în mişcare. Cu un cuțit de masă luat din salon, destrămă cu grijă şi apoi rupse una din funiile principale ale hamacului, aşa încât hamacul să atârne realist pe punte. Apoi luă o cârpă umedă şi şterse stropii de sânge de pe lemnărie şi picăturile de formalină ce duceau spre borcanul cu specimenul. Urma partea cea mai dificilă: manevrarea cadavrului. Cu grijă, îl împinse până la marginea punții, coborî scara şi, încordându-se, ridică mâinile după leş. Cadavrul căzu peste el într-o îmbrățişare grea, de beție. Cu mortul în cârcă, se duse clătinat până la parapetul scund şi-i dădu drumul peste bord. Zări pentru ultima oară o strălucire hidoasă a feței umflate obscen, simți izul îngrețoşător al whisky-ului stătut, după care urmă o plescăitură puternică şi cadavrul dispăru, rostogolindu-se alene în micile valuri ale siajului. Bond se lipi de tambuchiul ce ducea în salon, gata să se strecoare înăuntru dacă cârmaciul venea la tribord să investigheze. Dar la prova nu se produse nicio mişcare şi duduitul metalic al motoarelor diesel rămase constant.

Oftă adânc. Numai un legist foarte sâcâitor ar fi putut încerca recuperarea cadavrului, însă fără sorți de reuşită. Se întoarse pe puntea bărcilor de salvare, o mai cercetă o dată cu privirea, aruncă cuțitul şi pânza umedă, după care coborî scara, la patul lui. Era două şi un sfert. In nici zece minute, Bond dormea.

Ridicând viteza la douăsprezece noduri, ajunseră la North Point la ora şase, în seara zilei următoare. In spatele lor, cerul ardea cu dâre de roşu şi auriu pe fundalul acvamarin. Cei doi bărbați, cu femeia între ei, stăteau lângă parapetul punții adâncite şi priveau defilarea țărmului scânteietor pe oglinda sidefie a mării. Liz Krest purta o rochie albă de in, cu curea neagră şi o basma alb cu negru la gât. Culorile de doliu se potriveau bine cu auriul pielii ei. Cei trei stăteau țepeni şi cam intimidați, fiecare preocupat de propriile cunoştințe secrete, fiecare dorind să le transmită celorlalți doi că secretele lor sunt în siguranță din partea sa.

În dimineața aceea parcă ar fi conspirat toți trei să doarmă până târziu. Chiar şi pe Bond 0 trezi soarele abia după ora zece. Făcu duş în baia echipajului şi sporovăi cu cârmaciul, după care coborî să vadă ce era cu Fidele Barbey. Acesta se afla tot în pat; spunea că e mahmur. II întrebă dacă

fusese foarte grosolan cu domnul Krest. Nu-şi amintea mare lucru, dar părea să-şi aducă aminte că domnul Krest se purtase foarte grosolan cu el.

— Mai ții minte ce-am spus despre el de la început, James? Un mare şlem dublat cu ticăloşie. Acum eşti de acord cu mine? Intr-o bună zi, cineva o să-i închidă pentru totdeauna gura aia moale şi urâtă!

Neconcludent. Bond îşi pregăti ceva de mâncare în bucătărie şi tocmai se înfrupta când Liz Krest veni ca să facă acelaşi lucru. Era îmbrăcată într-un chimono de mătase chinezească albastru-deschis, lung până la genunchi. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi-şi mâncă micul dejun în picioare, dar părea absolut calmă şi liniştită. Şopti conspirativ:

— Îmi cer scuze pentru aseară! Cred că şi eu am băut puțin cam mult. Dar te rog să-i ierți pe Milt! La drept vorbind, e grozav de simpatic. Numai când a băut cam mult devine atât de dificil. A doua zi dimineață regretă de fiecare dată. Vei vedea.

Văzând că se face ora unsprezece şi nici unul dintre ei nu oferă vreun semn cum că-şi va da drumul la gură, ca să zicem aşa, Bond hotărî să forțeze lucrurile.

— Apropo, unde-i soțul tău? încă mai doarme ca să-i treacă beția?

Ea se încruntă.

— Presupun că da. S-a dus în hamac, pe puntea bărcilor de salvare. N-am idee la ce oră. Am luat un somnifer şi-am adormit imediat.

Fidele Barbey pusese o undiță, sperând să prindă ceva peşte. Fără să se uite spre el, zise:

— Probabil că e în cabina de pilotaj.

— Dacă tot mai doarme pe punte, o să facă o in- solație al naibii de urâtă! spuse Bond.

— O, săracul Milt! exclamă Liz Krest. Nu m-am gândit la asta. Mă duc să văd.

Urcă scara; când ajunse cu capul în dreptul punții se opri şi strigă neliniştită:

— Jim! Nu-i aici! Şi hamacul e rupt.

— Probabil că Fidele are dreptate, spuse Bond. Merg să arunc o privire la prova

Se duse în cabina de pilotaj, unde se afla Fritz, secundul, şi maşinistul.

— L-a văzut careva pe domnul Krest?

— Nu, domnule, răspunse Fritz cu un aer nedumerit. De ce? S-a întâmplat ceva?

Bond lăsă neliniştea să-i inunde fața.

— La tribord nu e. Hai, veniți! Uitați-vă peste tot! A mers să doarmă pe puntea bărcilor de salvare. Acolo nu-i, iar hamacul e rupt. Aseară era cam cher-chelit. Haideți, la treabă!

Când se ajunse la inevitabila concluzie, Liz Krest făcu o criză de isterie scurtă, dar credibilă. Bond o duse în cabina ei şi o lăsă acolo, scăldată în lacrimi.

— E în regulă, Liz. Tu nu te amesteca, mă ocup eu de toate. Va trebui să transmitem vestea prin radio în portul Victoria şi aşa mai departe. Am să-i spun lui Fritz să-i dea bice. Mă tem că n-are niciun rost să ne întoarcem să-l căutăm. Au trecut şase ore de lumină a zilei, când n-ar fi putut să cadă peste bord fără a fi auzit sau văzut. S-a întâmplat negreşit noaptea. Mă tem

că şase ore sau mai mult, pe mările astea, nu mai lasă nicio şansă.

Ea îl privi lung, cu ochii mari.

— Te referi la... te referi la rechini şi altele?

Bond încuviinţă cu capul.

— O, Milt! Bietul, scumpul de Milt! O, de ce a trebuit să se întâmple asta?!

Bond ieşi şi închise uşa fără zgomot.

Iahtul înconjură Cannon Point şi reduse viteza. Ţinându-se la distanţă de sfărâmăturile de recif, lunecă fără zgomot prin golful mare, acum scăldat de nuanţe de galben şi roşu în ultima geană de lumină, spre locul de ancorare. Micul oraş de la poalele munţilor era deja întunecat de umbre indigo, pe fundalul cărora se vedeau ici-colo lumini gălbui. Bond observă barca cu motor a serviciului vamal şi de imigrări pornind de pe Cheiul Lung ca să le iasă în întâmpinare. Micuţa comunitate fremăta deja, fără îndoială, din cauza veştii, care ajunsese rapid de la staţia radio la Clubul Seychelles, iar de acolo, prin şoferii membrilor şi prin ceilalţi angajaţi, în oraş. Liz Krest se întoarse spre el.

— Încep să mă neliniştesc. Mă vei ajuta cu restul acestor... acestor formalităţi şi lucruri oribile?

— Sigur că da.

— Nu-ţi face prea multe griji, interveni Fidele Barbey. Toţi aceşti oameni îmi sunt prieteni, iar judecătorul Curţii Supreme e unchiul meu. Va trebui să dăm cu toţii o declaraţie. Probabil că ancheta se va efectua mâine. Poimâine vei putea să pleci.

— Chiar crezi? (Sub orbitele fetei apărură mici broboane de transpiraţie.) Problema e că nu ştiu prea bine încotro să plec şi ce să fac mai departe.

Presupun... (Şovăi, fără să se uite la Bond.) Presupun, James, că n-ai vrea să vii până la Mombasa, nu? Vreau să spun că oricum te duci într-acolo, iar cu mine ai ajunge cu o zi mai devreme decât cu vaporul acela al tău, Camp-ceva.

— Kampala.

Bond aprinse o ţigară ca să-şi mascheze şovăiala. Patru zile pe un iaht frumos, cu fata aceea! Dar coada acelui peşte ieşind din gură! Oare ea era făptaşul? Sau Fidele, care ştia că unchii şi verii lui din Mahe se vor asigura într-un fel sau altul că nu va păţi nimic? Măcar dacă unul dintre ei ar lăsa să-i scape ceva... Spuse pe ton degajat:

— Foarte amabil din partea ta, Liz! Sigur că mi-ar plăcea să vin.

Fidele Barbey chicoti.

— Bravo, prietene! Mi-ar plăcea să fiu în locul tău, exceptând un singur lucru: afurisitul acela de peşte. E o mare responsabilitate! îmi place să cred că veţi fi potopiţi amândoi cu telegrame de la Smithsonian în legătură cu el. Nu uitaţi că acum sunteţi amândoi curatorii unui Koh-i-noor[30] ştiinţific! Şi ştii cum sunt americanii ăştia: au să-ţi scoată peri albi până-l văd în mâinile lor.

Cu ochii duri precum cremenea, Bond o urmări pe fată. De bună seamă că aluzia lui Barbey o atinsese. Acum îşi va găsi un pretext ca să refuze excursia propusă de ea. Modul acela anume de a omorî un bărbat avusese

[30] Celebru diamant indian.

ceva...

Dar ochii cei frumoşi şi candizi nici măcar nu clipiră. Fata îl privi drept în față pe Fidele Barbey şi spuse degajat, fermecător:

— Asta nu va fi o problemă. M-am hotărât să-l donez Muzeului Britanic.

James Bond observă că-i apăruseră mici broboane de sudoare şi pe tâmple. Dar, în definitiv, era o seară cumplit de caldă...

Duduitul motoarelor se opri şi lanțul ancorei coborî sonor în golful liniştit.

Cuprins

Partea întâi 3

Partea a doua 23

Partea a treia..... 51

Partea a patra..... 66

Partea a cincea..... 91

Cuprins 116

Ochii lui M. încetară să se concentreze asupra lui Bond; rămaseră preț de câteva clipe lipsiți de orice expresie, părând a privi lăuntric. Apoi M. întinse încet mâna spre primul sertar din stânga al mesei sale de lucru, îl deschise și scoase din el un dosar subțire, fără obișnuitul titlu pe copertă și fără steaua roșie cu semnificația „Strict secret". Îl așeză pe masă în fața lui și băgă din nou mâna în sertarul deschis, scoțând o ștampilă de cauciuc și o tușieră cu cerneală roșie. Deschise tușiera, apăsă ștampila de cauciuc pe ea, după care o aplică pe coperta cenușie a dosarului, cu grijă, astfel încât să fie aliniată îngrijit cu marginile colțului din dreapta sus.

M. puse ștampila și tușiera înapoi în sertar, îl închise, învârti dosarul și-l împinse ușor spre Bond.

Literele gotice roșii, încă umede, spuneau: STRICT ÎN ATENȚIA TA.

Bond nu rosti nimic; încuviință, luă dosarul și ieși din încăpere.

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-8-9

RECOMANDAT DE

Spy